

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

26 NOVEMBER 1936 - No. 48

LOSSE NUMMERS 15 CENT

HET SINTERKLAAS-VERLANGLIJSTJE

Als het water gevallen is, strekken zich overal onafzienbare slibvlakten uit.

WATER OF ZAND?

EEN VERRADERLIJK GEDEELTE DER NOORDZEE

Wij hebben wel den naam, dat wij energieke waterbouwers zijn, en dat wij taai en geduldig tegen de zee vechten om het land te beschermen en nieuw terrein te winnen, maar niet altijd hebben wij succes gehad. Watersnood is helaas hier bekend; ergens onder de Zeeuwsche wateren

liggen de vage overblijfselen van de verzonken stad Reimerswaal, en de Waddenzee is vroeger ook land geweest. Nu strekt zich een groote watervlakte uit tusschen de Waddeneilanden en de kust van Friesland en Groningen. Wel is men thans bezig het verloren gebied te heroveren en worden aan de Groningsche kust op tamelijk eenvoudige wijze weer groote stukken grond drooggelegd, maar voorloopig is de kust nog van de eilanden gescheiden door een grooten plas, die leelijke kuren kan hebben.

Wolken boven de Wadden.

Rechts: Decoratiewerk der zee op een drooggelopen zandplaat.

Het natte zand vloeit soms uit tot de grilligste figuren.

Diep is het er niet. In het begin onzer jaartelling, toen de Romeinen tegen ons kwamen vechten, werd er reeds gesproken van mare vadosum (doorwaadbare zee), waarin men iets van den naam „wad” terugvindt. De wetenschap neemt aan, dat deze ondiepe zee nóg vroeger land geweest is, door de duinen van de tegenwoordige eilanden tegen de Noordzee beschermd, terwijl er enkele rivieren stroomden, waarvan de mondingen in den loop der jaren werden verbreed tot de zeegaten, welke wij kennen. Het water heeft er langzamerhand de overmacht verkregen, maar toch niet geheel. Want wie er komt, stelt de vraag, welke hierboven staat; aan de kust, beschermd door zware dijken, vallen bij eb groote stukken droog, de Noordzijde der eilanden bestaat uit duinen (welke, zooals men weet, veel te lijden hebben van hooge vloeden en stormen, vooral Ameland en Schiermonnikoog), en aan de Zuidzijde komen tijdens laag water eveneens slibbige gronden open. Wij bewaren sensationele herinneringen aan een reis van Texel naar Vlieland, eerst per visschersschuit, daarna per sloep en later met nog een kleiner sloepje en toen moesten wij nog door het water waden naar het strand, dat evenmin geheel droog was. Twintig minuten breed was deze plaat, waarin de voeten bij iederen stap enkele centimeters wegzinken; daarop volgt een strook hard zand, gelijk aan het strandgedeelte bij de badplaatsen, dat tijdens eb droog is, en dan komt eindelijk het droge duinzand. Wanneer men daar aan land stapt, weet men niet, of men nu op land dan wel nog op het water is.

Water of zand? Men vraagt zich af, of er hier meer zand dan water is. Wie de Waddeneilanden, bijv. Terschelling of Vlieland, voor het eerst bij hoog water leert kennen, ziet tot zijn verwondering, dat bij het vallen van het getij een groote plaat droog valt, waar eerst de branding was; een uur en verder strekt zich dit strandaanhangsel uit. De schipper wijst u even buiten Harlingen op een lage

De Waddenkust bij eb: een groote, gladde vlakte, die tot ver buiten het land strekt.

vlakke, vroeger het eiland Griend, nu slechts verblijfplaats van vele vogels en bekend natuurmonument; aan de kleur van het water kan men het verschil in waterstand zien, overal liggen platen en zandbanken, welke zich door de sterke strooming geregeld verplaatsen en groot gevaar opleveren voor het schip, dat uit de vaargeulen wordt gedreven. Want de Waddenzee is een zeer interessante gedeelte van ons land, met een eigen schoonheid en bijzonder aspect, maar ook gevaarlijk; door de zeegaten tusschen de eilanden dringt de kracht van de open zee binnen, het water is er grillig, woest, verraderlijk de „Brandaris” van Terschelling, de boot van Oostmahorn en de andere reddingsbooten van deze kusten hebben het in het beruchte jaargetijde altijd druk....

De branding loopt dood op het vlakke strand van de Noordzeekust.

DE HUILERIGE VISCHVROUW

door Guy Gilpatric

Op 'n mistigen ochtend, kort na den dageraad, een goed jaar geleden, kwam een Engelsch koopvaardijship uit het verre Oosten terug, de Theems op. 't Was een taai reis geweest: quarantaine in Singapore, machine-pek in de Roode Zee en kwaad weer in de Golf van Biscaye; en nu 't er zoowat opzat, keek ieder, die aan dek was, naar de vriendelijke oevers en liet hij zijn gedachten gaan naar de vreugden, die hem te Londen wachtten — ieder naar eigen aard en inzicht. De matrozen vlasten op reuzenlol, drie dagen met geld smijten en dan platzak; de kapitein smulde aan de gedachte, wat hij tegen die zwijnen van reeders zeggen zou; de eerste stuurman poetste de woorden op, die hij den kapitein, dien zuurpruim, bij 't afscheid zou toestieren; en de tweede stuurman repeteerde de venijnige woorden, waarmee hij dien lammen eersten stuurman vaarwel zou zeggen. Zoo heerschte er, eindelijk en ten langen leste, een soort vredigheid op het schip, zelfs onder de sluimerende leden van de wacht beneden.

In zijn hut aan stuurboord van de achtergang lag de heer Frazer McFidd, eerste machinist, zalig te droomen, dat hij en de dame van zijn hart hand in hand stonden in den zomerschen zonsondergang, voor een knus huisje op 't land, en dat hij den tweeden machinist zag branden aan een staak midden in een bloembed. In de hut daar vlak tegenover droomde de tweede machinist, de heer Colin Glencannon, niet minder zalig, dat hij zijn bruid door het middenpad van de Glasgowsche kathedraal leidde, terwijl McFidd in vijf stukken onder de wielen van een tram lag, die op geheimzinnige wijze de kathedraal was binnengereden.

En het eigenaardige, het kenmerkende van die twee droomen was, dat beide heeren zich dezelfde dame in de hoofdrol voorstelden.

Vroeg op een avond, enkele maanden geleden, kort nadat Glencannon zich als tweeden stuurman op de „Sherwood Forester” had laten aanmonsteren, en vóór zijn chef en hij elkaar met afkeer bezagen, hadden zij zich tezamen naar een kroeg in een Londensche havenbuurt begeven en daar hadden zij stevig gedronken. Met sluitingstijd waren zij nog aan 't drinken en zij waren van plan door te zetten, maar de afgemartelde kroegbaas haalde een politiefluitje te voorschijn, en een sok vol zand, en dreigde op het eerste te blazen en de tweede te laten zwaaien, als zijn gasten nog langer bleven plakken. Toen traden die goede kameraden het donker in en zij draalden slechts zooveel tijd als noodig was, om een vreugdevuurtje te stoken tegen de deur van de kroeg; toen liepen zij door, speurend naar heul voor hun gronde-looze verveling. En toen, op een hoek van een straat, aanschouwden zij een jonge vrouw, die bezig was de luiken dicht te doen van een gebakken-vischwinkeltje. Zij schreide zachtkens.

Schreiende dames, oud of jong, zijn volstrekt niet zeldzaam in Londensche havenbuurten, vooral niet op Zaterdagavond. Deze jonge dame echter was knap, met een forsche, blozende knapheid, en dus bleven de twee zwoegers der zee staan, leunden tegen elkaar om zich overeind te houden en bekeken haar met medelijdende belangstelling.

„Nou, meisje, kom kom!” zei Glencannon troostend en met een hartelijk gebaar presenteerde hij haar een sigaar. „Droog je traantjes en jank niet meer. Wat heb je eigenlijk?”

„Ja, wat mankeert er aan, meisje?” vroeg McFidd met wat dikke tong, en hij zwaaide af van Glencannon en zocht steun bij een lantaarnpaal. „Als een of andere drouken vent je gemolesteerd heeft, hoef je ons dien knaap maar even

te wijzen! Dan trappen meneer Glencannon en ik 'n zoo plat, dat ie z'n eigen voor beddelaken kan gebruiken, de dronken tobbe!”

„Als ie z'n eigen tenminste van 't trottoir op kan vegen!” schraapte Glencannon; hij liet een boksijs over zijn vingers glijden en poetste de punten op tegen de borst van zijn jekker. „Spreek maar op, meisje, dan gaan we meteen aan den slag!”

Maar in plaats van te spreken, zette de jonge vrouw het stuk luik neer, waaraan zij laatstelijk gewerkt had, begroef haar gelaat in haar boezelaar en slaakte een serie oorverscheurende kreten. Er ontstond een oploop. 't Werd vervelend. McFidd haalde een tienduims Engelschen sleutel uit zijn zak, balanceerde er dreigend mee en keek het publiek nijdig aan. De menigte smolt weg.

Intusschen bestudeerde Glencannon de naaste omgeving. Het gebakken-vischwinkeltje bleek maar een kraam te zijn, een witgeschilderd houten geval, tegen den steenen muur van een zeemans-logement opgeslagen. In tegenstelling met de morsigheid van heel die buurt had de kraam iets vriendelijks-superhygiënisch over zich, dat hem deed denken aan het koude interieur van het doodenhuis te Liverpool. Vooraan bovenaan zat een bord: „Laura's Visch Salon.”

„Laura,” las hij hardop, zich naar de huilende dame keerend. „Zoo, dus je heet Laura? Nou, juffrouw Laura, als je verdriet hebt, omdat de zaken niet gaan, hou dan maar op met jauken! Meneer McFidd en ik wouen net binnenkomen, om je zaakje met huid en haar schoon leeg te eten. Je houdt geen spierinkje en geen schijfje aardappel meer over!”

„Dat zullen we net!” stemde McFidd dapper in. „Ik ben zoo flauw als wát — 'n echte ouwerwetsche vischfui moeten we hebben! Doe je winkeltje maar weer open, juf, en als we alles van de visschen afgegeten hebben, wat eetbaar is, beginnen we aan de koppen en de vinnen en de staarten.”

„M - maar ik heb geen visch! D - dat is 't juist,” snikte juffrouw Laura, uit haar schort opduikend. „Die g - ge - gemeene vischboer had me een week crediet beloofd, om me op slag te helpen, en nou laat ie me zitten! 't Is m'n eerste Zaterdag in de zaak, en alle kroegen gaan net uit, en iedereen snakt naar een bordje gebakken bot of 'n flink stuk gloeiendheete gekookte paling en daar stá ik nou en ik heb nog geen sprotje in m'n ijskast!”

Zij keek van den een naar den ander met smeekende oogen, en al beseften zij het geen van beiden,

hun levensloopen gingen op dat moment uiteen als uitvarende schepen aan den mond van een rivier.

„Ah!” zei Glencannon. „Dus 't is een vischboer, die je gemeen behandeld heeft, hè? Nou, geef z'n naam en adres maar op, juffrouw, dan zullen meneer McFidd en ik 'm met alle plezier eens gaan vertellen, dat crediet 't hartebloed van den handel is... en misschien vergieten we een paar droppeltjes van z'n eigen bloed om 't te bewijzen — is 't niet, meneer Mac?”

McFidd omkleemde zijn schroefsleutel, trok zijn lippen strak en knikte. Hij stond gereed om een wilden strijdkreet te uiten, tegelijk met en ter verheiling van een reeds lang dringenden hik, maar ondanks zijn zorg en inspanning won de hik het. „Hik!” zei hij, toch nog met eenige waardigheid. „Ik beoel eh... hik!”

„Nou,” zei juffrouw Laura, haar oogen bittend, „ik hoop, dat u dien hardvochtigen ellendeling beter aan kunt dan ik, en ik vind 't vreeselijk vriendelijk, dat u 't probeeren wilt. Hij heet Woolstocking, Hennery Woolstocking, en hij staat den vierden wagen links zooó als u de markt opkomt, hier de straat uit.”

„Mooi!” zei McFidd. „We zijn in 'n oogen - hik - blikje terug, dus ga d'r maar vast in en maak je kachel aan, en reken maar op reuzenzaken... Ga mee, Colin. We gaan vi - hik! eh... hengelen!”

Aan het einde van de straat was een verbreding en daar stonden aan weerskanten rijen handkarren met olielampen, waarvan het flikkerende licht over de zilverige schubben dartelde van duizenden roerloze visschen. Op de slikkerige keien zat een regiment katten te smullen, en de vochtige nachtlucht daarboven was vervuld met een mengeling van geuren en de klaroekreten der venters: „Hier moet je wezen, mensen! Hier koop je de mooiste schol! Als je mijn schelvisch nog nooit geproefd hebt, heb je nog nooit schelvisch geproefd!”

„Bah!” smaalde Glencannon. „Heb je ooit zoo'n stom zootje klets gehoord? Is dat die zwendelaar, waar ze 't over had?”

„Ik weet niet,” antwoordde McFidd en tegelijk schroefde hij de ribbelige kaken van zijn sleutel zoo, dat ze met éénmalig gebruik twee deuken konden maken. „Om je de waarheid te zeggen, ben ik 'n tikje in de war, Colin — ik weet niet goed meer, of ze den derden wagen in April gezegd heeft of den tweeden Woensdag links.”

„Haring! Haring? Geef je vrouw haring voor d'r

Wankelend onder zijn last verscheen de heer McFidd, in zijn armen een tonijn dragend zoo groot als 'n roeibootje.

verjaring! Koop haring voor de besparing!" dichtte de koopman. „Zeepaling? Versche gerookte paling, zóó uit zee!"

„Hoor je dien verraaier?" vroeg Glencannon.

„Ja, ik zal 'm palingen!" zei McFidd en hij boog zich over de kar heen en sloeg den koopman met één slag tegen den grond.

Toen was er de eerste minuut groot tumult op de markt en in de straten er omheen. Zelfs de dame, die er onwetens de oorzaak van was, hoorde het, terwijl zij in haar kraam de pan heen en weer liet hellen, om de sputterende margarine over den heelen bodem heen te krijgen en haar ongeduldigen klanten verzocht: „Nog één oogeblikkie, heeren. Straks komt er heerlijke verse visch!"

En er kwam visch, in overvloedige hoeveelheid. Wankelend onder zijn last verscheen de heer McFidd, in zijn armen een tonijn dragend zoo groot als een klein roeibootje. Achter hem liep de heer Glencannon, als een moderne Laocoon, vinnig te vechten met de kronkels van een levenden zeepaling, ruim twee meter lang. Uit zijn zakken en vóór uit zijn jekker staken de staarten van een menigte brasems, schollen en haringen.

„Asjeblijft, juffrouw, hier heb je visch!" zei McFidd, min of meer onnoodig, terwijl hij den tonijn in de lengte door de deur manoeuvreerde.

„En d'r is ginter nog meer," voegde Glencannon er aan toe, zijn boksijzer weer opbergend. „We hebben gezorgd, dat u crediet kreeg, zooveel als u maar wilt, dus als u nog wat moet hebben, een garnaal of een haai, dan zegt u 't maar!"

Opgetogen boog Laura zich over het toonbankje en zij kustte hen beiden, smak, smak! „Reuze!" riep zij uit, met een hapering in haar stem. „'t Is... 't is zalig, om kennis te maken met zoo'n paar eerste klas galante schatten als jullie!" En opnieuw barstte zij in tranen uit.

Dit was het begin der liefdeshistorie.

Te beginnen met dien veelbewogen Zaterdagavond marcheerden in „Laura's Visch Salon" de zaken uitstekend.

De heeren McFidd en Glencannon besteedden vele uren en groote sommen gelds aan haar smetteloze toonbank; ridderlijk verslonden zij heele scholen visschen, maar steeds waren er tal van andere gasten aanwezig. Dus konden de verliefde knapen zich wel verheugen in haar voorspoed, maar zij konden haar nooit vertellen, wat er in hun harten woonde, zelfs niet, als zij ieder apart gingen.

Tot nu toe was hun wedijver vriendschappelijk, al was er een bijna onmerkbaar koelheid tusschen hen gekomen. Volgepropt met visch plachten zij weer aan boord te gaan, en te redeneeren over hun liefde, en hun punten van succes te vergelijken, hoewel het succes lang niet was om over te roepen. Het kwam voor, dat McFidd zich een paar dagen den bevoorrechten vrijer voelde; maar daarna waren al de lachjes der schoone weer voor Glencannon. Zij kregen geen klaarheid. En de tijd werd maar steeds korter. Eindelijk, den ochtend vóór zij uit zouden varen, zei McFidd:

„Hoor eens, Glencannon; morgen gaan we 't zegat uit, we blijven minstens vijf maanden weg, dus vóór we weggaan, moeten we weten, hoe 't zit."

„Dat moeten we zéker," beaamde Glencannon. „We hebben zooveel visch verstouwd, dat we wel stekelvarkens lijken van de graten — mijn scheermes heeft er zoo'n massa kepen van, dat ik 't wel voor kam kan gebruiken. Bah! Als ik alleen maar aan visch denk, komt m'n keel in de hoogte en begint m'n arme stukgeprikte maag te bibberen als 'n gebarsten doedelzak. En toch weten we geen van tweeën, waar we aan toe zijn."

„Precies. En ik zit vol galbulten," zei McFidd, over zijn schouder heenreichend en met zijn schroef-sleutel zijn rug krabbend. „Dus stel ik voor, dat we gelijk aan wal gaan, we zien haar te pakken te krijgen vóór d'r volk is en we zeggen d'r ronduit, dat ze moet kiezen."

Glencannon zette zijn pet op. „Vooruit maar, McFidd!" zei hij eenvoudig. Toen zij de kraam betraden, was juffrouw Laura bezig een poon van de ingewanden te ontdoen. „Goeie hemel, wat zijn jullie vroeg vandaag!" verwelkomde zij hen, terwijl zij een handvol ingewikkelde machinerie loswerkte en met een ruk van haar hand in een emmer slingerde. „Zin in 'n lekker stukkie poon voor jullie laatste ontbijt, jongens? Ik zal 'm fileeren en door de boter rollen en..."

„Nou eh..." viel McFidd haar in de rede, bleek om zijn neus, „eerlijk gezegd eh... liever niet."

„Wat krijgen we nou? Geen visch vanmorgen, meneer Mac?" sardé Glencannon zijn medeminnaar met geveinsde verbazing. „Enfin, als jij niet neemt, zal ik me 't plezier ook maar ontzeggen!"

Zonder er langer omheen te draaien, maakten zij het doel van hun bezoek bekend. Juffrouw Laura smolt in tranen. Maar haar bewonderaars hadden al lang tevoren opgemerkt, dat zij 't in huilerigheid verewon van de juffrouw aan den snellen vliet. Ze schreide van vreugde als zij haar vriendelijk aankeken, ze schreide van verdriet als zij 't niet deden, en ze schreide zonder waarneembare reden op de grilligste momenten, zoodat het er heel aardig op leek, dat zij haar tranen op fust had, gelijk een kroegbaas het bier. Nu smeekte zij de twee, tusschen snikken en snuiven door, haar niet tot een keuze te dwingen.

Zij beleed zeer innige gevoelens jegens hen beiden, maar kon nog niet zeggen, wie haar het naast aan 't hart lag. Morgen waren zij weg — luid gekrijt — en terwijl zij aan den anderen kant van de wereld vertoefden, en zich afgaven met Japansche riksja-meisjes en de brutale ukulele-danseressen van Ohio, zou zij haar hart doorspeuren, en bidden om licht. En als zij terugkwamen, zou zij hem verwachten — ja, verwachtte zij hen, met haar antwoord.

Toen zij zoover was, gierden haar klachten zoo ziel-doorborend, dat de heeren McFidd en Glencannon met moeite hun aandrang bedwongen, om de hoofden naar achter te wippen en te huilen als honden bij vioolspel. Zelfs al hadden zij geweten wat zij zeggen moesten, dan had juffrouw Laura 't hen toch niet hóóren zeggen; dus kusten zij haar beiden, ieder op een ziltige wang, keerden zich om en gingen, en zij stortte verdere tranen op den poon.

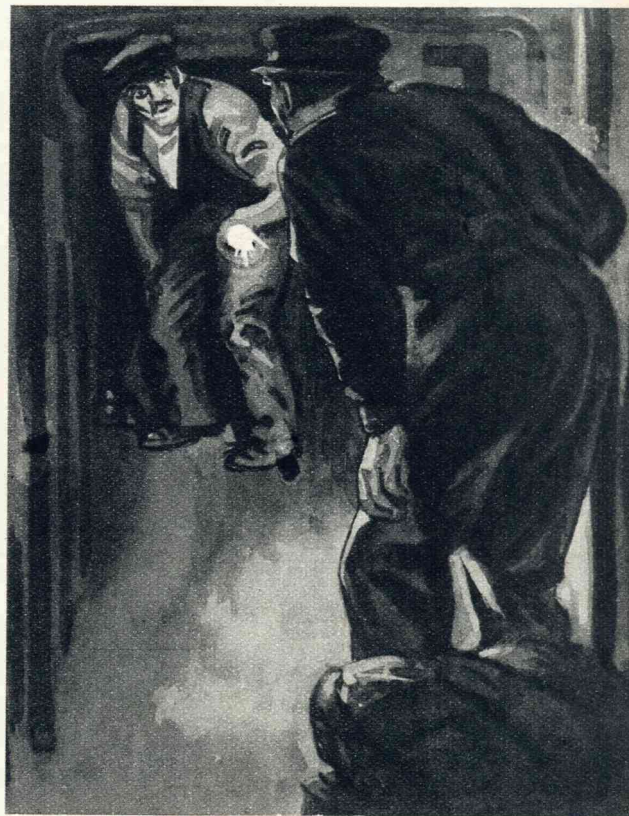
Toen de Sherwood Forester den volgenden dag stroomaf naar zee stevende, waren de twee hoofdpersonen in de machinekamer droefgeestig gestemd. Wat een band van sympathie tusschen hen beiden had kunnen zijn, scheen zich te ontwikkelen tot een twistappel. Ieder hunner beschouwde, in zijn teleurstelling, den ander als een hinderlijken slagboom tusschen hem en zijn geluk. Na de eerste paar dagen spraken zij niet meer over het groote onderwerp. Toen zij in de buurt van Gibraltar waren, spraken zij nog slechts woorden van één lettergreep, over welk onderwerp dan ook. Daarna spraken zij, buiten 't werk, heelemaal niet meer. Glencannon ging zich hoe langer hoe meer ergeren aan een paar plukjes haar, die uit de ooren van McFidd staken. McFidd, die met groote onverschilligheid at, werd tot een knorrige razernij opgezwiept door de fatterigheid, waarmee Glencannon zijn vork met zijn zakdoek oppoetste en zijn thee van het schoteltje dronk. En toch waren dit nog maar een paar makke notities in het logboek van die reis vol haat — een haat, die, zooals we gezien hebben, zelfs voortwoerde in hun dromen, dien mistigen morgen, toen de „Sherwood Forester" door de vredige wateren van den zeeboezem huiswaarts voer.

Glencannon lachte in zijn slaap, toen hij de klok in den kathedraal-toren hoorde luiden in één vreugde om zijn huwelijk en om den dood van McFidd. Het groote gebouw was stampvol, zag hij — de ontvangst aan de hekken schatte hij op zes à acht miljoen pond. Hij stond op het punt zich naar Laura te wenden en haar een poon aan te bieden, toen hij tot zijn ontsteltenis bemerkte, dat zijn mededinger zijn verspreide ledematen weer bijeen had gezameld en met opgeheven schroef-sleutel onder de tram vandaan kwam. Met een gebaar van instinct bewoog Glencannon zijn hand naar den zak met het boksijzer, doch hij werd — o schrik! — gewaar, dat hij geen pantalon aanhad. Hij wilde vluchten, maar te laat. Met een wilden kreet sprong McFidd toe, hij zwaaide met den Engelschen sleutel en...

„Bijna acht glazen, meneer! 't Kwartier heeft al geslagen, meneer!"

„Goeie, goeie! Je ziet toch, dat ik wakker ben?" mopperde Glencannon tegen den man in de deur. Hij gaapte, rekte, stapte in zijn sloffen en trok zijn ketelpak aan. Toen deed hij de knip op de deur, haalde uit zijn la een dik pak, in Chineesche kranten gewikkeld en draaide er met zorg een oude oliejas omheen.

Het was toen het jaar, dat de meeste elegante dames en bijna alle vleugelpiano's Spaansche sjaals droegen, die in werkelijkheid niet Spaansch waren, maar Chineesch. Door die populariteit haalden zij flinke prijzen in Londen. In dat pak van Glencannon zaten er twaalf — één voor Laura, de rest om te verkoopen — alle van een pracht, die het penseel van

„Wat heb jij hier rond te scharrelen?" schraapte de stem van McFidd.

een schilder en de pen van een schrijver tartte. Glencannon kende echter de bemoeizucht van Zijner Majesteits douane-beambten, en dus vond hij 't niet wijs, in Londen aan te komen met die sjaals in zijn hut; het leek hem voorzigtiger, ze voor een paar dagen elders te bergen, tot hij ze aan wal kon smokkelen, stuk voor stuk.

Hij daalde de ladders af naar de hitte en het daverend rumoer van de machinekamer, pakte een lantaarn en begaf zich naar den ingang van den tunnel. 't Was nog vier minuten vóór acht glazen en Ferguson, de derde machinist, dien hij straks af moest lossen, had hem niet zien passeeren.

De tunnel was een stalen koker, zooiets als een rioolgang, tusschen het waterdichte achterschip van de machinekamer en de luchtdrukbuizen in 't achterschip. De hoogte was nog geen anderhalve meter — men kon er slechts gebukt doorheen, men voelde zich beklemd door de machine en de lading, en onder den voet waren de platen glibberig van de olie. Alles bijeen was het volstrekt geen wandelplaats voor menschen met engtevrees.

Terwijl Glencannon zijn weg vond met het lichtje van de lantaarn bromde hij een vroolijk refrein op de maat met de machines en hij grinnikte zacht.

„Elf sjaals tegen vijftien pond per stuk maakt honderdvijfenzestig pond — aardig sommetje om 'n huishouden mee te beginnen! De twaalfde sjaal kan ze voor bruidsjapon gebruiken en..."

Uit de diepten van den tunnel schoot een bundel electrisch licht op hem toe. „Wat heb jij hier rond te scharrelen?" schraapte de stem van McFidd.

„Wat denk je?" antwoordde Glencannon snoeverig. Hij liet het pak vallen en ging er vóór staan. „Ik moet direct de wacht overnemen, dus 't is mijn plicht, den boel hier na te kijken. Aan de hitte en den stank zou ik zeggen, dat we blij mogen zijn..."

„Wat heb je in dat pak?" vroeg McFidd.

„Wat heb jij in die blikjes?" en Glencannon wees met beschuldigend gebaar naar een twaalfstal blinkende cylindres, die McFidd trachtte te verbergen achter een vierkant stuk juten zak. „Daar kan niets anders inzitten dan Chineesche opium, leelijke smokkelaar! Bij Laura komen met schandgeld in je handen, hè? Je moest je schamen, meneer McFidd."

„Schamen?" riep McFidd. „Schamen? Heb jij je wel eens geschaamd, als je smokkelde? Waar heb jij in Shanghai sjaals voor gekocht? Om je leelijke neus te snuiten, hè? Jij smokkelt niet, hè? Jij komt niet bij Laura met schandgeld in je handen, hè? Jij bent een onschuldig lammetje..."

„Zij is gezond en opium is vergif," verdedigde Glencannon zich.

„Zul je bij de douane merken, of zij gezond voor je is," smaalde McFidd.

Sara Scuderi en haar moeder.

SARA SCUDERI

de diva Olandese

Gregorio Melnik kijkt een partituur door.

De zangeres Alida Vane.

Het beteekent wel iets dat een instituut als de Italiaansche Opera thans haar negenendertigste seizoen in ons land noteeren kan. Wij, Hollanders, worden soms genoemd de Chinezen van Europa, en wellicht daarom ook als een soort antipoden van de chauvinisten, maar alle overdrijving terzijde gelaten, het zegt wel iets dat de Italiaansche zangers en zangeressen hun negenendertigste Hollandse seizoen volbrengen.

Wij, Nederlanders, weten den *Italiaanschen zang* te apprecieeren, de „gola benedetta”, de Italiaansche keel, die, ondanks alle tegenstrevingen van diegenen, die zweren bij de onvolprezen zangtechniek van meer Noordelijke zangers, toch haar invloed blijft uitoefenen op den smaak van een zeer groot deel van het Hollandsche publiek en jaar in jaar uit, ondanks oorlogstijd en crisistijd, de theaters gedurende enkele maanden doet volstroemen om te luisteren naar de taal van Verdi, Puccini, Mascagni e tutti quanti.

Sara Scuderi als Mimi in de opera „La Bohème”, de rol, die zij reeds meer dan driehonderd maal heeft gezongen.

Er zijn er die de opera uit den tijd achten, die schouderophalend meenen dat zoo iets goed is voor een publiek dat minder eischen pleegt te stellen in aesthetischen zin. Denzulkén zouden wij in gemoede willen vragen, of zij wel eens enkele der voorstellingen van de Italiaansche Opera hebben bijgewoond, denzulkén zouden wij vooral willen vragen of zij *Sara Scuderi* wel eens hoorden zingen! Waarom wordt Sara Scuderi, de uit Sicilië (Catania) geboortige zangeres der Italiaansche Opera, thans terecht genoemd de „diva Olandese”? Zij heeft recht op dien titel „par droit de conquête”; zij heeft zich dien veroverd in een gestadig, ongelooflijk hard werken en ten koste van veel inspanning. Zeker, zij heeft haar groot talent, haar prachtige stem en haar aangeboren kunstzin, haar aanleg voor het theater, haar koelbloedigheid zelfs, voor zoover zulks bij

Antenore Reali, de beroemde bariton.

De dirigent Edmondo de Vecchi en zijn echtgenoot.

een Siciliaansche nog mogelijk is, maar zij wist daarmee dan ook te woekeren, te werken op voorbeeldige wijze.

In 1926 kwam zij hier, nog onder de impresa van mevrouw De Hondt, toen Arturo Borin nog secretaris van de Italiaansche Opera was.

Zij had toen, meen ik, niet veel meer dan drie opera's op haar repertoire. Hoe zou het ook anders kunnen, daar zij werkelijk als piepjonge zangeres nauwelijks een paar jaar tijd voor studie had gehad en, behoudens 'n paar maal optreden in Italië, slechts een korte tournee in Duitschland op haar artistieke staat van dienst had kunnen boeken. Maar thans heeft zij reeds meer dan tweeëndertig opera's gezongen en tijdens de tweeënhalve maand van het huidige seizoen, waarin ook nog haar jubileum valt van haar honderdste Hollandsche Mimivertolking, moet zij een vijftal nieuwe werken instudeeren, die zij tusschen Januari en Mei 1937 in Italië moet zingen. Daar is bij de zware partij van Eva uit Wagner's „Meesterzangers van Neurenberg", een werk dat in Italië zeer gewild is; voorts „Isabeau" van Mascagni, „Madonna Imperia" van Franco Alfano en dan het „Requiem" van Verdi. Buiten de meer dan vijftientig maal dat Signorina Scuderi in de tweeënhalve maand hier in ons land zal zingen (er zullen nog wel enkele extra's bijkomen), behalve de altoos doorgaande repetities, heeft zij dus waarlijk niet over werkeloosheid te klagen. Men dient zich een dergelijke werkprestatie even te realiseeren, waaraan nog moet worden toegevoegd het heen en weer reizen, dat tegenwoordig steeds per autobus geschiedt, en het vaak zeer laat in den nacht thuis-komen, na de voorstelling. Maar de Signorina weet zich gedragen, behalve door haar eigen groote liefde voor haar kunst, door de waardeering van het Nederlandsch publiek, welke waardeering in den loop der jaren is uitgegroeid tot een oprechte wederkerige

liefde van dat publiek ten opzichte van deze ernstige en liefvallige artieste. Met haar moeder, die haar gedurende den geheelen loop van haar artistieke carrière vergezelde, leeft zij in haar tijdelijk verblijf in Den Haag in vlijtigen arbeid en in grooten eenvoud. Persoonlijk kennen wij haar verblijf destijds in Catania, haar tegenwoordig huis in Milaan, waar ook haar gehuwde zuster woont en uiteraard maakten wij ook kennis met haar verblijf in ons land, maar overal draagt deze begenadigde zangeres den ernst uit van een groot plichtsbef, van een sterk verantwoordelijkheidsgevoel ten opzichte van haar kunst en ten opzichte van het publiek. Men meene niet, dat een operazangeres, die 't ernstig meent met haar kunst, het zoo gemakkelijk heeft. Hoeveel zorg is er niet noodig om 't kostbare instrument, de stem, frisch en intact te houden, vooral in ons lastig klimaat. Maar de Signorina heeft het geluk over een forsche gezondheid te beschikken en zij is zoozeer met ons Hollandsch klimaat vertrouwd geraakt, dat zij gelukkigerwijs weinig of nooit de nadeelen er van ondervond.

„Meer dan driehonderd maal heb ik de Mimiro gezongen," zeide de zangeres ons, „en inderdaad zing ik die thans in uw land voor de honderdste maal. Het is dan ook een rol die mij bijzonder goed ligt en waarmee ik overal veel succes mocht oogsten."

Wie, die haar zag in de prachtereatie van Puccini, in de tragische figuur van Verdi's „Othello" als Desdemona, in de frivole rol van Manon Lescaut, in de hooggestemde lyriek van Leonora uit de „Trovatore," en later in de zware rol van Floria Tosca, is niet onder den indruk gekomen van die gebenedijde stem, van die spontaneiteit in het uitbeelden van de tragiek en van de smart?

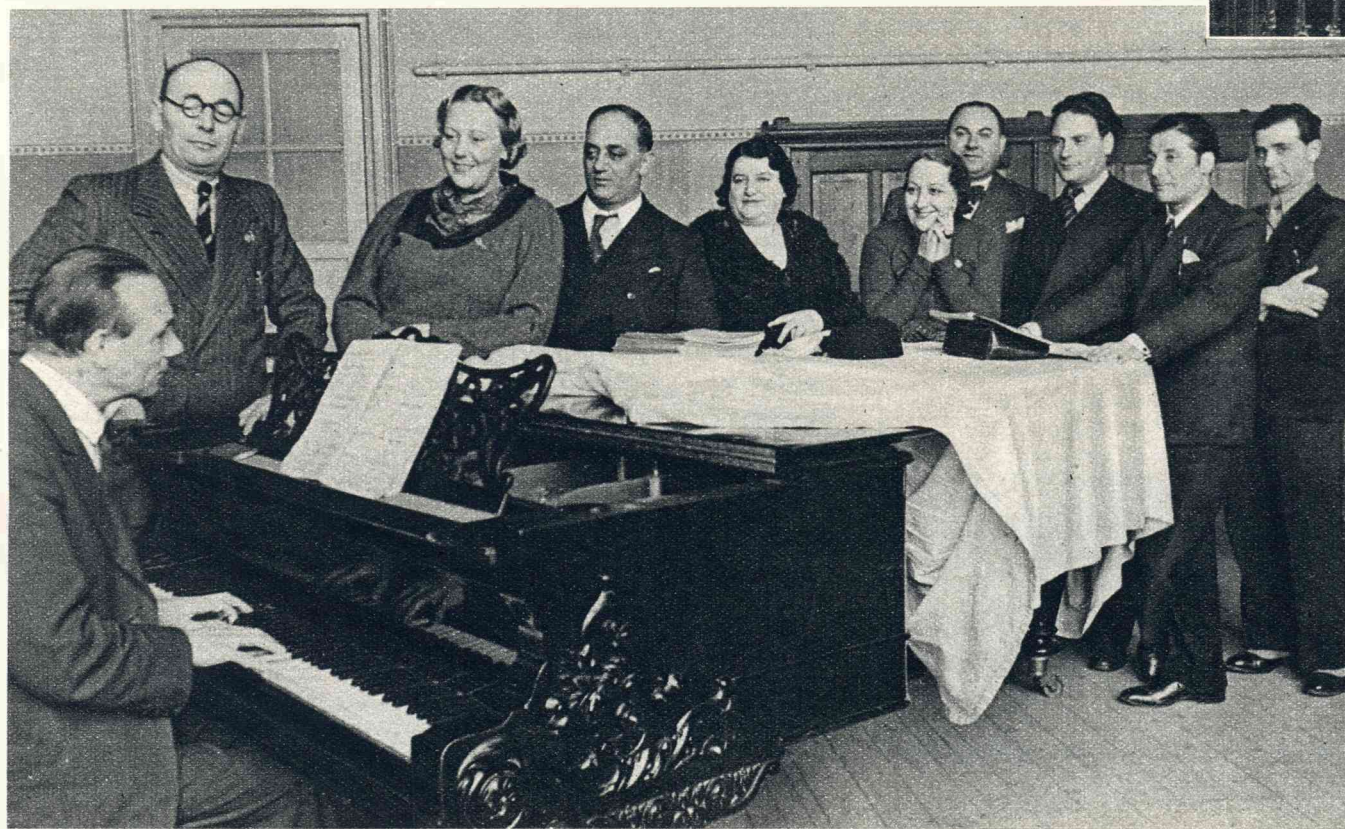
De Signorina is dankbaar jegens het Nederlandsche publiek, dat haar den weg wees, waarlangs

zij tot faam moest komen, dat haar bemoedigde in haar gestadig streven naar verdieping en verbreding van haar artistiek kunnen. Zij heeft het duidelijk gezegd, tijdens de grootsche huldiging die Amsterdam haar onlangs bereidde, in een hartelijk kort toespraakje in het Nederlandsch, dat zij haar „tweede vaderland", zooals zij ons land van harte noemen wil, lief heeft en het dankbaar is.

Nuttig is het overigens nog wel te vermelden, dat ook haar eigen vaderland, Italië, in waardeering voor Signorina Scuderi heusch niet tekort schiet. In de laatste jaren vooral is Signorina Scuderi een zeer gezochte figuur en heel Nederland weet ook, dat zij voor het komende seizoen langen tijd is geëngageerd voor het Scala-theater te Milaan, nog altijd het summum in de loopbaan van welken Italiaanschen opera-artist dan ook. Zij trad o.m. op tijdens de Mei-muziekfeesten te Florence, het

Francesco Valentino.

vorig jaar, in de rol van Pharaos echtgenoot in de opera „Mozes" van Rossini, een prachtig werk met een grandiooze ensceeneering. Zij was enkele jaren verbonden aan den Carro di Tespi, het rondreizend operagezelschap in Italië, dat met steun van de regeering de opera brengt, ook daar waar geen theater is gevestigd en zoodoende, met de medewerking wel te verstaan van de beste opera-artisten, de schoone zangkunst onder het volk brengt.

Signorina Scuderi bezocht ook Centraal-Amerika en oogstte er zeer veel artistiek succes, maar waar zij ook kwam, zag en overwon, geheel werd zij gewonnen voor ons land, dat zij van harte gaarne noemt: haar tweede vaderland!

J. P. W. KUIN.

Tijdens een repetitie in 't gebouw van de Italiaansche Opera. Links staande maestro de Vecchi, naast hem Alida Vane.

Dat is Griepweer!

's morgens twee
's avonds twee

Kinine Poederpillen
AFLUKIN
50 ct. per buisje.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE APOTHEKERS EN DROGISTEN

DE BLANKE RADJA'S VAN SERAWAK

Deradja van Serawak, Sir Charles Vyner Brooke, is met zijn dochter op weg van Engeland naar Serawak. De Ranoe (rechts) bracht man en dochter naar het station. Miss Valerie Brooke is twintig jaar oud. Dit is een zeldzame foto: zij wil niet graag gekiekt worden, omdat zij „camera-schuw” is.

Achtennegentig jaar geleden verkocht James Brooke, een jonge officier van het Engelsch-Indische leger, zijn bezittingen in het vaderland, verzamelde een bemanning van avonturiers op het jacht Royalist en zeilde 9000 mijlen ver, om „den Maleischen archipel te verlossen uit de barbaarsheid”.

Binnen twee jaar was hij radja van een staat aan de noordkust van Borneo, ruim anderhalf maal zoo groot als Nederland en België samen. Zijn onderdanen waren Dajaks, luitjes, die de veranda's van hun huizen, van hout of bamboe opgetrokken, versierden met menschenhoofden.

Sir James, radja van Serawak op Borneo, regeerde zevenentwintig jaar, en liet zijn rijk na aan zijn neef Charles Johnston Brooke, die in 1917 werd opgevolgd door zijn neef Sir Charles Vyner Brooke. En dezer dagen is A. W. D. Brooke, neef van Sir Charles, na te Oxford zijn studies voltooid te hebben, uit de beschafte wereld naar een uitloek van Serawak getogen, waar geen weg heen leidt, en waar de radio en de rivier de eenige verbindingen met de rest van de blanke menscheid vormen.

Als hij daar, tusschen de krokodillen en pythons van de kust, de taal der Zee-Dajaks geleerd heeft, moet hij het binnenland in, om zich tusschen de wilde zwijnen en honigheren en orang-oetans de taal der Land-Dajaks eigen te maken. Zoo zal hij zich voorbereiden, om de volgende blanke radja van Serawak te worden, het beschavingswerk van zijn familie voort te zetten, en tevens toe te zien, dat de petroleum onverstoord blijft vloeien van de Serawaksche bronnen naar de vlootbasis Singapore.

De drie geslachten van Brookes, bijgestaan door de Britsche vloot, zijn er in geslaagd den Dajaks zooveel beschaving bij te brengen, dat die hun vroeger beroep van zeerooverij niet meer uitoefenen. Het koppensnellen is streng verboden, maar gebeurt in het bergachtig binnenland aan den evenaar toch nog: en daar, waar geen koppen meer gesneld worden, leent het eene dorp oude hoofden uit aan het andere, om den rijstooft te doen gedijen en ter opluistering bij begrafenissen. Want, meent men, de geest of ziel hangt met den schedel samen: wie het hoofd van een verslagen vijand bewaart, houdt diens geest in zijn macht...

Er zijn zelfs buitenposten, waar de ambtenaren van het burgerlijk bestuur, stoere Engelschen met korte broeken en zonnehelmen, mummies van menschenhoofden in voorraad houden en aan dorpen uitleenen, om te voorkomen, dat de krijgers 's nachts uittrekken met speren en vergiftige pijlen om hun bezit aan die griezelige talismans te verrijken.

De hoofden worden opgehangen aan de voorgalerijen der lange huizen, die elk meerdere families herbergen, en in

normale omstandigheden mogen alleen oude mannen, wier leven ten einde loopt, ze aanraken. Moeten echter de opgeschoten jongens afgericht worden tot de oorlogen, die de blanke radja voorgoed tracht te voorkomen, dan worden de hoofden lager gehangen. De jongelui slaan er tegen met speren en lansen, om daardoor kracht tot den strijd te verwerven.

Als er dorps-notabelen sterven, eischt de traditie, dat de rouw voortduurt, tot een nieuw hoofd is toegevoegd aan de verzameling der gemeenschap. Tegenwoordig leent men het verlangde voorwerp van een naburig dorp, en als dat niet kan, gaat er een boodschapper naar het naaste gouvernements-bureau, om er een te vragen.

Serawak wordt een land van eeuwigen zomer, „Tuin in de Zon”, genoemd. Het hoofdstadje Tho Kuching ligt 1° 33' 10" benoorden den evenaar, maar de hitte is er nooit ondraaglijk; en het regent „zelden vierentwintig uur achter elkaar” — de zon schijnt altijd nog tusschen de buien door.

Toen de eerste Brooke in 1840 met de Royalist langs de noordkust van Borneo voer, woedde er juist een opstand tegen den inlandischen radja, Moeda Hassim. Toen Brooke en zijn bemanning met Britsche musketten die revolutie van blaaspijp en giftige pijlen bedwongen hadden, was de radja zoo dankbaar, dat hij Serawak aan den jongen Engelschman overdeed.

Brooke koos geen zee meer; hij aanvaardde den troon en begon dadelijk een (vrijwel Engelsch) wetboek in te voeren, dat den inboorlingen voorspoed bracht, doordat het diefstal, zeerooverij en burgerkrijg verbood.

Eenentwintig jaar later erkende Groot-Britannië Serawak als onafhankelijken staat, wat het nu nog is. In 1888 droeg de radja in een verdrag de leiding van zijn buitenlandsche zaken aan Londen over.

In 1910 werden er olievelden ontdekt. Staatsschuld is er niet. De bodem, nog voor een groot deel onontgonnen, is wel zoo rijk, dat het land in allen afzienbaren tijd vrij van schuld zal kunnen blijven.

De krijg tusschen de stammen, het koppensnellen en de zeerooverij zitten den Dajaks echter nog steeds in het bloed en in de overlevering: steeds is er voortdurende waakzaamheid en een politiemacht van 800 man noodig geweest, om die hebbelijkheden te onderdrukken. In 1867 werd het paleis van den toen regeerenden Brooke platgebrand door Chineesche zeeroovers, die den blanken radja de wildernis in dreven.

De jonge A. W. D. Brooke krijgt in zijn toekomstig rijk een reeks vliegvelen van de Engelsche luchtmacht langs de kust, die van groot strategisch belang is met het oog op Singapore.

**SUKKELDE
MET
DE SPIJS-
VERTERING**

„Op zekeren dag zeg ik, dat er zes zouten in waren. Daarom probeerde ik Kruschen. Het was met mij eenvoudig het geval van den zakenman, wiens werk meebrengt, dat hij aan slechte spijsvertering lijdt en aan reumatiek en die eigenlijk iets noodig heeft, dat niet alleen het bloed zou zuiveren, maar de geheele werking van zijn organisme zou verbeteren. Ik had van alles gebruikt, maar geen Kruschen, omdat ik dacht, dat het hetzelfde zou zijn als zooveel andere middelen. Toen probeerde ik toch nog Kruschen. En hier eindigt mijn relaas. Ik kan alleen zeggen, dat ik er niet meer buiten zou willen. Het houdt mij perfect in orde en ik ben nu 64 jaar. Kruschen is heel wat meer dan een eenvoudig laxeerzout. J. S. H., te T.”

(Origineele brief ter inzage.)

Overwerking, zorg, te veel zittend leven, dit alles zijn oorzaken voor de verslachte werking der verschillende inwendige organen. Indigestie is een van de eerste gevolgen. Onvoldoende afvoer,

die leidt tot een verstopping van het organisme door giftige afvalproducten, is een ander schadelijk gevolg. Het bloed wordt overladen met onzuiverheden, die de algeheele gezondheid ondermijnen en de gewrichten kunnen aantasten met reumatiek. De zes zouten in Kruschen sporen de inwendige organen, maag, lever en nieren aan. Uw bloed wordt gezuiverd. U vergeet indigestie en reumatiek en U krijgt dat gevoel van geestelijke en lichamelijke opgewektheid.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

VERPLEEGSTER KINDERVERZORGSTER KINDERJUFFROUW

Regelmatig worden vele Cursisten van ons in bovenstaande betrekkingen geplaatst. Onze prettig geschreven lessen leiden U volledig op. Schrijf eens een brief om inlichtingen; het verplicht U tot niets. Vermeld Uw geboortedatum. Ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan de cursussen volgen en met onze hulp zijn doel bereiken.

ASSO INSTITUUT VOOR
BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

Dir. J. VANDERBIJ - HCOFONDERWIJZER

HET MEERTJE

bij de hut van Mie te Laren, een van de bekendste plekjes van het mooie Gooi-dorp, gaat verdwijnen. De jeugd moet het vijvertje als speelplaats gaan missen. De hut is niet meer bewoond, sinds de bewoonster, Mie Rigter, is overleden, en het meertje dreigt te vervuilen, waarom men het beter vindt, het water te dempen. De desbetreffende regeling tusschen B. en W. van Laren en het Gooisch Natuur-reservaat is tot stand gekomen. Met huisvuil zal het meertje worden volgestort, waarna het terrein in beplanting aan de omgeving zal worden aangepast. Hoe dat vroeger was, voordat het meertje zich had gevormd, kan men zien op het bekende doek van Anton Mauve in het Rijks-museum.

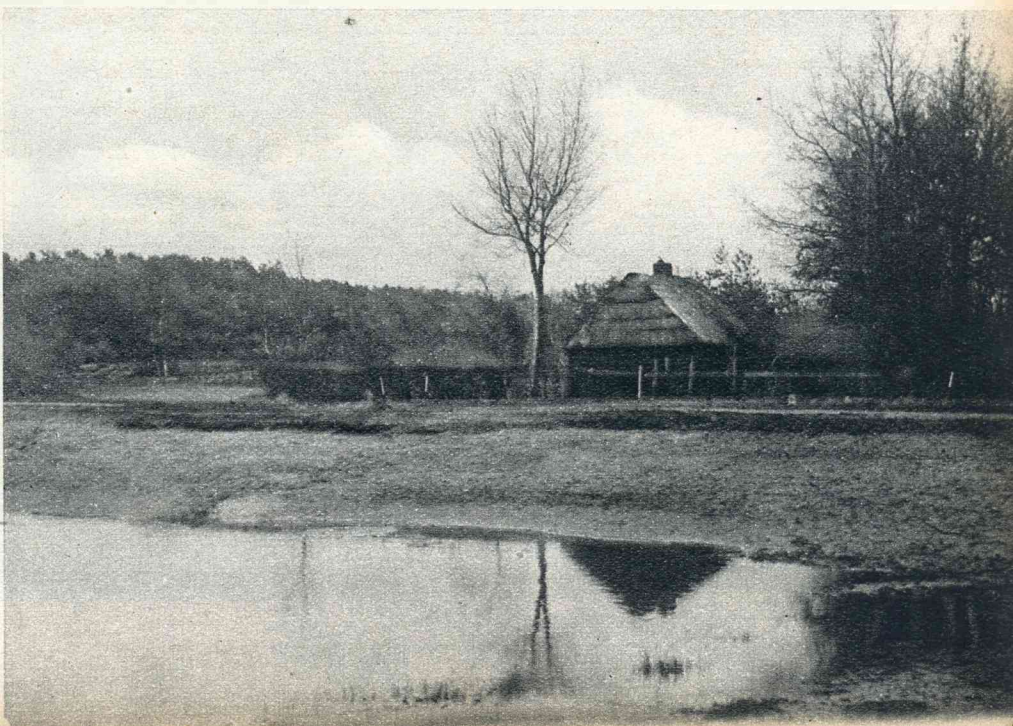
Foto links: De hut van Mie Rigter, die den naam gaf aan het meertje, is vervallen sinds den dood der bewoonster.

Foto rechts: Een der mooie wegen met fietspaden, welke naar het meertje voeren.

Stil en verlaten is in den winter het plekje, dat zoo vele schilders heeft geïnspireerd en dat zoo'n geliefde speelplaats voor de jeugd was.

Op een kruispunt van fietspaden ligt de hut van Mie.

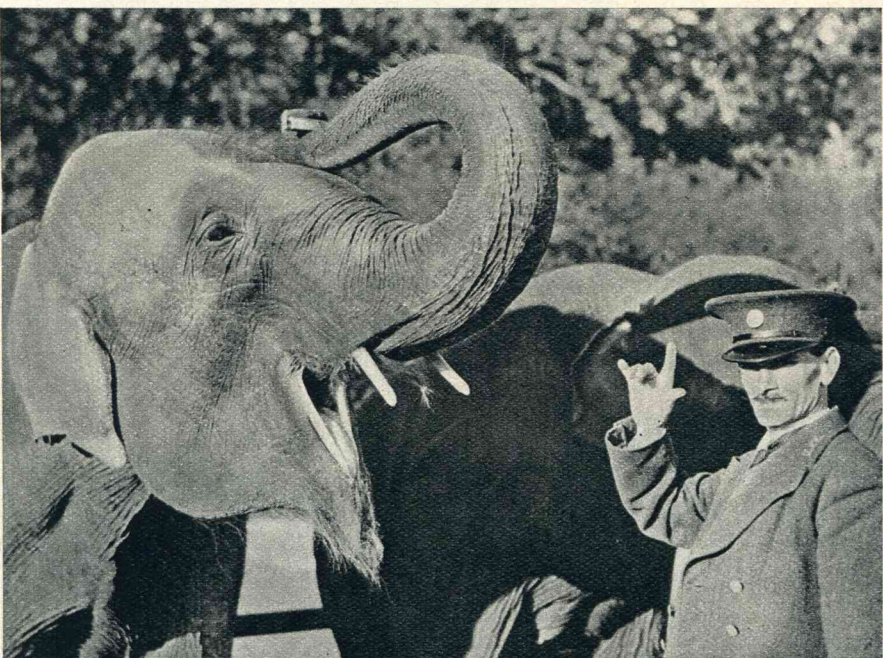

Zie, hoe hij heftig protesteert,
Daar hem een foto nooit flatteert!

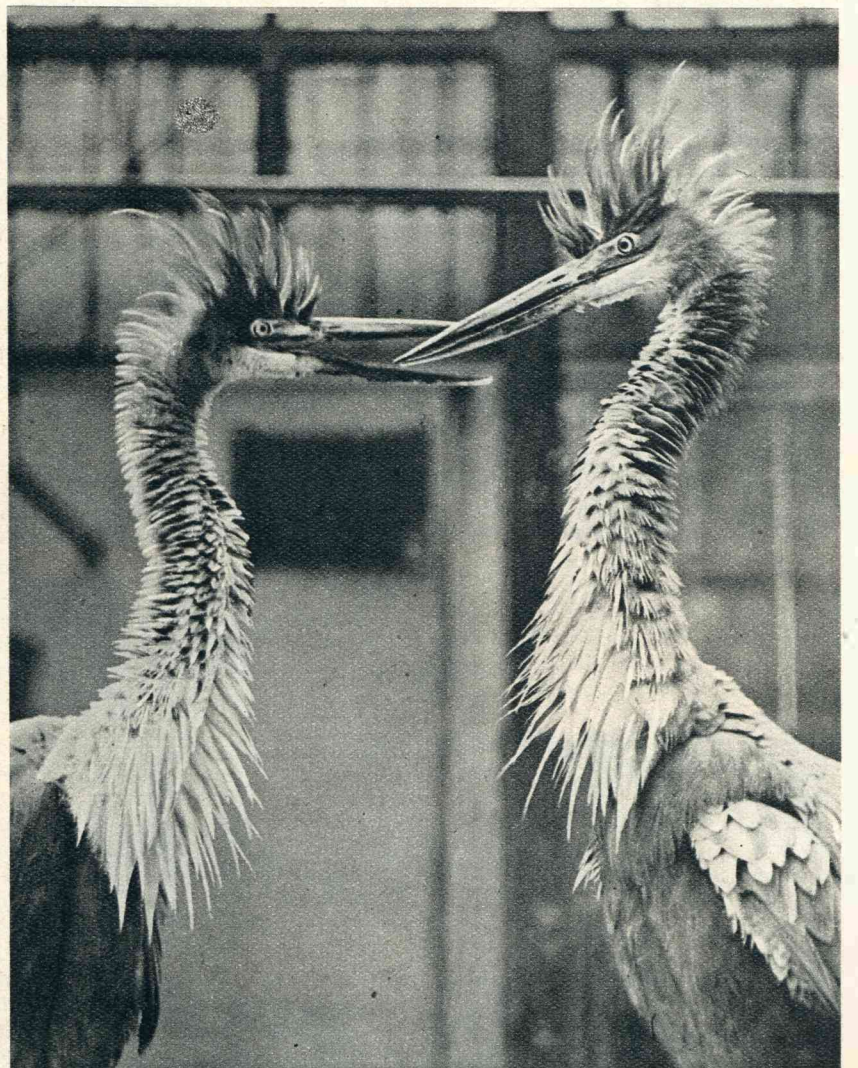
Dieren-gedichten

Hoe ligt men lekker warm en zacht
En heerlijk op een hondenvacht!

Zijn bas klinkt ongewoon en schoon,
Zoo diep en daverend van toon.

Boos zijn ze en zéér fel gebekt;
Het tweegevecht begint direct.

De Haarlemsche Rij- en Jachtvereniging organiseerde Zaterdag een jachtrit door de duinen en over het strand naar Zandvoort, en daarna terug naar Kraantje Lek. — De stoet op het strand.

IN NOORD-HOLLAND

In verband met den aanleg van den provincialen weg Haarlem—Utrecht moet het raadhuis, annex postkantoor, te Uithoorn gesloopt worden.

Het bestuur van den Drukkers-Studiekring te Haarlem, welke zijn 25-jarig bestaan vierde.

De heer G. D. Rehorst, secretaris en ontvanger van Westzaan, werd benoemd tot burgemeester van Callantsoog.

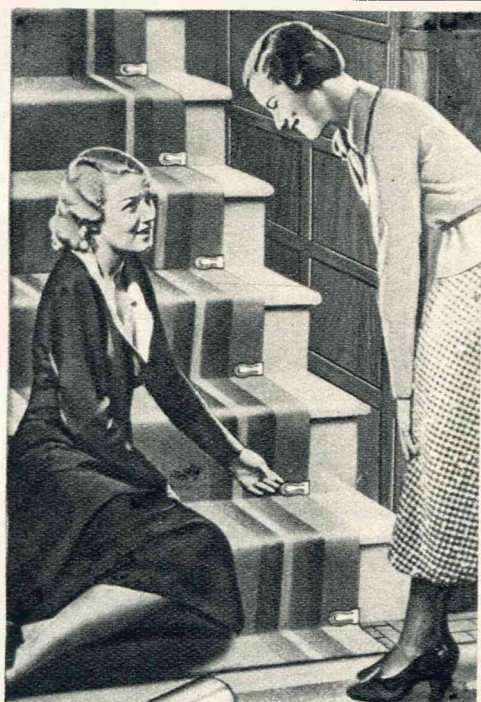
De tooneelvereniging „De Oefenschool” te Wognum vierde het 70-jarig bestaan.

Een geschikt
St. Nicolaascadeau!

Onze nieuwe serie Koffer-
gramophoons vanaf f 24.-
tot f 60.- (4 modellen)
In plaatsen waar niet verkrijgbaar:
A.H.A. Bakker, Postbus 277, Amsterdam

Columbia

GEEN OUDERWETSCH TRAPROEDEN MEER!

Kijk!... ik heb ze vervangen door
deze 'Clipper'-traplooperklemmen.
Geen overbodig werk meer! Het is
uit met die plaag van roeden
poetsen!

Zie eens hoe mooi ze zijn!

Zij doen het patroon van den
looper beter uitkomen; er komen
geen krassen op; het is altijd
schoon en netjes. Geen stofnesten
meer!... Ik ben er verrukt over!

— Maar, zeg eens, houden ze
den looper goed op zijn
plaats?

— En of! Ik heb gezien, dat die
"CLIPPER" traplooperklemmen
in cinema's, hotels, restaurants,
café's, loopersophun plaats houden,
die breder zijn dan de mijne... en
ondanks het voortdurend heen en
weer geloop.

Die "CLIPPER" traplooperklem-
men uit één stuk, zonder schar-
nieren, veeren, krammen... worden
door een enkele schroef vastgezet;
zij kunnen dus onmiddellijk ge-
plaatst en weggenomen worden.

EISCH DE ECHTE "CLIPPER" TRAPLOOPERKLEMMEN. Zij
zijn voorzien van dit fabrieksmerk: een "boot".

De "Clipper" traplooperklemmen zijn verkrijgbaar in bruin brons,
gepolijst koper, verchroomd.
Verkrijgbaar bij alle behangers, en ijzerwinkels. Zoo ge ze niet
vindt, vraag dan het adres van den dichtstbijzijnden winkelier aan:

W. A. TOLEDO,

BILDERDIJKSTRAAT 125, DEN HAAG

Telefoon 394221

CLIPPER
TRAPLOOPERKLEMMEN

Per pr.
f 0.30

Voor smalle loopers

f 0.40

Voor middelmatige loopers

f 0.55

Voor breede loopers

Uitvoering: Brain Brons.

DE VliegMACHINE voorspeld in 1530

Primrose Hill lag vier
eeuwen geleden onge-
veer drie km. buiten
Londen; nu kan men
zeggen, dat het vrijwel
midden in deze reus-
achtige stad ligt, en in
de zestiende eeuw heeft
iemand geleefd die zag,
op welke bijna monster-
achtige wijze de Engelsche
hoofdstad zou groeien.
Want in vijftienhonderd-
zooveel voorspelde een
vrouw, dat Primrose Hill
later een deel van Londen
zou uitmaken en dat er een bisschop
zou zetelen; zooals men weet, is het
uitgekomen, ook wat den bisschopszetel
betreft.

Deze vrouw was Ursula Shipton, ge-
boren Sontheil. Als kind — ze was
geboren in Juli 1488 — was zij met
haar uitpuilende oogen, krommen neus,
ineengedrongen gestalte en leelijk ge-
vormde voeten geen schoonheid, en
haar charme groeide niet met de jaren.

Uiterlijk was zij dus precies, zooals
men zich een heks voorstelt, terwijl
zij ook eigenschappen bezat, welke men
vroeger van een heks verwachtte. Zij
kon, evenals haar moeder, de natuur-
krachten beheerschen, door de lucht
rijden en voorspelde allerlei uitvindingen
en historische gebeurtenissen, welke
later werkelijkheid werden. Haar ver-
blijfplaats kan men nog zien in Knares-
borough, bij de bekende Engelsche bad-
plaats Harrogate met de geneeskrachtige
bronnen. Dit plaatsje bezit enkele
merkwaardigheden, zooals men ze elders
ter wereld niet veel aantreft, nl. de
Druppelbron, de Wenschbron en de
grot van moeder Shipton. De eerste
is een overhangend stuk rots, 5 à 6 m.
boven den grond, waarvan voortdurend
in druppels en dunne straaltjes water
afloopt. Het vreemde is, dat aan de
rots allerlei voorwerpen zijn opge-
hangen, zooals schoenen, opgezette
vogels, planten, handschoenen en hooge
hoeden, sommige nog gaaf, andere half
bedekt met leem of geheel versteend.
Het water bevat nl. een hoog gehalte
aan leem en kalk, dat op de voorwerpen
achterblijft, terwijl het water er af-
druipt; na verloop van tijd, ongeveer
zes maanden, worden de voorwerpen
daardoor geheel versteend en kan men
zijn huis versieren met een versteende
ekster of een steenen hoogen hoed.
De Wenschbron is, zooals de naam
zegt, een kleine bron in de rots, waarin
toeristen hun vingers doopen onder het
uitspreken van een wensch; men kan
er op rekenen — volgens den gids —
dat de wensch wordt vervuld, indien
men tenminste zijn vingers niet af-
droogt. En in de grot van moeder
Shipton heeft de mismaakte profetes

geleefd, die zulke opzienbarende voor-
spelingen heeft gedaan en er voor ge-
zorgd heeft, dat bij haar spelonk nu
nog een lieve cent aan de toeristen ver-
diend kan worden.

Zooals steeds in dergelijke gevallen
moet men vele archieven en docu-
menten nasnuffelen om te achterhalen,
in hoeverre de verhalen omtrent moeder
Shipton met de geschiedenis overeen-
stemmen, en wat bijgeloof en legende
er bij gemaakt hebben; als bezoeker van
dit merkwaardige plekje in Knaresbo-
rough sjuwt men geen dikke geschied-
kundige werken mee, luistert geïnter-
esseerd naar wat de gids allemaal
vertelt, en moet men in ieder geval
toegeven, dat vele van moeder Shipton's
voorspellingen vervuld zijn. De eerste
klanten waren meisjes, die wilden weten
hoe 't met hun huwelijkskansen stond;
zij wilden graag betalen voor de ont-
hulling der toekomstgeheimen, vooral
als die toekomst klopte met de droomen
en verlangens der maagden; moeder
Shipton was echter zeer billijk, wat
niet gezegd kon worden van haar
dienstbode, die een buitengewone han-
digheid bezat om fooien van de klan-
ten los te krijgen. Eens kreeg zij bezoek
van een jongeman, wiens vader ziek
was en die nu wilde weten, denkend aan
de erfenis, of hij sterven zou; hetgeen
niet een bewijs van kinderlijke liefde
is, maar toch meer voorkomt. Moeder
Shipton wilde niets zeggen, zoodat de
dienstbode, die bij voorbaat een flink
honorarium had aangenomen, genood-
zaakt was zelf een profetie samen te
flansen. Zij vertelde den erfgenaam:

„Er is nog ruimte in het graf.

Maak u gereed te sterven,
de levensdraad is af”,

of iets dergelijks. De zoon was er meer
dan tevreden mee, doch toen zijn
vader een week later herstelde, trok
hij zich dit zoo aan (!), dat hij zelf
ziek werd, gevaarlijk ziek. Nu ging
de vader naar moeder Shipton, van
wie hij hoorde:

„Wie verlangt naar anderer dood,
Zieh zelf in het graf stoot.”

Na drie dagen stierf de hebzuchtige

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien
zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen
bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door
de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing
van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waar-
van het Secretariaat is gevestigd: Segbroek-
laan 33, 's-Gravenhage.

zoon; de smart van zijn vader werd nog bitterder, toen hij later vernam, wat de woorden der waarzegster betekenden.

Velen bezochten dikwijls moeder Shipton in haar grot, niet zoozeer om iets over hun eigen toekomst te hooren, als wel om algemeene voorspellingen te vernemen, vooral wanneer hetgeen zij voorspelde spoedig moest gebeuren. Aan een van haar trouwe klanten, mr. Beasley uit het naburige York, vertelde zij: „Wat zij overdag bouwen, zal 's nachts instorten, totdat de Drievuldigheidskerk en de brug over de Ouse elkaar zullen ontmoeten en de hoogste steen van de kerk de laagste van de brug wordt.”

Niet veel later verloor de Drievuldigheidskerk te York tijdens een schrikwekkend onweer haar toren, terwijl een der bruggen niet bestand bleek tegen de golven van de opgezweepte Ouse. De Yorkers togen aan den arbeid om de schade te herstellen, maar schenen het metselen verleerd te hebben, want dikwijls vonden zij 's morgens in puin, wat zij den vorigen dag hadden opgebouwd. Beasley herinnerde zich nu de voorspelling; ten einde raad gebruikte men de steenen van den ingestorten toren voor de herstelling van de brug, en de raadselachtige tegenslag verdween. Moeder Shipton kwam naar York, toen de brug klaar was, en wees er op, dat hiernede ook een andere voorspelling vervuld was, dat zij n.l. eens over den toren der Drievuldigheidskerk zou loopen.

De inhoud onzer geschiedenisboeken was voor de eenzame grotbewoonster geen geheim. Zoo voorspelde zij den dood van lady Jane Grey; de regering van de ongehuwde koningin Elizabeth („een meisjes-koningin zal langen tijd de heerschappij over Engeland voeren”); de ingrijpende gebeurtenissen op godsdienstig gebied in Engeland; de verpletterende nederlaag van de Spaansche Armada („de houten paarden van den monarch in het westen zullen verdeld worden”); de onthoofding van koningin Mary van Schotland („de koningin-weduwe zal men zonder hoofd zien”); den brand in de St. Paul te

Londen, welke in 1561 viel, het jaar waarin moeder Shipton stierf; de pest in Londen, welke tienduizenden slachtoffers maakte, en den grooten brand daarna, toen menig een over de daken uit zijn brandend huis moest vluchten („de triomfheerende dood zal door Londen waren en de menschen zullen naar de daken der huizen vluchten”).

„Een groot schip zal uit een nieuw land over de zee komen met een kruid, dat genoeg zal verschaffen aan koning en boer”. Dit past men toe op Walter Raleigh, die de tabak naar Europa bracht.

„Onder het bed van de Theems zullen velen zwemmen, waar vroeger nooit een visch kwam.”

Bij den bouw van 'n tunnel onder de rivier te Londen, eenwen later, stortte op een zwakke plek van den bodem het dak van den tunnel in, waardoor het water dus doordrong tot onder het bed van de Theems; vele arbeiders konden zich zwemmend redden.

Ook aan onze tijden van verwonderlijke techniek en uitvindingen heeft moeder Shipton gedacht. De vorderingen van den scheepsbouw voorspelde zij aldus: „IJzer zal op het water even goed drijven als houten schepen”; de spoorwegtunnels: „menschen zullen dwars door de bergen wandelen”; en zij kan tunnels of onderzeeërs bedoeld hebben, toen zij sprak over de menschen, „die onder water zullen wandelen, eten en slapen”.

Het wonder van de telegrafie — een wonder waarop wij alleen maar mopperen, wanneer de dienst eens niet zoo vlug werkt als wij wenschen — heeft zij ook aangekondigd. „In één oogenblik zullen woorden rond de aarde vliegen”. Auto's en vliegtuigen heeft zij evenmin vergeten: „Rijtuigen zonder paarden of ezels zullen er rijden, en de menschen zullen in de lucht worden gezien.”

In één geval schijnt deze vreemde vrouw niet geheel zeker van haar zaak geweest te zijn, want toen zij het einde der wereld voorspelde, zon dat volgens haar in 1881 gebeuren, doch bij 'n tweede voorspelling noemde zij het jaar 1991.

H. A.

BELANGRIJK

De Hollandsche Bibliotheek, welke in de afgelopen jaren een prachtige collectie romans van de bekendste schrijvers het licht heeft doen zien, komt deze week uit met een spannend boek van den vermaarden Engelschen auteur Seldon Truss, van wiens hand reeds meerdere romans in deze keur-serie verschenen zijn. De titel van dit nieuwe boekwerk luidt:

„Jane's vreemde avontuur”

Vanaf heden is deze roman, welken wij onzen lezers hartelijk kunnen aanbevelen, verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en aan ons hoofdkantoor. De prijs kan voor u geen belemmering zijn om dit mooie boek aan te schaffen: voor slechts 70 ct. bezit u een exemplaar in luxe-prachtband — in gewone uitvoering kost u het werk niet meer dan 17½ ct. Doet nog heden uw bestelling, opdat u niet teleurgesteld mocht worden!

Verzorgde huid

door regelmatig gebruik van Vasenol Wond- en Kinderpoeder en Vasenol Wond- en Kindercrème.

De Vasenol preparaten bieden door hun gehalte aan vethoudende bestanddeelen, welke in samenstelling overeenkomen met de huidorganen, een betrouwbare bescherming tegen huidaandoeningen en voeren de, zich nog in een toestand van onrijpheid bevindende huid waardevolle stoffen toe, welke voor den bouw en de voeding ervan dienen.

Vasenol

Wond- en Kinderpoeder · Wond- en Kindercrème

Gr. strooibus 50 Cts., Kl. strooibus 30 Cts. — Navulzakjes à 35 cent maken het gebruik voordeliger!

De Hooftij-dagen
van het Hollandsche familieleven:
SINTERKLAAS en KERSTMIS!

No.
3

Wat men dan geeft, moet ook hóóg staan; — het moet een **gewild geschenk** zijn van **blijvende waarde**. — En wat is bij iedereen gewild? Natuurlijk een vulpenhouder! En dan één van blijvende waarde? Dan moet het een **WATERMAN** zijn! En het is iedereen mogelijk deze te geven, daar er ook een Waterman-pen is voor elke beurs — luxe-modellen en eenvoudige; alle met 100% vulpenwaarde, daar elke **WATERMAN** dezelfde onovertroffen, onverslijtbare gouden pen met iridium-punt heeft. Er is b.v. een Waterman-pen tegen den prijs van **f 7.25**, maar er is óók de **No. 84 „doorzichtig”** à **f 18.-**. Dit is een pracht-pen om cadeau te doen.

Vraag Uw winkelier om een demonstratie, en U zult deze **WATERMAN** „de luxe” zelf willen bezitten of gaarne cadeau doen.

Importeur:
H. VAN OOST, Prins Hendriklaan 19, Rijswijk, Z.-H.

Uw eigen ZON in huis!

Hoe belangrijk de zon voor Uw gezondheid is, bemerkt U het best na een vacantiereis. Door de ultra-violette stralen van de „Hanauer Hoogtezon” kunt U thuis het geheele jaar door de weldaden van een dergelijke rustperiode genieten. De bestralingen zelf duren slechts 3 tot 5 minuten. En het resultaat? Ge krijgt een gezonde bruine kleur en ge voelt U frisch en versterkt. In geval van ziekte moet eerst de raad van den dokter gevraagd worden.

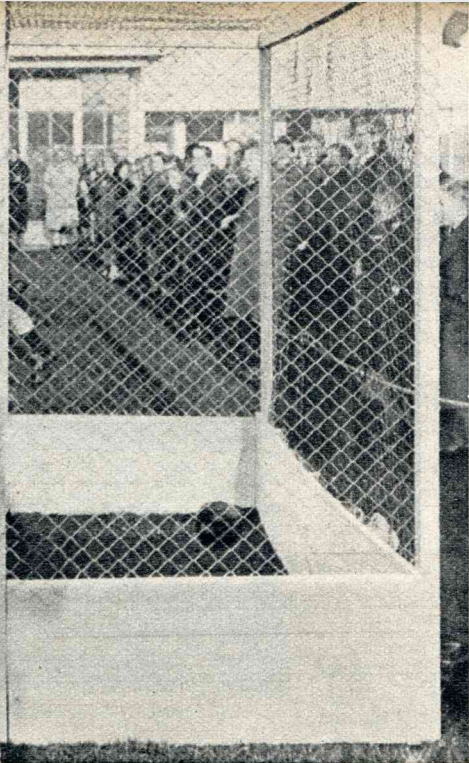
Vraagt de gratis prospectus No. 843 en een demonstratie die U tot niets verplicht.

Kunstmatige HOOGTEZON

ORIGINEEL
HANAU

N.V. „Almara”, Amsterdam, C. (107) Rokin 86, Tel. 37822-35822
(Ook verkrijgbaar bij andere Med. Instrumenten-Handelaars)

De hockeywedstrijd 't Gooi-H.D.M. (3-3) te Bussum. Moment waarop de gastheeren een doelpunt maken.

Een spannende strijd tusschen Blauw Wit en C. V. V. in het Stadion. Gevaarlijk moment voor het Charloishe doel.

SPORT VAN DE WEEK

De supporters der hoofdstedelijke clubs kunnen over de verrichtingen van hun favorieten ongetwijfeld tevreden zijn. Van de zes te behalen punten kwamen er den laatsten Zondag vijf binnen. Dat is zeker niet slecht.

Ajax stevent met een zekere mate van zelfbewustheid op den kampioensstiel af. Zondag werd met 2-0 van A.D.O. gewonnen en wanneer wij hierbij dan nog in aanmerking nemen dat de zebra's hun roodwitte stadgenooten weer een handje hielpen door tegen C.V.V. gelijk te spelen, welnu, dan kon het voor Ajax al niet beter geweest zijn.

Jammer dat bij de match in het Stadion een vrij ernstig ongeval plaats vond. De zebra's zijn met hun spelers niet erg gelukkig. Nu was het Hellingman, die een been brak. Een uitstekend halfspeler, wiens gemis aan de stadionclub zeker niet ongemerkt zal voorbijgaan.

Ook willen we even de aandacht vestigen op de match, welke te Heemstede tusschen R.C.H. en Stormvogels werd gespeeld en waarvoor de laatste plaats de inzet was. De IJmuidenaren hebben hun ouden Haarlemschen tegenstanders een sprekende nederlaag toegebracht in een wedstrijd, welke alleen voor de rust interessant was. Stormvogels heeft nu 2 punten voorsprong op R.C.H. Het begint er voor de Haarlemmers donker uit te zien. Zou na H.F.C.

nu ook R.C.H. het lot treffen en één der belangrijkste sportplaatsen van het land het straks met één eerste-klassers moeten doen? Het is niet zoo vreemd zich thans deze vraag te stellen.

D.W.S. behaalt zonder veel drukte overwinning op overwinning. Nu weer werd Sparta te Rotterdam het kind van de rekening. Onze stadgenooten kwamen met een 2-1-overwinning naar huis terug. Zij blijven het eveneens alsmaar winnende Feijenoord op den voet volgen. Nu trouwens Haarlem wederom verloor is D.W.S. de eenig overgebleven concurrent

D.W.S. ging voort op het pad der overwinning en klopte Sparta met 1-2. Moment waarop D.W.S. het beslissende doelpunt scoort.

De belangrijke wedstrijd R. C. H.-Stormvogels werd Zondag te Heemstede met 1-4 door de Vogels gewonnen. Feye ziet den bal juist naast het R.C.H.-doel gaan.

Uit den wedstrijd R.C.H.-Stormvogels. — De IJmuidenaren v.d. Steen (geheel links) en v. Pel (rechts) bedreigen de R. C. H.-defensie.

van de op het kampioenschap geabonneerde Rotterdammers. Wij hopen maar dat de Polderclub den strijd zal volhouden, al ware het alleen maar om den strijd om den kampioensstiel hier interessant te houden.

Bij de korfballers omzeilde het leidende Blauw-Wit in de Westelijke 1e klasse een gevaarlijke klip door Sportief op eigen veld een 4-2-nederlaag toe te brengen. De eerste helft gaf een gelijk opgaanden en snellen strijd te zien, waarin Sportief door mej. Blom het eerst de leiding wist te nemen. Na ca. een kwartier was het Huizinga, die de partijen weer op gelijken voet wist te brengen. Na de vakwisseling bleven beide partijen volkomen tegen elkaar opgewassen en het duurde dan ook geruimen tijd, tot na de hervatting, alvorens er weer gedoelpunt werd. Eerst scoorde Blauw-Wit door mej. Teijssse, terwijl kort daarna Braaf den stand weer gelijk maakte (2-2). Een felle en goede strijd ontstond hierna om de leiding, waarin Blauw-Wit ten slotte door twee mooie doelpunten van Duinhoven de gelukkige was. De zebra's gaan dus nog steeds onbedreigd met 4 punten voorsprong op nummer twee aan het hoofd van deze afdeling en de kans is dus groot, dat Blauw-Wit zijn kampioensstiel weer voor een jaar zal prolongeren.

't Resultaat van de ontmoeting Swift-Luto (2-6) is ons van Swift werkelijk tegengevallen. We hadden na het gelijke spel van verleden week tegen Westerkwartier een beter resultaat van de geelblauwen verwacht. Ten slotte memorereen we nog even de 7-3-zege van Westerkwartier, in een slappe ontmoeting op den hekkensluiter D.T.V. behaald. De gecombineerden zijn o.i. dit jaar voorbestemd om hun eerste-klasserschap te moeten verdedigen. Zal D.V.D. dat lot met hen moeten deelen?

De Noord-Nederlandsche voetbalploeg, welke Zondag te Leeuwarden een 4-2-overwinning op Noord-Duitsland behaalde.

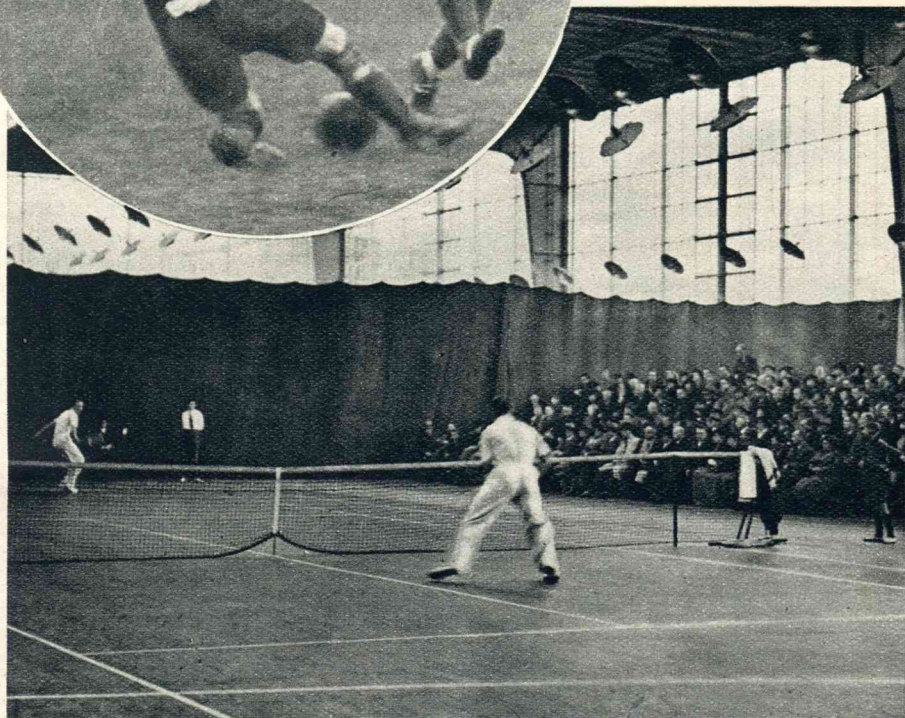
Spelmoment uit den wedstrijd Noord-Nederland—Noord Duitsland te Leeuwarden. Aanval op het Noord-Nederlandsche doel.

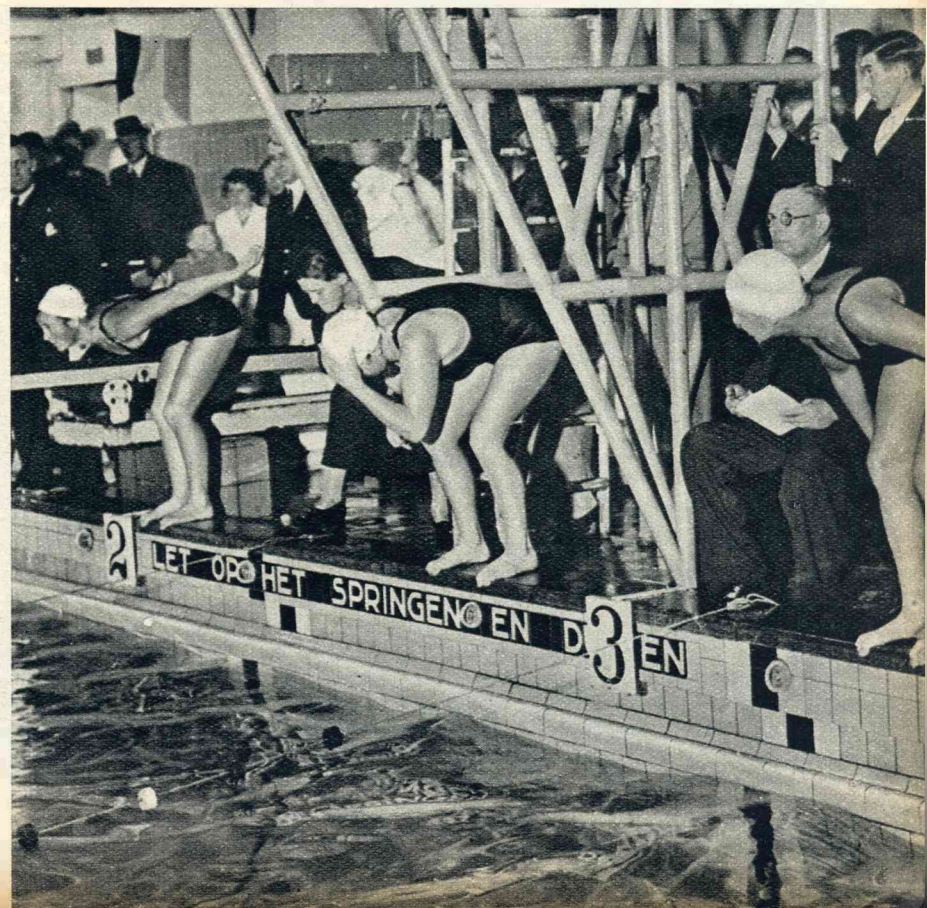
De dameshockeywedstrijd Amsterdam-Rood Wit (Haarlem). Aanval der Haarlemsche dames op het doel van hun gastvrouwen.

Links: Een gevaarlijk moment voor het Noord-Nederlandsche doel. Kiekje uit den Zondag j.l. gespeelden wedstrijd Noord-Nederland-Noord Duitsland te Leeuwarden.

De tenniswedstrijd Nederland—Frankrijk om den Koning Gustaafbeker in de hoofdstad. Van Swol (voor) tegen Dextreman (achter het net) in actie.

In het Oostelijk Zwembad te Rotterdam werden Zaterdag zwemwedstrijden om het kampioenschap van Rotterdam gehouden. Vóór de big match van den avond: de 100 m. borsterawl. V.l.n.r.: Willy den Ouden, Rie Mastenbroek en R. van Veen, aan den start. Willy en Rie maakten denzelfden tijd.

Het mailschip nadert de grens van het gemeentewater; de boot van de rijkspolitie (rechts), die het schip in het Noordzeekanaal heeft geleid, keert terug naar IJmuiden

Op korten afstand vóór de Joh. v. Oldenbarnevelt waakt de havenpolitie voor een onbelemmerde doorvaart van het schip.

POLITIE OP HET IJ

2

Het was druk dien morgen op den Schreierstoren. Storm had enkele dagen de zee onveilig en gevaarlijk gemaakt; op de beruchte Nederlandsche kust waren slachtoffers gevallen, en in volle zee hadden schepen voor de haven gekruist, liever dan het risico te lopen bij het binnenvaren een speelbal te worden van wind en golven. Nu de kracht van den wind verminderde, voeren zij binnen de veilige omarming van de pieren te IJmuiden, en in den Schreierstoren rinkelde de telefoon: de Mars is binnen, stoomt op naar Amsterdam; de Joh. v. Oldenbarnevelt is binnen, stoomt op naar Amsterdam; dit schip is binnen, dat schip is binnen... Nederlandsche, Duitsche, Zweedsche

den beambte: over de... is nog niets bekend; de Johan v. Oldenbarnevelt wordt tegen half een aan de kade verwacht; de... is een half uur geleden IJmuiden binnengeloopen... Hier voelt en hoort men, dat Amsterdam een havenstad is.

Dan gaan wij het water op. Het Oosterdok is kalm, maar zoodra wij op het IJ komen, gaat het bootje gezellig dansen en springen; de storm is voorbij, maar het water is nog bewogen en af en toe neemt het vaartuig een flinke douche. Langs den pijler van de brug ligt een zolderschuit; vlug wordt een tros overgegooid en de schuit in het vrije water gesleept, want in de doorgangen van sluizen en bruggen mag niet „geparkeerd” worden, zooals wij den vorigen keer reeds schreven. De zon schiet met felle stralen plotseling over het water, maar even plotseling maakt een zware wolk den hemel weer donker en de aarde mistroostig, er klettert een regenbui neer; dan is het niet gezellig op het water, hoewel het hier nog veel ongezelliger kan zijn; bij zwaren storm bijv. of, nog erger, in mist, als een vieze, klamme en gevaarlijke melk-damp over het IJ hangt en den schipper het gevoel geeft, of hij alleen op de wereld is. De havenpolitie vaart dan op kompas en de andere schepen zijn gelukkig, als zij achter de lichtjes van de bootjes veilig naar hun bestemming gekoerst worden.

Kris-kras over het IJ gaat het, langs de kaden en de schepen, om havenbriefjes te controleeren en kadraaiersvergunningen, terwijl wij eenige vluchtige lessen krijgen over verkeersregels op het water,

over de verschillende signalen, welke links en rechts klinken, over P-vlaggen en over den rieten cylinder, welke de ponten in den mast voeren, ten teken dat zij voorrang hebben, behalve wanneer een zeilschip, een sleep of een zeeschip nadert. Intusschen

is er weer ander werk. De geoefende oogen van den schip-

De Schreierstoren, een beroemd plekje van het oude Amsterdam, de zetel van den Havendienst.

De heer W. N. v. d. Poll, havenmeester van Amsterdam.

schepen worden gerapporteerd, de ligplaatsen in de Amsterdamsche haven worden genoemd, de berichten worden her- en derwaarts doorgezonden, terwijl een statige optocht van mailschepen, groote en kleine vrachtbooten door het Noordzeekanaal trekt. De telefoon heeft geen oogenblik rust, en de deur wordt onophoudelijk geopend, want velen in Amsterdam wachten ongeduldig en in spanning op berichten over schepen, waarop familieleden varen, en steeds weer klinkt het kalme antwoord van

Een tjalk wordt uit de baan van den Indiëvaarder gesleept.

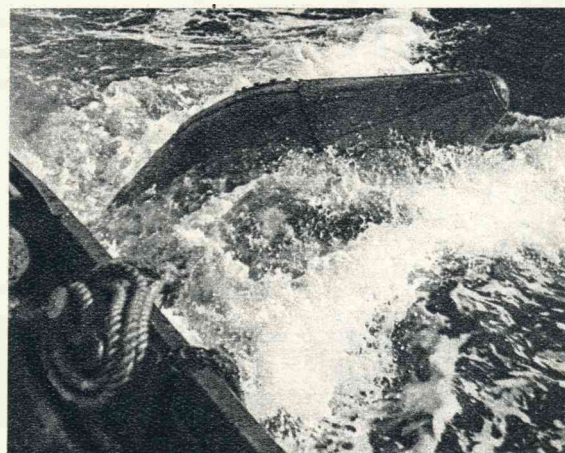
Een tankschuit krijgt order om verder voor de Joh. v. Oldenbarnevelt uit te wijken.

per hebben een grooten grijzen tanker ontdekt, welke zich ongewoon gedraagt; een walbeambte van den Havendienst bericht ons ten overvloede, dat er iets gebeurd moet zijn. We gaan er heen, en inderdaad, het blijkt, dat de wind met de zware boot heeft gespeeld, met het gevolg dat een boei van de ankers is geslagen en een lichtopstand beschadigd werd. De boei wordt opgevischt en op sleeptouw genomen, de schade aan den lichtopstand wordt opgenomen en de kostbare lens (waarde fl. 300.—) in veiligheid gebracht (later zal er een noodverlichting worden geplaatst), en dan klimt de beambte langs de touwladder aan boord, om met den kapitein de schadekwestie te regelen. Zou deze weigeren om een verklaring omtrent de aangerichte schade te teekenen, zoo gaat er een telefoontje naar IJmuiden; het schip kan dan niet vertrekken, vóór die verklaring is afgegeven.

En dan wordt het tijd om de Joh. v. Oldenbarnevelt te gaan halen. Wij koersen in westelijke richting, waar de hooge romp van het mailschip voorbij de petroleumhaven reeds zichtbaar is. Op de grens van het gemeentewater, d.i. bij de superfosfaatfabriek, of officieeler gezegd: bij lichtboei R, maakt de boot van de rijkspolitie, welke vanaf IJmuiden als gids heeft gediend, rechtsomkeert; die taak nemen wij nu over. Een zware, doffe stoot, welke hoorbaar is tot in tuindorp Oostzaan en in het Vondelpark, dreunt over het water: de Indiëvaarder groet de stad en verkondigt trots, dat de reis veilig volbracht is, ondanks wind en hooge zeeën. Van den mast wapperen drie vlaggen, rechts de mailvlag, ten teken dat er post aan boord is; de middelste vlag geeft aan, dat alle schepen in het Noordzeekanaal tijdens het passeeren moeten vastmaken, terwijl de blauwe vlag rechts de P-vlag is, welke in het kanaal gevoerd wordt door schepen met meer diepgang dan 6,50 m. (65 palm). Helaas waait aan den achterstevan de vlag

halfstok: op een der andere schepen van de maatschappij heeft de storm een slachtoffer gemaakt.

Bijna in de schaduw van de hooge ijzeren wanden varen wij vlug aan den kop om het water vrij te houden voor den reus, die plotseling het geheele havenbeeld beheerscht, doch in zijn kalme, niet zoo gauw te stuiten vaart een bedreiging is voor elk schip, dat niet vlug genoeg ruim baan maakt. Een tankschuit krijgt order om meer naar stuurboord uit te wijken en ontvangt tegelijk een reprimande, omdat de motor-sleeper niet vóór, maar langs zij heeft vastgemaakt, hetgeen verboden is; een tjalk met volle zeilen wordt uit den koers van het mailschip getrokken — het bootje stuift heen en weer, om ieder mogelijk gevaar en iedere mogelijke hindernis op te ruimen, totdat de trossen zijn uitgebracht en de reus, rustig en groot, aan de kade ligt.

De boei, welke door een uit den koers gevaren schip van de ankers is geslagen, wordt op sleeptouw genomen om gerepareerd te worden.

H. A.

De oceaandreus wordt naar de kade gemanoeuvreeerd.

VOOR SLECHTS
65 CENT

levert de bezorger van „Panorama“ U het

KERSTBOEK 1936

Deze uitgave munt uit door haar rijken inhoud en fraaie uitvoering.

Vroegtijdige aanvraag bespaart U teleurstelling.

Bijgevoegd is een vierbladige

KALENDER VOOR 1937

Rechtstreeksche toezending alleen na ontvangst van **75 cent** in postzegels of na overschrijving van dit bedrag op postrekening 142700 van het hoofdkantoor Nassaulaan 51, Haarlem.

ZIE, DE MAAN
SCHIJNT DOOR
DE BOOMEN

Sinterklaas is reeds in het land. De maan gluuft door de boomen en knipoogt vol belofte tegen de Panorama-abonné's. Want REEDS DE VOLGENDE WEEK publiceeren wij de namen der 520 gelukkigen, die door Sinterklaas werden bedacht met een der prijzen van f 50.—, f 25.— of f 2.50.

In totaal wordt tweeduizend gulden verdeeld. Slechts die abonné's komen in aanmerking, die voor 12 November 1936 in onze registers waren ingeschreven en daarin ook op den dag der verdeling nog voorkomen.

EEN NUTTELOOZE INVAL

door W. Atcock

De houtwerf van Larry Powell lag aan een eenzaam oevergedeelte van de Tyne.

Het was balanstijd en 's morgens had Larry Powell aan Philip verzocht, 's avonds een paar uur langer te blijven, om de boeken bij te werken. Toen Philip dien middag gegeten had, reed hij even bij zijn verloofde langs, voor hij naar kantoor terugkeerde.

„Ik zie je vanavond waarschijnlijk niet, Jane. Ik moet werken en het zal wel een uur of tien worden, voor ik klaar ben.”

„Hè, wat jammer,” zei Jane pruilend. „Vader en moeder gaan toevallig uit en...”

„Wel, ga dan mee,” ried hij haar aan. „En kom anders mij gezelschap houden.”

„Goed,” stemde zij terstond toe en zoo kwam het, dat zij dien avond samen op Powell's kantoor aan een schrijftafel zaten, Philip druk bezig met becijferingen en Jane in een roman verdiept.

„Jammer, dat ik er niet aan gedacht heb wat bonbons mee te brengen,” zei Jane, toen zij thee geschonken had.

„Ik had er wel om mogen denken,” bromde Philip. „Maar weet je wat — ik rijd even heen en terug naar New-castle. Ik tracteer. Ga je mee, of blijf je liever bij de kachel?”

„Liever blijf ik hier,” bekende Jane lachend. „Vind je het erg?”

„Volstrekt niet, je hebt gelijk. Je bent toch niet bang, hoop ik?”

„Ben je dwaas — zou ik dan hier blijven? Wie zou me trouwens kwaad doen? Inbrekers komen hier niet; ze weten wel, dat hier 's nachts toch geen geld te vinden is.”

„Vannacht niet, maar op het oogenblik toevallig wel,” lachte Philip. „Ik heb vanmiddag juist achthonderd pond ontvangen. Help me onthouden, dat ik ze meeneem naar huis, dan kan ik ze morgenvroeg naar de bank brengen. Zal je er goed op passen?”

Hij ging lachend heen en even later hoorde Jane hem wegrijden. Hij kon nauwelijks halfweg de stad zijn, toen er eensklaps gescheld werd. Zij was zóó weinig verdacht op eenig gevaar, dat ze argeloos de trap afdaalde en de deur opende.

Het volgende oogenblik ontsnapte haar een kreet van angst — zij zag twee gemaskerde mannen staan, die met geweld binnendrongen. Vóór zij om hulp had kunnen roepen, kreeg zij een hevigen slag op het hoofd en met een flauwen zucht zeeg zij plotseling ineen. Bewusteloos...

Toen Jane haar oogen opsloeg, bevond zij zich in een schemerig vertrek. Zij had een barstende pijn in haar hoofd, maar zij was helder bij haar positieven. In haar mond stak een papierprop, die haar een benauwend gevoel gaf en haar handen en voeten waren gebonden. Door de reet van de verbindingsdeur viel een streep licht uit het prive-kantoor. Zij begreep dat zij slechts heel kort bewusteloos was geweest, want achter de deur hoorde zij de stemmen van de bandieten, die haar overvallen hadden.

Het zou den dieven niet veel moeite kosten die kast open te breken en dan hadden zij het geld maar voor het grijpen. Larry Powell zou vreeselijk boos zijn, als hij de toedracht van de geschiedenis vernam. Het was géén verontschuldiging, dat Philip zooveel geld onbeheerd had gelaten om bonbons te gaan halen — Powell zou te keer gaan als een bezetene.

Wanhopig zocht zij naar een middel om den diefstal te beletten.

Haar betraande oogen zwierven door het vertrek en bleven rusten op een leeg melkflesch, die op een kast stond. Als ze die eens door de ruiten kon gooien...

Zij rukte zoo krachtig mogelijk aan haar boeien en inderdaad gelukte het haar de handen vrij te krijgen. Doch toen was zij nog even ver, want tevergeefs poogde zij zich op te richten, om bij de melkflesch te komen. Plotseling viel haar blik op een actentasch, die op een schrijfmachinetafeltje lag, misschien had zij daár iets aan. Onhoorbaar schoof zij over den vloer, totdat zij zóó dicht bij het tafeltje was, dat de tasch binnen haar bereik kwam. Zij was half gevuld met papieren en boeken en dus zwaar genoeg, om er de vensterruit mee te kunnen inwerpen. Zij richtte zich op, haalde diep adem en slingerde de tasch met kracht door het venster. Rinkelend vielen de glasscherffen buiten op de steenen...

Het volgende oogenblik scheen de duivel daarnaast losgebroken te zijn. De deur werd opengeworpen en de schurken stormden woest bij haar binnen. Zij zagen terstond wat zij gedaan had en een der kerels gaf haar een schop, die haar ineen deed krimpen van pijn.

„Vlug, blijf jij aan het werk!” hoorde zij hem zeggen. „Ik zal wel uitkijken, of er iets komt.”

De ander ging terug en een oogenblik later hoorde zij met een luid gekraak de kastdeur openspringen. En er kwam niemand tot redding opdagen — het geld was verloren. Haar bewaker ging haastig naar binnen. Zij hoorde vloeken en de mannen zachtjes spreken en daarop schenen zij zich op het schrijfbureau van Larry Powell te werpen. Krakend vlogen de iaden open en duidelijk kon zij met papieren hooren smijten. De dieven zochten naar méér...

Toen kwamen zij eensklaps het vertrek weer binnen waar zij lag. Brutaal staken zij het licht op en doorzochten vliegensvlug de tafels en kasten. Zelfs haar taschje lieten zij niet onaange-roerd — de paar shillings, die het bevatte, stak de eene bandiet grijnzend in zijn zak. Toen klonk er eensklaps een claxon in de verte. Zij kende het geluid — daar was Philip...

„Kom mee,” zei de schurk, die haar dien trap gegeven had. De ander wierp nog vlug een lessenaar omver en het volgende oogenblik stormden de bandieten de trap af. Jane haalde de prop uit haar mond en begon te snikken.

Zij hoorde Philip naar boven stormen, het vertrek binnen — bleek als een doode. En daar zag hij haar staan — ongedeerd, maar hevig snik-kend. Zijn gezicht werd vuurrood.

„Gelukkig — gelukkig, dat jij niets mankeert,” stamelde hij, haar gelaat met kussen bedekkend.

„Het geld, Phil,” bracht zij schreiend uit. „Dat kost je je betrekking. Ik heb nog geprobeerd alarm te verwekken, maar er kwam niemand opdagen. Ik heb de tasch, die daar lag, door de ruiten gesmeten. Maar het was een nuttelooze inval...”

Philip hield haar hoofd wat terug en keek haar verbijsterd aan. Toen sprong hij naar het venster en boog er zich uit. En even vlug sprong hij weer terug. „Je bent het liefste en handigste meisje dat ik ken,” lachte hij. „Gezegend zij die inval van je! Die tasch ligt nog beneden. Oók toevallig, dat ik het geld daar vanmiddag al in opgeborgen had.”

Hoe het er momenteel in Spanje's hoofdstad uitzielt. Gaven we eenige weken geleden een prachtige luchtfoto van de zwaar omstreden stad, thans publiceeren we eenige foto's van de enorme schade, welke het onophoudelijke bombardement heeft aangericht. Een gedeeltelijk verwoest stadsdeel van Madrid — het flatgebouw is door een bom getroffen, de straten zijn met puin bedekt, in 't midden een groote granaattrechter, rechts een barricade der regeeringstroepen, waarachter de manschappen zich verschanst hebben.

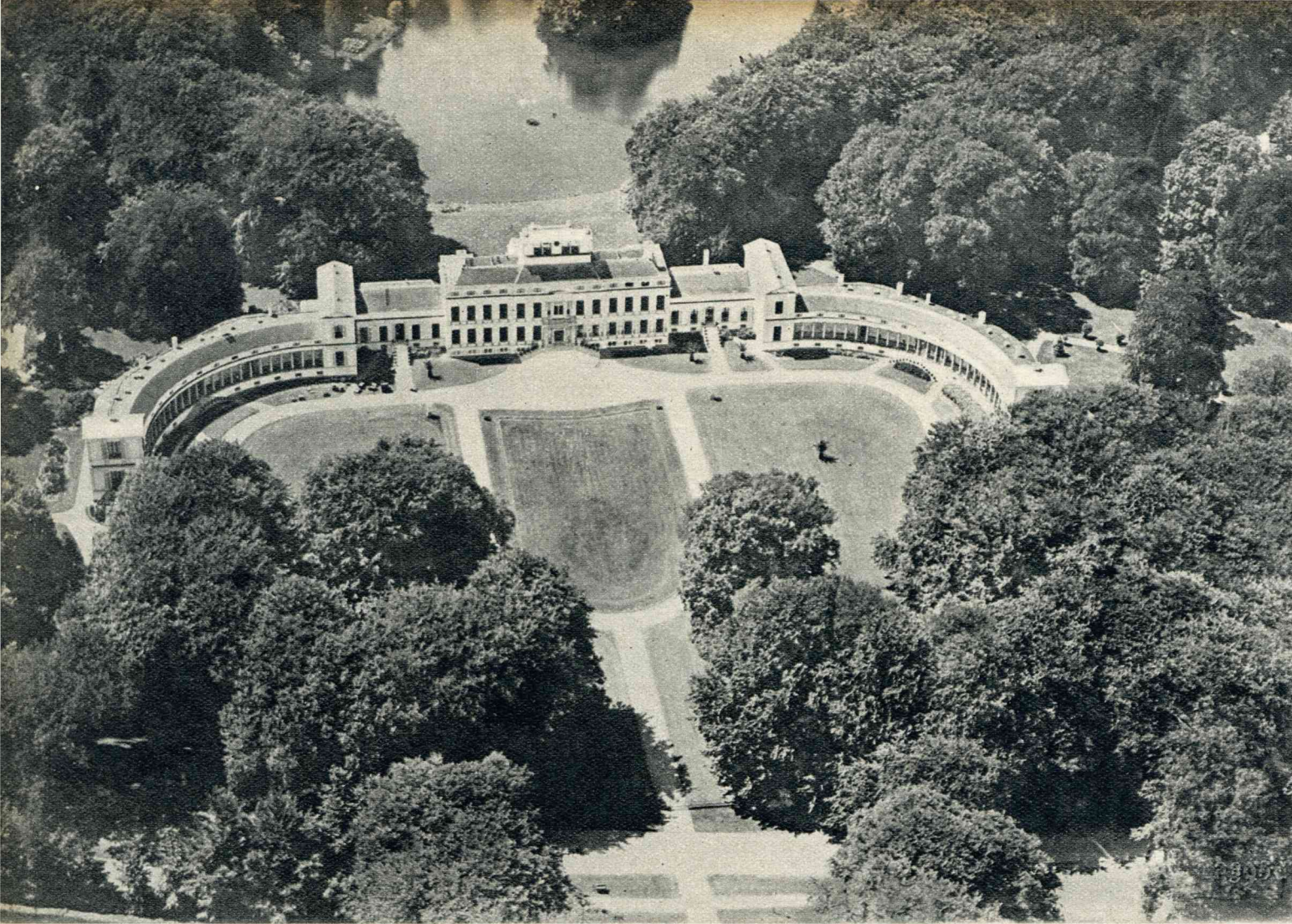
Foto rechts: Het bombardement van Madrid — een huis in het westelijk deel der stad bij een nachtelijken luchtaanval door een bom getroffen.

Laatste Nieuws

Koning Edward bracht een bezoek aan Zuid-Wales, waar hij zich persoonlijk op de hoogte stelde van den economischen toestand. Begeleid door de ministers van Arbeid en Gezondheid wandelt de koning door het plaatsje Pen-y-Garn.

Een overzicht van paleis en parkland van Soestdijk. (Luchtopname K.L.M.)

SOESTDIJK

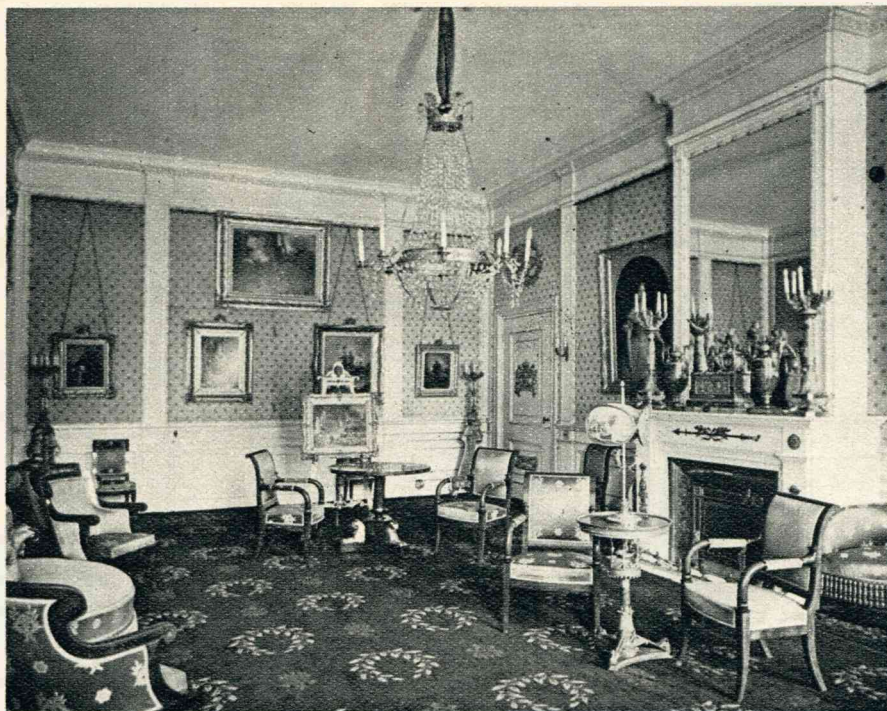
*Waar ons jonge Vorstelijk Paar een
ideaal verblijf zal vinden*

Nu dezer dagen het besluit ter kennis werd gebracht van het Nederlandsche volk, dat het paleis „Soestdijk”, sinds eeuwen behoorende tot de landgoederen en kasteelen van het Koninklijk Huis der Nederlanden, volgend jaar door het jeugdige vorstelijke paar zal worden betrokken, zullen onze lezers het ongetwijfeld op prijs stellen, eenige historische gegevens te vernemen over dit geliefde zomerverblijf van tal van Nederlandsche vorsten.

De aankoop van het landgoed, in die dagen nog met den heden zeer eenvoudig klinkenden term „hofstede” genoemd, dateert van het jaar 1674. De toen drieëntwintigjarige prins van Oranje, te Utrecht vertoevend voor 't regelen van de rechten der Utrechtsche provincie, die door de weggetrokken Fransche soldaten van koning Lodewijk XIV in deplorabelen toestand was achtergelaten, kocht daar, „dag voor dag op den zesentwintigsten April”, zooals de notariële acte uit die dagen 't uitdrukt: „eene hofstede met zijn bepotinge en beplantinge en alle 't gene aerd en nagelvast is, gelegen aan Soestdijk”, welke hofstede eigendom was van Jacob de Graeff, zoon van wijlen den Amsterdamschen burgemeester Cornelis de Graeff.

De tot deze hofstede behorende bosschen waren rijk aan wild en de prins, voor wien de jacht een geliefkoosde ontspanning was, beoogde daar een jachthuis te bouwen.

De z.g. „Leuren”-zaal.

Een der salons van het paleis

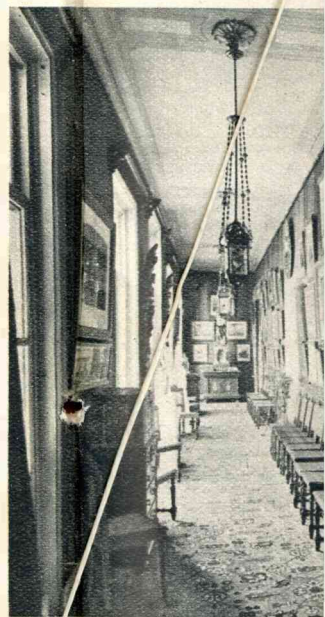
Het is deze hofstede, gelegen ter plaatse, waar wij thans het schoone paleis bewonderen, welke de kern vormt van het later zoo belangrijk uitgebreide koninklijke domein van Soestdijk.

De tijdsomstandigheden evenwel veroorloofden den prins, koning-stadhouder Willem III, niet veel ontspanning, en pas in 1678 kon hij er een eerste bezoek brengen. Na zijn verheffing tot koning van Engeland vertoefde hij er nog slechts zelden.

Het slot Soestdijk ging in den loop der jaren meermaals in andere handen over en in den patriotentijd, toen de prins de wijk naar Engeland had moeten nemen, werd ook Soestdijk tot staatsdomein verklaard. Het schoone landgoed werd toen 'n winst-object. Veel van de heerlijke bosschen werden gekapt, en een tijdlang zelfs werd het paleis, na een publieke verpachting, tot logement verlaagd.

In 1806 nam evenwel koning Lodewijk Napoleon het landgoed weer in zijn bezittingen op. Doch het was te zeer in verval geraakt, om als vorstelijke residentie te kunnen dienen.

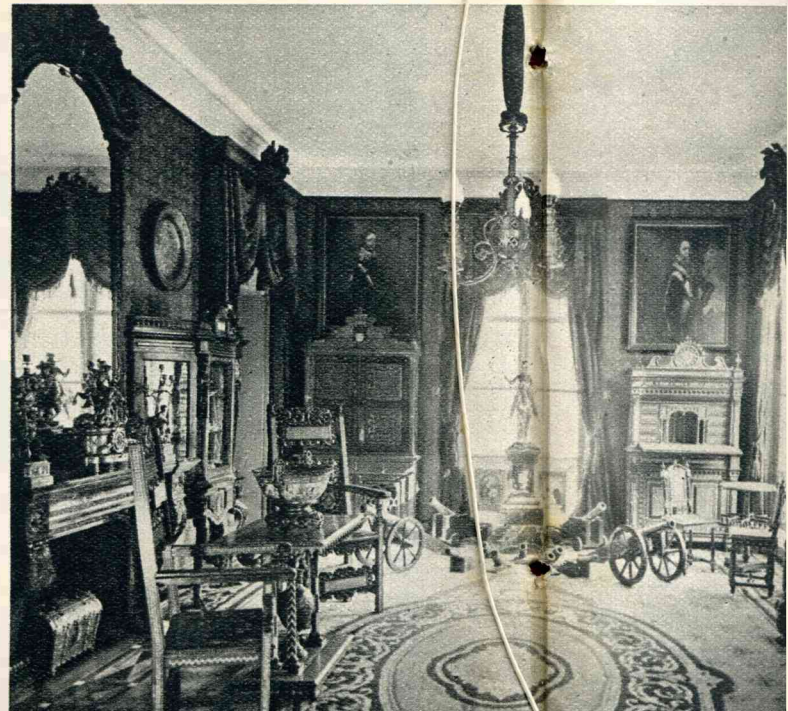
Toen evenwel in 1813 de Franschen voorgoed uit ons land waren verdreven, brak ook voor Soestdijk een andere tijd aan. De prins van Oranje, de held van Quatre-Bras, kreeg het van den lande ten geschenke, met de bepaling, bij de wet van 8 Juli 1815, dat het

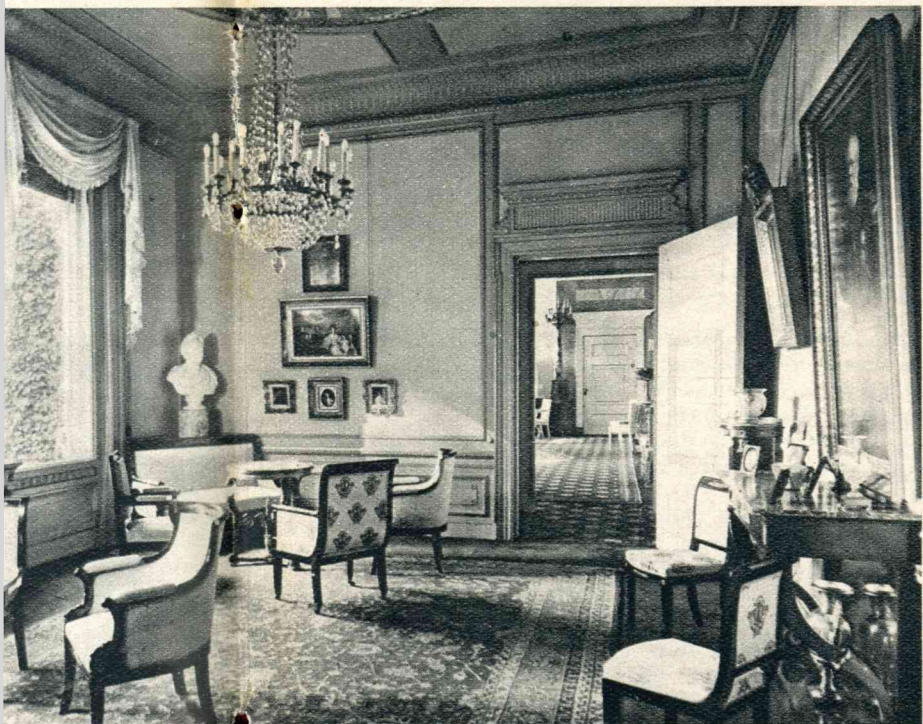

De portretten-galerij

tot het domein behorende jachtland in bewoonbaren staat bracht en gemeubileerd, terwij

Historische oudheden in de Kanonnen- of Willems-kamer.

Een der salons van het paleis Soestdijk.

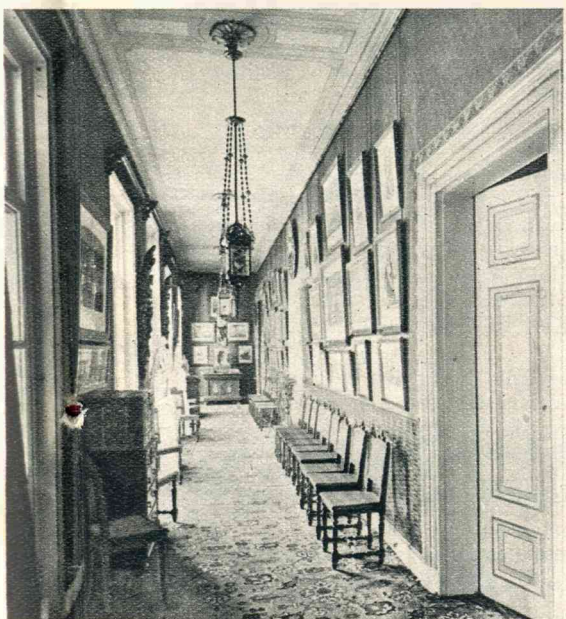
Het poppenhuisje, waar H.M. de Koningin, doch ook prinses Juliana steeds speelden, wanneer zij in haar jeugd, H.M. de Koningin-Moeder op haar zomerverblijf kwamen bezoeken.

hofstede, gestee, waar wij hoone paleis welke de kern het later zoo uitgebreide koninkrijk van Soestdijk veroorloofden III, niet on hij er een koning slechts zelden.

er jaren meerden den patriot-Engeland had staatsdomein toen 'n winstn werden gepaleis, na een verlaagd. rijk Napoleon op. Doch het als vorstelijke

voorgoed uit oor Soestdijk e, de held van en geschenke, 1815, dat het

heden in de Kanonnen- of Willems-kamer.

De portretten-galerij.

tot het domein behorende jachtslot ten koste van het land in bewoonbaren staat moest worden gebracht en gemeubileerd, terwijl tevens een gedenk-

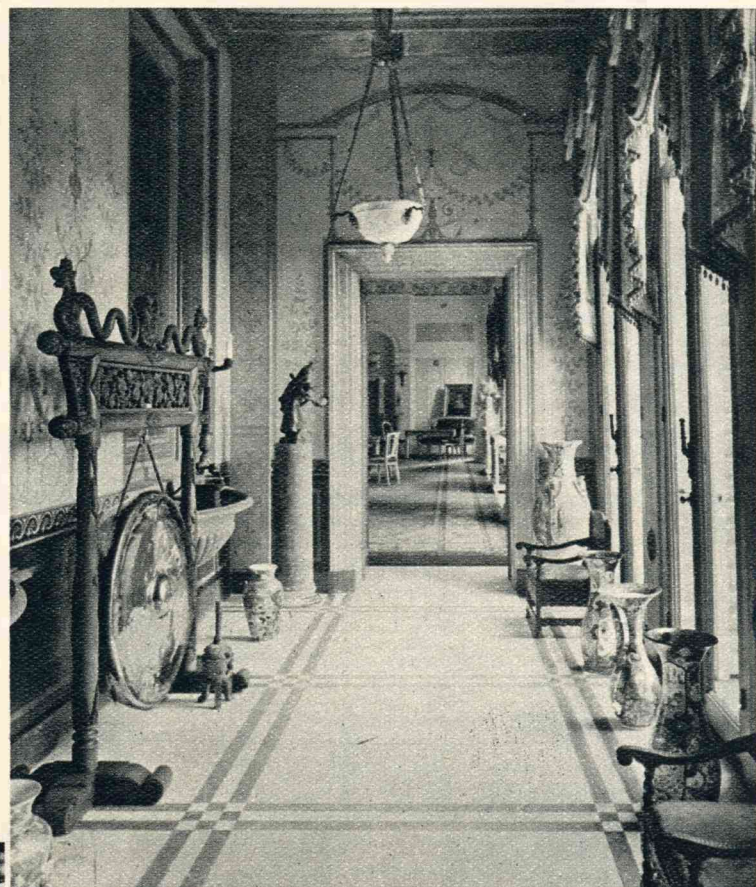
zuil zou worden opgericht „ter bijzondere vereering van den moed, in de hardnekkige verdediging der positie bij les quatre bras zoo luisterrijk ten toon gespreid“. Deze zuil prijkt sedertdien aan het einde van de Koningslaan, recht tegenover het paleis.

In 1818, den eenentwintigsten Mei, deed de kroonprins met zijn gemalin Anna Paulowna, dochter van den tsaar van Rusland, zijn intocht op Soestdijk en bracht er later geregeld de zomermaanden door, met zijn door allen zoo geliefde gemalin, die het erfde na het overlijden van haar echtgenoot, er gaarne vertoefde en het bij testament vermaakte aan haar zoon prins Hendrik, die er in 1865 met zijn echtgenote, Amalia van Saxen-Weimar, zijn intocht deed.

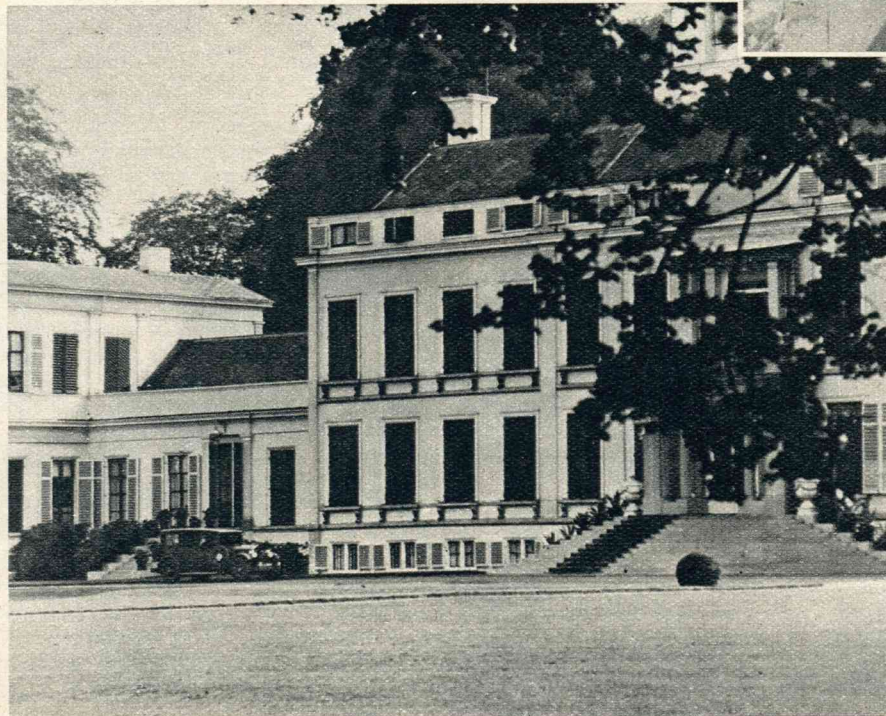
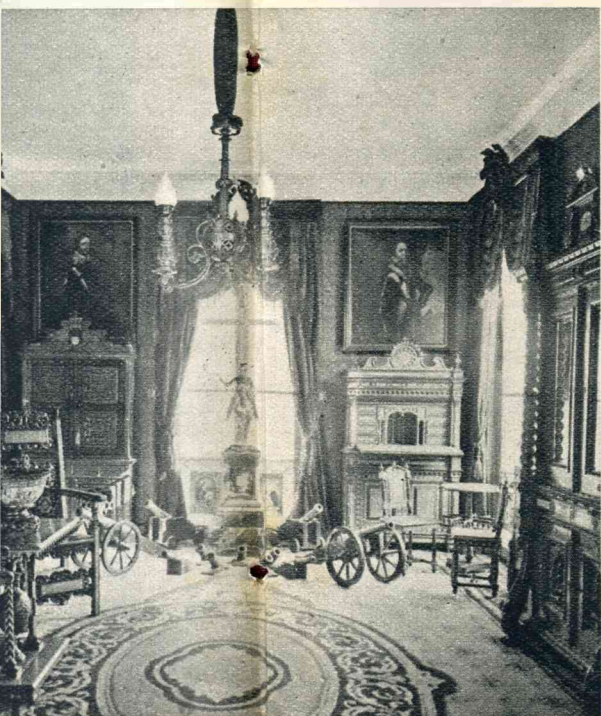
Na diens overlijden werd Soestdijk nog eenigen tijd bewoond door zijn tweede echtgenote, prinses Marie van Pruisen, waarna het kwam aan Z. M. koning Willem III, en ten slotte aan koningin Emma en aan koningin Wilhelmina, na het overlijden harer geëerbiedigde moeder.

Al is in den loop der jaren, door de hierboven reeds terloops genoemde oorzaken, veel van den groot-schen aanleg der parken en bosschen verloren gegaan, toch is het met zijn uitgestrekte tuinen en looverbosschen nog altijd een vorstelijk verblijf en is het door de architecten J. de Greef en Z. Meyers omstreeks 1815 gerestaureerde paleisgebouw van een statige voornaamheid. Nog in de laatste jaren

De hoofdingang van het paleis.

De hall naar de wille zaal.

werd door H. M. Koningin Emma het lustslot geheel gerestaureerd en aangepast aan de moderne eischen van het hofleven.

De indruk, dien men behoudt van een bezieling van het paleis, zoo schrijft in een beschouwing hierover prof. ir. J. A. G. van der Steur, is die van vroolijke, heldere, lichte vertrekken, waarin het wit de hoofdkleur vormt. Het karakter van eenvoudige, rustige pracht is door het geheele paleis gevolgd. Men voelt zich hier in een verblijf, dat voor de zomermaanden is gebouwd, waarin door kleur en verlichting aansluiting is bereikt met de omringende natuur en dat door met vaardige hand geschikte planten en bloemen uit- en inwendig de natuur als het ware binnen in het paleis weerkaatst.

Welk verblijf zou beter dan dit geschikt zijn om straks het jonge geluk te herbergen van het zoo sympathieke vorstelijke paar, dat er opnieuw de charme en het gezellige vertier zal brengen van zijn jeugdige persoonlijkheid.

Dat zij er beiden nog vele gelukkige jaren mogen doorbrengen is onze oprecht gemeende eerbiedige wensch.

DE BRUID VAN EEN STERVENDE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ruth Dayton, verkoopster in de handschoenen-afdeling van een warenhuis, krijgt van een paar vreemde klanten een aanbieding om tegen een salaris van 500 dollar per week enkele diensten voor hen te bewijzen. Zij stellen zich voor als de heer en mevrouw Bradley. Een rijke neef van de familie Bradley, Jim geheelen, is door 'n auto-ongeluk blind geworden. Hij verlangt naar z'n stiefzuster June. Deze is echter ziek en nu wordt Ruth verzocht haar plaats in te nemen, omdat ze uiterlijk veel op haar gelijkt. Zij vertrekt per rliegtuig met de Bradley's naar Chicago en maakt kennis met Jim, die in een prachtige villa woont en daar verpleegd wordt. Hij bemerkt de persoonsruwisseling niet, daar hij haar wegens zijn verwondingen aan de oogen niet zien kan. Ruth verneemt van Jim, dat men 't ongeluk opzettelijk veroorzaakt heeft. Zij krijgt hierdoor argwaan tegen de familie Bradley en besluit zoo spoedig mogelijk te vertrekken, hetgeen haar echter door meneer Bradley belet wordt. Alles komt haar zoo vreemd voor, dat ze begint te gelooven in handen van een bende schurken gevallen te zijn. Zij durft er met Jim evenwel niet over te spreken. Z'n toestand wordt met den dag slechter, waarover de Bradley's zich heimelijk schijnen te verheugen. Ruth wil de politie waarschuwen, doch krijgt geen kans met de buitenwereld in contact te komen. Ruth verneemt uit een onderhoud tusschen Jim's verpleger, Pascoe geheelen, en Clara Bradley, dat Pascoe het auto-ongeluk opzettelijk veroorzaakt heeft. Jim wordt steeds slechter. Hij voelt dat hij sterven gaat en trouwt daarom onmiddellijk met June om haar al z'n bezittingen na te laten. Clara Bradley heeft zonder dit te weten Ruth's broer, Jerry, als huisknecht aangenomen. Ruth wordt bij Jim geroepen daar hij stervende is. Dr. McGuire, Jim's arts, heeft van de Bradley's opdracht hem wil den weg te ruimen. Onverwacht slaat hij Pascoe tegen den grond en geeft den zieke, bijgestaan door Ruth, een injectie. Daarna wil hij de politie waarschuwen, doch hij ontmoet Joseph Bradley op de gang, die hem bij een woordenwisseling doodschiet. Ruth is nu met Jim en Pascoe, die nog steeds bewusteloos op den grond ligt, in de kamer. Zij sluit onmiddellijk alle deuren om den Bradley's den toegang te beletten, en belt de politie op. Bij aankomst van de politie zijn de Bradley's, Pascoe en Jerry spoorloos verdwenen. Jim wordt ter verpleging in 'n ziekenhuis opgenomen, terwijl Ruth gearresteerd wordt. Nu kunt u verder lezen.

Juffrouw Neeley bracht Ruth's verzoek aan haar meerderen over, en midden op den ochtend kwam het oudste lid der advocaten-firma liet meisje in haar cel bezoeken.

Zoodra Ruth zijn gezicht zag, voelde zij, dat zij meneer Reagan graag zou mogen en dat zij op hem bouwen kon. Hij was een deffig man van middelbaren leeftijd; zijn vaderlijk voorkomen en bedaarde vriendelijkheid boezemden vertrouwen in.

„Ik ben vanmorgen naar 't ziekenhuis geweest,” vertelde hij haar onmiddellijk. „Ik wou eens kijken, of ik Jim Bradley te zien kon krijgen.”

„Hebt u hem gezien?”

„Ik mocht niet bij hem. Zijn toestand schijnt nogal ernstig te zijn.”

„Zou hij... denken ze, dat hij beter zal worden?”

„Daar is nog niet veel van te zeggen. De ochtendbladen staan er vol over. Er staan wel een stuk of twaalf foto's van Jim in, en kiekjes van dokter McGuire en zijn vrouw en kinderen.

Wat is dat een droevig geval! Zoo'n knappe dokter als hij, in zoo'n afschuwelijk zaakje betrokken. 't Is van één kant maar goed, dat hij dood is. Al had hij geen levenslang gekregen, dan was in ieder geval zijn carrière voorgoed gebroken. Maar 't is erg voor zijn vrouw en zijn familie. Die beklaag ik echt.”

„Ik ben blij, dat u me komt helpen,” zei Ruth.

Reagan gaf daar niet dadelijk antwoord op. „U vroeg hulp, en ik kon niet weigeren,” zei hij eindelijk, „maar 't is nog zeer de vraag, of we iets voor u kunnen doen.

Eerlijk gezegd kwam ik met een bijbedoeling. Als ik helpen kan, om die vijanden van Jim Bradley te laten arresteren, doe ik graag mijn uiterste best.”

„Daarom heb ik juist naar u gevraagd.” Aan de

door

Priscilla Wayne

*

oprechtheid van het meisje zou geen mensch kunnen twifelen. „U moet gelooven, dat ik daarom naar u gevraagd heb! Geloof u me, ik houd van Jim Bradley.”

„De kranten zeggen, dat u meneer Bradley's zuster June bent.”

„Dat weet ik. Dat dacht hij zelf ook, en dat...”

Reagan viel haar in de rede. „En dat zegt het keukenmeisje in de volgende gang ook — Lizzy Murphy. Ik ken haar al jaren. Ik heb menigmaal van haar kookkunst genoten.”

„Hebt u haar al gesproken vanmorgen?”

„Ja, ik ben bij haar geweest, voor ik hier kwam. Ze heeft me over u gesproken. U was zoo over uw zenuwen heen gisteravond, zegt ze, dat u zelf niet meer wist, wat u zei. U had tegen de politie gezegd, zei ze, en zelfs tegenover haar volgehouden, dat u June Bradley niet bent — dat u een heel ander meisje bent, dat zich alleen maar voor June Bradley uitgeeft.”

„Ik ben June Bradley niet,” zei Ruth. „Geloof u me alstublieft — ik ben Jim Bradley's zuster niet.”

„Dat weet ik,” zei Reagan. „Dat weet ik heel goed. Ik heb namelijk gistermiddag een telegram van June Bradley ontvangen.”

Reagan merkte aanstonds op, dat er een ongeveinsde opluchting uit de trekken van het meisje sprak.

„O, wat ben ik blij!” riep zij uit. „Ik was zoo bang, dat er iets verschrikkelijks gebeurd was met June.”

Reagan glimlachte. „'t Is heelemaal niet verschrikkelijk. Alleen is haar geld zoowat op, en ze zit in Parijs, en nu heeft ze mij om hulp gevraagd. Zeer verstandig overigens.”

„Dus ze is op reis!”

„Ja, ze schijnt een hekel aan de Bradley's gehad te hebben, en toen is ze weggelopen. Ze wou 't geheim houden voor haar broer. Ze was bang, dat die haar terug zou sturen naar haar oom. Hij heeft een onbepert vertrouwen in Joseph Bradley, ziet u. 't Is trouwens de eenige familie, die hij nog heeft — een broer van zijn vader.”

Toen luisterde Robert Reagan met zichtbare belangstelling en gretige benieuwdheid naar alle bijzonderheden welke Ruth hem vertellen kon.

„Nu begin ik 't heel aardig te begrijpen,” zei hij. „Toen Jim's vader stierf, stond er niets in zijn testament over zijn broer Joseph. Zooals u waarschijnlijk weet, is 't heele vermogen der familie Bradley door Jim's vader bij elkaar gebracht. Joseph heeft nooit goed met geld om kunnen gaan. Maar James, senior, heeft vóór zijn dood alles met Jim bepraat, en Jim opgedragen, altijd voor zijn oom te zorgen.”

„En toen heeft Jim zijn zusje aan hem overgeleverd.”

„Veroordeel hem niet te haastig, kind,” wees Robert Reagan haar terecht. „Ze waren tegen hem altijd even hartelijk geweest.”

Ruth knikte. „Ja, dat weet ik — en ze konden zich heel aardig voordoen.”

„Inderdaad. U hebt ze tenminste ook op dien gunstigen schijn af geaccepteerd, is 't niet zoo? En zoo dom bent u niet.”

„Ik ben toch wel dom geweest. Ik had door de telefoon met mijn broer gesproken, dien avond in Des Moines. Hij zei, dat ik 't absoluut niet doen moest. Hij voelde, dat 't geen zuiver spul was. Maar ik wou niet naar hem luisteren. Ik heb mijn eigen zin willen doen, en nu ziet u eens, wat ik er mee bereikt heb. Er kan mij natuurlijk nu niets meer gebeuren. Maar hoe staat 't met Jerry? En met Jim?”

„Ga uzelf nu maar geen verwijten doen,” ried Reagan haar aan. „Dat is de meest nuttelooze harsenbezigheid, waar een meisje zich aan over kan geven. „Eén ding kan ik u alvast zeggen: ik wil aannemen, wat u gezegd hebt. Een en ander, dat u me verteld hebt, klopt heel aardig met hetgeen ik zelf al vaag vermoedde.”

„En wilt u me helpen?”

„Natuurlijk wil ik u helpen. U zult misschien nog een paar dagen hier moeten blijven. Ik moet beginnen met uw heele verhaal te controleeren. Als 't waar is, wat u me verteld hebt, en dat geloof ik stellig, dan bent u hier waarschijnlijk veiliger, dan u ergens anders zijn zou op 't oogenblik, waar dan ook.

Misschien hoort u niets meer van me vandaag, maar 't kan ook zijn, dat ik over een uur al terug ben. Ik weet 't niet. Weest u maar geduldig. Ik zal alles doen, wat ik kan.”

Het leven leek Ruth makkelijker te dragen na het bezoek van Reagan. Zij maakte het smalle bed met zorg op en bracht alles keurig in orde, alsof het haar eigen kamer thuis was geweest.

Juffrouw Bond, de oppasser voor den dag, deed in goedhartigheid niet voor juffrouw Neeley onder. „Hoor eens,” zei ze, toen ze langs kwam, „als je je huishouding zoo prachtig blijft verzorgen, als je vanochtend gedaan hebt, wil ik je hier niet meer kwijt. Houdt u van de huishouding?”

„Niet zoo erg. Maar ik doe op 't oogenblik liever ik-weet-niet-wat, dan dat ik ga zitten piekeren,” bekende Ruth. „Kan ik u misschien met 't een of ander helpen?”

Juffrouw Bond wuifde ontevreden met haar hand. „Nou, kijk zelf maar eens! De keuken moet een goede beurt hebben, en de gangen en de kamertjes moeten gedweild worden. De stad heeft tegenwoordig de bezuinigingsziekte — ze vinden, dat wij alles maar alleen af moeten.”

„Helpen de arrestanten dan niet?”

„Probeer u ze dan maar eens overeind te krijgen!”

„U bedoelt zeker, dat een gedeelte niet in staat is om te helpen!”

„Reken maar uit. Ik heb vijfendertig klanten vanmorgen. De helft zijn landloopers en dronkaards, die nog niet bij hun positieven zijn. Er zijn een paar kruimeldieven bij, maar de meesten zijn ingerekend voor wangedrag.

En die gedragen zich nog precies zoo wan, als toen ze binnengebracht werden. U bent de eerste, die fut genoeg had om z'n boeltje op te ruimen.”

„Dan zal ik de keuken schoonmaken en de gangen doen,” verzocht Ruth. „Mag ik? Ik geloof, dat ik gek word, als ik hier maar zit en aan 't denken ga.”

Ruth ging dus, in een eenvoudige uniform-japon en een paar lompe schoenen gekleed, aan 't vloeren dweilen en borden wasschen, en zij hielp zelfs bij 't voedsel bereiden.

Juffrouw Bond aarzelde, toen zij het meisje gretig naar een krant zag grijpen. „'t Zal wel goed zijn,” besliste zij eindelijk. „Ze hebben me niet gezegd, dat 't niet mocht. Dus ga je gang maar tot ze zeggen, dat je d'r af moet blijven. De kranten staan vol over die zaak Bradley.”

Er stond inderdaad veel in de krant over de zaak Bradley. Een groote foto van het huis; portretten van James Bradley, van zijn tweede vrouw, June's moeder, van zijn eerste vrouw, Jim's moeder, en van Jim zelf.

Ruth keek naar het gladde gouden ringetje aan haar vinger. „Hij heeft uw ring aan mij gegeven,” fluisterde zij tegen het derde portret. „En hij heeft gezegd, dat hij heel veel van me hield.”

Lizzy Murphy, de keukenmeid, zat rechtop in bed, toen Ruth aan de deur van haar cel kwam met eten. Haar gezicht was opgezet en haar oogen waren rood van 't huilen.

„Je kijkt net, of dit hotel je niet bevalt,” poogde Ruth te schertsen.

NEGENDE
VERVOLG

Het goedgemeende grapje deed bij Lizzy de maat weer eens overlopen.

„Ik overleef 't nooit, die schande! Ik ben een ordentelijke Christenvrouw. Ik heb nooit van mijn leven wat zondigs gedaan, juffrouw June. En nu de gevangenis... Wat 'n verschrikkelijke schande!” „Doe me een plezier, en zeg geen June tegen me,” drong Ruth aan. „Ik heet Ruth.”

De arme vrouw begon nog heviger te snikken. „En nu ben jij zoo... niet goed bij je hoofd.”

„Ik heb de heele geschiedenis aan meneer Reagan verteld, juffrouw Murphy. Hij gelooft me. Hij heeft een telegram van de echte June gehad.”

Lizzy droogde eensklaps haar oogen af. „Dat geloof ik niet. Waar is ze?”

„In Europa.”

Lizzy kwam snel het bed uit en naar de celdeur. „Hoor eens, schatje,” zei ze vleierig, „je moet een dokter hebben in plaats van een advocaat. Je bent 'n beetje malende, schatje, dat is 't 'm.

Luister nu eens, schatje, en probeer eens goed na te denken. Je kent Lizzy al vanouds, is 't niet zoo?”

„De echte June zal u wel heel goed kennen. Maar ik ben de echte June niet.”

„Je was altijd dol op pastei, net als Jimmy. Je was dol op pastei — maar je mocht 't nooit hebben van je moeder. Weet je nog wel? Dus dan kwam je in de keuken, en dan zeurde je net zoo lang, tot je 't van mij kreeg. Weet je nog wel, schatje?”

„Nee, juffrouw Murphy, daar weet ik niets van. U zult zien, dat u 't mis hebt. U zult zien, dat 't waar is, wat ik zeg.” Ruth wendde zich af. Wat hielp dat geredeneer tegen die arme vrouw? Zij maakte er zichzelf maar moe mee.

„U moest maar wat eten, juffrouw Murphy. Anders wordt u ziek. Is er soms iemand, waar u een boodschap aan gestuurd wou hebben?”

„Er is niemand dan mijn nichtje Lizzy,” zei de oude Lizzy peinzend. „Maar ik heb al aan meneer Reagan gevraagd, of die haar een boodschap stuurt, al zou ik niet weten, wat 't kind voor me zou moeten doen. Ze is straatarm, ik heb haar en d'r man al moeten helpen. Ze hebben weer een baby, zie je.”

„Dat wist ik niet,” zei Ruth, om maar te praten, en blij, dat Lizzy van de persoonlijkheidskwestie was afgestapt.

Er daagde een vreemd licht in Lizzy's oogen.

„Hoor eens,” zei ze, en door de tralies heen greep ze Ruth's arm. „Ken je kleine Lizzy nog? Natuurlijk wel. Ze heeft eens een heele maand mogen blijven van mevrouw Bradley, toen haar moeder ziek was. En als je ooit een verwend kindje gezien hebt, dan was zij er een.

Weet je nog dien dag, dat jullie met z'n tweetjes door de keuken aan 't rennen waren? En dat je tegen 't fornuis aan gevallen bent? Weet je 't nog? Je had je leelijk bezeerd aan de punt van 't fornuis. 't Bloedde verschrikkelijk en je hebt er een groot litteken van gehouden. Lizzy was heelemaal van streek en ze hilde nog harder dan jij. Weet je 't nog?”

„Ik weet er niets van,” zei Ruth, begrijpend, welke richting het gesprek nam.

„Laat me je schouder maar eens zien, schatje,” vleide de vrouw, alsof zij het tegen een eigenzinnig kind had. „Je hebt een driehoekig litteken midden op je linkerschouder.”

Ruth trok den hals van haar japon neer. „Ziet u?” Lizzy Murphy viel op haar stoel neer. De blanke, gladde schouder van het meisje vertoonde geen spoor van een litteken.

TWAALFDE HOOFDSTUK

Jerry had alles goed uitgedacht, voor hij handelend optrad.

Eerst Ruth waarschuwen; zorgen, dat zij op iedere gebeurtenis was voorbereid. Hij vond zelfs een kans, om 't met Bette te bepraten, buiten den waakzamen blik van Lizzy.

„Er gebeuren hier in huis rare dingen. Dat weet je even goed als ik,” had hij gezegd.

„Natuurlijk weet ik dat. Ik heb mijn oogen maar dichtgeknepen. Ik wil niet te veel zien.”

„Groot gelijk,” Jerry was 'n diplomaat. „Je hoeft niets te doen dan je afzijdig houden. Ik heb alles goed uitgedacht. Om zes uur gaat Pascoe naar de eetkamer om te dineeren. Dan gaat Bradley bij den zieke oppassen, en dan is mijn zuster op haar kamer en mevrouw Bradley op de hare. Klopt dat?”

„Jawel.”

„Goed, dan wil ik mijn kans waarnemen. Als ik Lizzy de provisie-kamer in zie gaan, sluit ik haar op.”

„Dan maakt ze 'n leven als een oordeel.”

„Wat zou dat? Ze kan er toch niet uit. 't Zijn dikke muren. Geen mensch zal haar hooren, en de ramen zijn zoo hoog en zoo smal, dat ze daar niet door kan. Als ik van haar af ben, sla ik op de gong, of Pascoe beneden komt om te eten, zooals hij gewend is.”

„En wat dan?”

„Dan is 't verder makkelijk. Er zit een sleutel in de deur van de eetkamer.”

Bette schudde het hoofd. „Ik geloof nooit dat 't lukt. Als je amper begonnen bent, heeft meneer Bradley 't al in de gaten. Ik ben doodsbang voor hem.”

„Hoef je heusch niet te zijn,” Jerry liet Bette de bolling zien van een kleine revolver in zijn zak. „Heb ik in de provisie-kamer gevonden. Hij is geladen. Da's een heel aardig argumentje, en ik kan er heel goed mee overweg. Daar houd ik Joseph Bradley mee in bedwang, tot je de politie hebt opgebeld.”

„'t Is te probeeren,” zei Bette. Zij beefde zichtbaar. Het leek Jerry een zwakke kans, al had hij dit tegen Bette niet toegegeven; maar de toestand was wanhopig — 't moest maar gewaagd worden.

Hij probeerde haar gerust te stellen. „'t Zal best meevallen. We zijn nu gauw weg uit dat boeltje.”

„Ik hoop 't,” tobde Bette. „Ik weet dat 't heelemaal niet in den haak is hier, maar ik kon niets beginnen.”

„Nu kun je wel wat beginnen. Je hoeft alleen maar te doen wat ik je zeg. Laat je me niet in den steek?”

„Ik laat je niet in den steek,” beloofde Bette.

En 't had goed kunnen loopen. Jerry was in ieder geval kranig genoeg, om daartoe het zijne te doen. Het briefje aan Ruth was Jerry's ongeluk geworden. Dat had juist 't minst gevaarlijk geleken — een kort briefje schrijven, en 't snel onder Ruth's deur door schuiven, als hij wist, dat er niemand keek. Dan was Ruth meteen gerust. Het arme kind wist natuurlijk al geen raad van den angst. Ja, dat was wel veilig.

Jerry was vlug de gang door geloopt en bukte zich, om het briefje onder de deur door te schuiven. Toen had hij zich opgericht — en recht in den mond gekeken van Joseph Bradley's revolver.

Vervolg op pag. 26

Een collectie voor iedere smaak en beurs

Zeer mooi, in bruin en zwart. In blauw f3.50

2⁷⁵

In zwart en blauw-leer en br. suède. Keurig

2⁷⁵

In blauw leder met bl. suède. Zeer modern

3⁵⁰

Bijzonder chique, van zwart suède. Prachtige garnering.

3⁵⁰

Moderne vierk. leest, bruin leer met bruin suède. Prachtig

3⁹⁰

Tiroler model in groen suède. Zeer apart.

4⁹⁰

Van zeer fijn calfs-leer, uitstekende pasvorm.

3⁹⁰

Oersolide met rubber- of leder-onderwerk. - In zwart en br.

2⁷⁵

Uiterst solide en zeer correct model, prachtig calfs-leer.

3⁵⁰

Zeer chique en elegant. Extra fijn calfs-leer.

3⁹⁰

ONDERVINDT 'T VAN HAREN WINT 'T
door betere kwaliteit, mooiste snitten en geweldig lage prijzen!

van Haren
SCHOENFABRIEKEN WAALWIJK

Eigen filialen in onderstaande plaatsen:

ALKMAAR: Langestraat 47,
ALMELO: Graalestraat 15,
AMERSFOORT: Langestraat 16,
APPELDOORN: Hoofdstraat 103,
ARNHEM: Ketselstraat 19,
AMSTERDAM: Kalversstraat 162-164,
Damstraat 7,
Ferd. Bolstraat
hoek 1ste Jan Steenstraat,
Kinkerstraat 139-141,

AMSTERDAM:

BERGEN OP ZOOM:
BREDA:
DEVENTER:
DORDRECHT:
EINDHOVEN:
ENSCHDEDE:

Kinkerstraat 316-318,
1ste v. Swindenstraat 87,
v. Wouwstraat 123,
Kremerstraat 13,
Eindstraat 2,
Lange Bisschopstraat 42,
Vischstraat 4,
Demer 62,
Graauschestraat hoek
Oldenzaalschestraat,

GOUDA:

GRONINGEN:
'S-GRAVENHAGE:
HAARLEM:
HEERLEN:
DEN HELDER:
HELMOND:
HENGLO:

Kleweg 23,
Heerstraat 12,
Veenestraat hoek Vlamingsstraat,
Weimarstraat 174,
Groote Houtstraat
hoek Verwulft,
Saraalestraat 5, Markt,
Spoorstraat 59,
Veestraat 4,
Nieuwstraat 20.

'S-HERTOGENBOSCH:

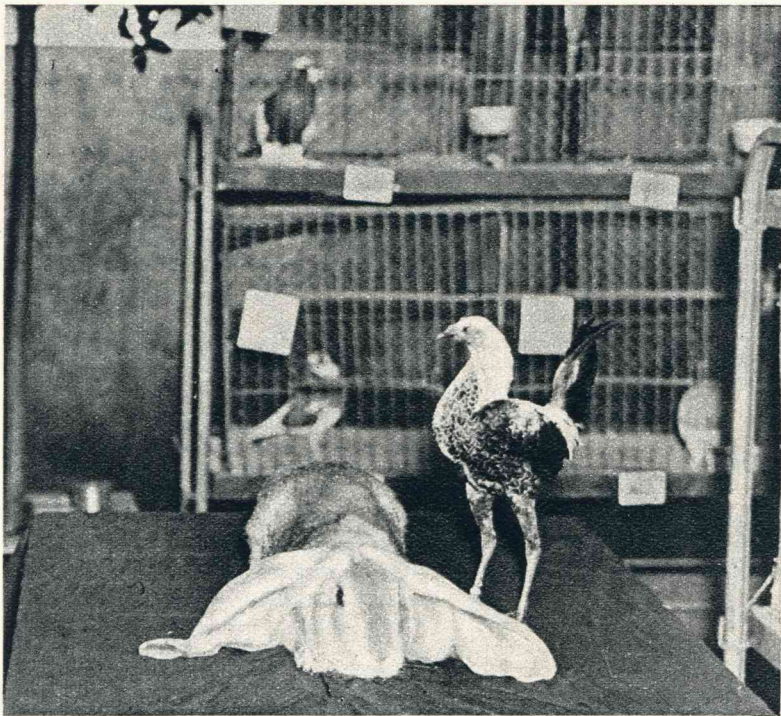
MILVERSUM:
LEEWARDEN:
LEIDEN:
MAASTRICHT:
MIDDELBURG:
NIJMEGEN:
ROTTERDAM:

Pensmarkt 30-32,
Kerkstraat 10-12,
Kelders 35,
Haarlemmerstr. 133-135,
Groote Staat 24,
Gortstraat 17,
Molenstraat 1,
West Kruiskade 66,
Hoogstraat 281-283,
Oude Binnenweg 48.

ROTTERDAM:

SCHIEDAM:
TIEL:
TILBURG:
UTRECHT:
VENLO:
ZAANDAM:
ZUTPHEN:
ZWOLLE:

Nieuwe Binnenweg 303,
Hoogstraat 16,
Waterstraat 14,
Heuvelstraat 44,
Vredenburg 24,
Oude Gracht 137,
Vleeschstraat 39,
Damstraat 1,
Beukerstraat 22,
Diezerstraat 59.

Op de derde nationale tentoonstelling van de Amsterdamsche pluimvee- en konijnenfokvereniging „Ornis" wonnen dit Engelsch langoorkonijn en deze Engelsche vechtkriel een eersten prijs.

In Krasnapolsky werd een fancy-fair gehouden ten bate van de Rudelsteinstichting voor zwakzinnige Joodsche kinderen.

Marix Loevensohn, de beroemde solo-cellist van het Concertgebouworkest, heeft Zondagmiddag afscheid genomen van 't orkest. Dr. Mengelberg overhandigde hem met een zeer waardeerend toespraakje een lauwerkrans.

De Kloveniersburgwal is vrijwel onbegaanbaar geworden door het werk voor de nieuwe rioleering. In de binnenstad ondervindt men nu hier dan daar veel hinder van het graven en heien.

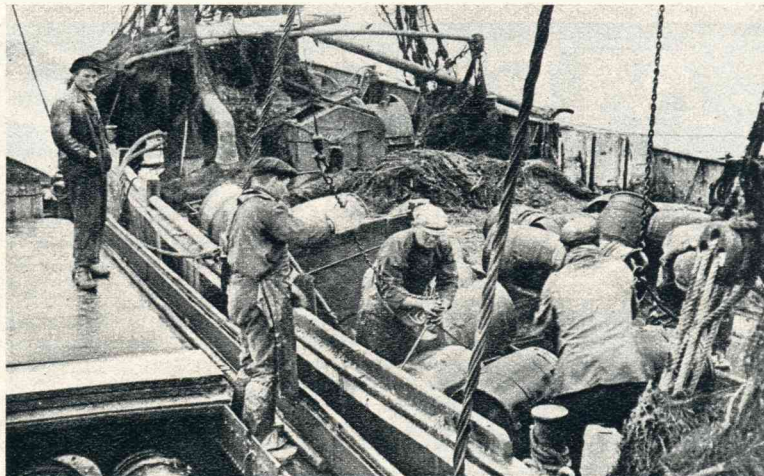
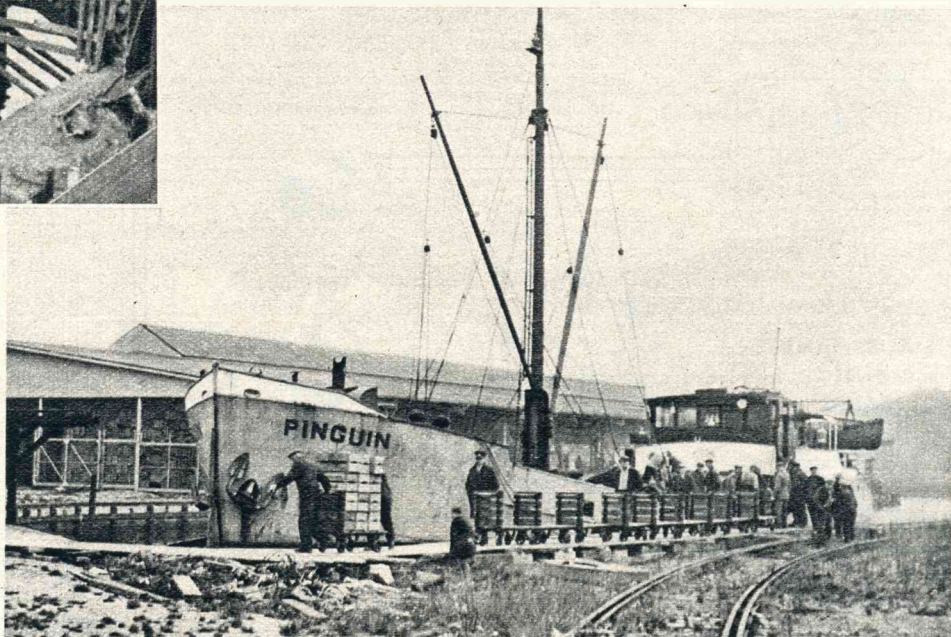
IN EN BIJ DE HOOFDSTAD

De hulpbrug over de Kostverlorenvaart bij de Borgerstraat kan het verkeer van en naar het Westen niet verwerken tijdens den bouw van de nieuwe brug tegenover de Kinkerstraat. Aan de andere zijde is nu een tweede noodverbinding gemaakt, speciaal voor voetgangers en fietsers.

Een zeeschip in een Amsterdamsche gracht. De Engelsche vrachtaarder „Pinguin” kwam van Londen naar Amsterdam en bracht de vracht, een lading appels, tot voor de deur van den geadresseerde, n.l. de Markthallen.

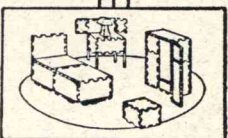
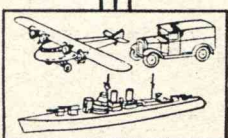
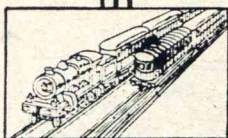
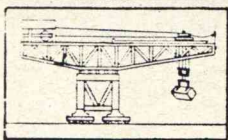

De Sch. 68 is gelicht. Het dek van het verongelukte schip was een chaos van netten en touwen. Nadat de logger naar den wal was gesleept, werd de vangst, resultaat van de laatste reis, van boord gebracht.

De ijsbaan bij de ruïne van Brederode was een der eerste, welke sterk genoeg waren voor de eerste wintersport van dit jaar. De jeugd was natuurlijk dadelijk present.

MECCANO

Er bestaat geen spel ter wereld, dat Meccano zelfs maar terzijde kan streven in belangwekkendheid voor jongens. Meccano is ECHTE werktuigkunde in het klein. De modellen worden gebouwd met behulp van ECHTE werktuigkundige onderdelen, die steeds weer opnieuw gebruikt kunnen worden voor het maken van honderden verschillende modellen—kranen, bruggen, auto's, vliegtuigen, feitelijk welhaast ieder voorwerp, dat in de moderne praktijk der werktuigkunde voorkomt. Het systeem is zoo eenvoudig, dat iedere jongen onmiddellijk met bouwen kan beginnen.

Vertel je Vader maar eens, dat je een Meccano-uitrusting wilt hebben voor **St. Nicolaas of Kerstmis. Geen Prijsverhoging!** Prijzen van f. 1.25 tot f. 200.00

OVERIGE MECCANO-KWALITEITSARTIKELLEN

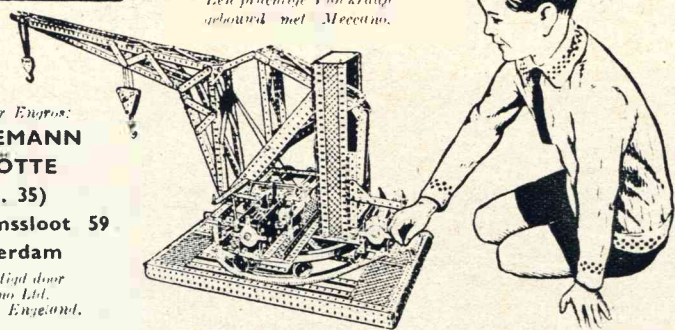
De prachtige serie Meccano-artikelen omvat ook HORNBY TREINEN met TOEBEHOREN voor het spelen van het grootte spoorwagenspel; Vliegtuigbouwdozen voor het bouwen van vliegtuigmodellen; AUTOMOBIEL-BOUWDOZEN, waarmee de meest uiteenlopende typen van auto's gebouwd kunnen worden; DINKY BUILDER-BOUWDOZEN, een boeiend bouwsysteem voor jonge kinderen; DINKY-TOYS met een serie van meer dan 250 aantrekkelijke modellen en ten slotte het nieuwe POPPENHUIS "DOLLY VARDEN".

Vraagt je leverancier je al deze mooie dingen eens te laten zien.

DE MECCANO CATALOGUS VAN 1936

Iedere jongen en ieder meisje moest eigenlijk een exemplaar van dezen volledige catalogus van 36 bladzijden hebben. Haal er vandaag nog een bij je leverancier, of schrijf rechtstreeks aan ons depot voor engros. De catalogus bevat volledige bijzonderheden over alle goede en mooie dingen, die in Meccanoland vervaardigd worden.

Een prachtige Vlotkracht gebouwd met Meccano.

Depot voor Engros:
**HAUSEMANN
& HÖTTE**
(Afd. 35)

Kromboomssloot 59

Amsterdam

Versaandigd door
Meccano Ltd.,
Liverpool, Engeland.

20

DE BRUID VAN EEN STERVENDE

Vervolg van pag. 23

„Vooruit,” beval de minzame Bradley zacht, met zijn revolver wijzend.

En Jerry kon niet anders dan gehoorzamen aan dat dreigende wapen — hij gehoorzaamde. In een achterkamer in 't kwartier van 't personeel had Clara Bradley haar man geholpen, om hem aan een bed vast te binden, met handen en voeten. Bradley vond Jerry's revolver en legde er beslag op.

„Zie je nou?” siste Bradley. „Ik heb 't van 't begin af wel geweten. 't Is heelemaal geen huisknecht. Hij is hier gekomen om te spionneeren. Hij heeft bij die juffer 'n briefje onder de deur gestopt. Ik heb allang gezien dat je je beet liet nemen.”

„Misschien heb je gelijk,” erkende Clara Bradley met ongewone makheid.

„Natuurlijk heb ik gelijk. Ik heb altijd gelijk, maar je wilt het niet toegeven,” snauwde haar heer en meester. „Ga nu maar mee. Ik heb besloten, dit zaakje af te wikkelen. 't Slecht mij te lang. Van nu af heb ik de leiding. Versta je?”

„Ja,” zei zijn vrouw nederig.

Zij gingen weg en sloten de deur achter zich. Jerry zat hulpeloos, waar zij hem hadden neergeplant. Zoo was zijn welberaamd plan dus afgevoerd! Hij was er zoo tevreden over geweest, toen hij 't maakte.

De herinnering aan den zegepraalenden stemklank van Joseph Bradley stak hem. Misschien wond hij zich niet gauw op, misschien wou hij oppassen, dat hij geen sporen naliet, maar als 't moest, kon Bradley een onbarmhartige, voor niets terugdeinzende tegenstander zijn, begreep Jerry.

Maar vreemd... er was niets van die opgetogenheid over in 't gezicht van Joseph Bradley, toen die later terugkwam om de deur te ontsluiten.

„Kun je chauffeeeren?” vroeg Bradley. Op zijn bevel was Clara Bradley al begonnen, Jerry's boeien los te maken.

„Ja, waarom?”

„Je hoeft niets te vragen. Doe maar precies wat ik je zeg. Daarna zal ik je loslaten.”

„Nu ben jij gek,” mopperde Clara. „Ik kan sturen, of anders kunnen we 't net zoo goed door den chauffeur laten doen als door dien kwajongen.”

„Jij kunt niet sturen. Je rijdt ons in een sloot,” zei Bradley lomp. „En je weet heel goed, dat Tom 't eerste uur niet terug zou komen, toen ik hem de stad in gestuurd heb.”

„Met den eenigen wagen, waar we behoorlijk mee op zouden schieten,” klaagde Clara.

„De coupé kan ook opschieten. Die is trouwens veiliger, loopen we niet zoo mee in 't oog. Heb je 'm los?”

„De touwtjes zijn er af,” zei Jerry. Zijn moed begon te klimmen.

„Ik vind 't heelemaal niet verstandig, om 't zoo te probeeren,” protesteerde Clara Bradley.

Bradley vloekte. „Mensch! Ik begrijp zelf niet, dat ik je niet gewoon hier laat. Maar je bent zoo'n kletskaus, dat je 't tegen iedereen uit zou bazuinen.”

„Ik zou er best uit komen,” sneed Clara Bradley op.

„Kun je net denken! Die meid heeft zich in die kamer opgesloten, en de telefoon werkt. Die wou Pascoe aanhouden, om McGuire te kunnen bereiken.”

„Pascoe is toch ook in die kamer?” hielp Clara hem onthouden.

„Dat weet ik. Ga nu maar mee, en klets niet zoo. We hebben geen minuut te verliezen.”

De drie gingen haastig de achtertrap af, eerst Clara, dan Jerry, met Bradley zoo dicht op de hielen, dat de jongeman het zenuwachtige drukje van de revolver in zijn rug voelen kon.

Zij stapten in het wagentje, allemaal op de eene bank. Bradley zat in 't midden. Jerry bleef het koppige dringen van die revolver voelen.

„Denk er alsjeblieft om, anders gaat die trekker per ongeluk over,” probeerde hij te schertsen, maar hij voelde er zijn tanden bij klappen.

„Ik zal er om denken. Als jij maar zorgt, dat we hier wegkomen. Gesnapt? Start nu maar.”

Zij waren minstens twee straten bij het huis vandaan, toen zij het gieren van de politie-sirene hoorden.

„Ik heb 't je wel gezegd,” blufte Bradley tegen zijn vrouw. „Ik heb je wel gezegd, dat ze de politie op zou bellen. We hadden geen minuut later moeten zijn.”

Jerry's hart klopte van opwindung. Het schrille geluid van die politie-sirene mocht schrik storten in de harten van de Bradley's — in zijn hart bracht het vreugde. Het betekende, dat er hulp was gekomen voor Ruth. Hoe hij er zelf ook voor stond, Ruth was over een paar minuutjes veilig.

„Zeg, hoor eens,” sprak hij, met een stem, die wat minder beefde. „Ik ben echt 'n beetje bang voor dat ding. Ik word er zenuwachtig van. Stop 't alsjeblieft in je zak. Ik zal zoo ver weg rijden met dat wagentje als je wilt, en zoo hard als je wilt, maar dan moet je me daar niet mee zitten dreigen, anders word ik waarschijnlijk zoo zenuwachtig, dat ik brokken maak. Kijk maar eens...” De wagen zwaaide, en raakte haast de spatborden van een tegenligger.

Bradley legde de revolver op zijn knie, maar hield er zijn hand aan. „Goed. Als je je maar niet verbeeldt, dat je mij beet kunt nemen. Ik snap best, dat je de aandacht probeert te trekken — je stuurt expres zoo, om de menschen te laten denken, dat je dronken bent, in de hoop, dat ze ons achterna komen.

Maar nu laat je 't! Ik verzeker je, dat 't een kwestie van leven of dood voor me is. Ik heb net zoo lief een schietpartijtje dan dat 't zoo doorgaat. Dus maak geen gjintjes.”

„Ik zal geen gjintjes maken,” beloofde Jerry, en hij meende 't precies zoo, als hij 't zei. 't Geval was te ernstig, om risico te nemen.

„Als je ons er uit brengt, krijg je, wat je toekomt.”

„En als je 't niet doet, krijg je ook, wat je toekomt,” beloofde Clara.

Jerry reed zwijgend verder. Het was een opluchting, dat hij dat dringende metaal niet meer voelde. Zoolang hij leefde, had hij tenminste kans.

Hij was te erg van streek om op te merken, in welke richting zij reden. Bradley gaf, kortaf, precies de noodige aanwijzingen. Er bleef Jerry niets anders over dan rijden, zoo snel rijden, als 't maar kon, zonder de aandacht te trekken.

De wagen was nog bijna nieuw. Hij was in uitstekende conditie en pas van benzine en olie voorzien.

Bradley's humeur ging vooruit. „Nu ben ik alleen nog maar bang, dat ze dit wagentje herkennen.”

Clara sprak hem tegen. „Er zijn er zoo duizenden op den weg.”

„We wagen niets.”

„Hoe bedoel je, we wagen niets?”

Joseph Bradley knorde, sarcastisch. „Precies zooals ik 't zeg. Als we een

De SPIEGELREFLEX CAMERA'S
met het **FRAPPANTE** zoekerbeeld
Waardevolle en altijd welkome geschenken

HET GESCHENK EEN „SWAN” PEN

Een geschenk dat zich uit duizenden onderscheidt — exquisiet en van blijvende waarde. De meest volmaakte vulpen — het geschenk zonder weerga.

Onbepaalde garantie voor goed schrijven en niet lekken

RUILING VAN DE GOUDEN PEN
BINNEN 4 WEKEN TOEGESTAAN

„SWAN” vanaf f 7.75
„BLACKBIRD”
de beste vulpen
na de „Swan”
vanaf f 5.50

ALOM VERKRIJGBAAR

Hoofd-Agentenschap:
VULPEN IMPORT MIJ V.H. GEBR. POLAK
VAN HOGENDORPSPLEIN 24 — ROTTERDAM

Gebruikt steeds „SWAN” inkt

Een frisch en jeugdig teint in plaats van een vettige huid

„Door Radox te gebruiken als een middel tegen een vettige huid, heb ik veel succes gehad. Daar ik nooit crème of poeder gebruik, heeft mijn teint mij altijd zorg gebaard. Nu doe ik steeds een beetje Radox in mijn waschwater, waardoor mijn teint frisch blijft en mijn huid nooit vet en altijd in goede conditie is.”

Mej. L. M. te C.

Waarom zoudt ge anderen en ook U zelf ergeren, indien er zulk een eenvoudig middel bestaat om dit kwaad te verhelpen? Men krijgt namelijk een vette huid indien de onderhuidse kliertjes niet goed functionneren en de poriën verstopt zijn. Radox maakt de zuurstof, die noodig is om deze poriën te reinigen, in Uw waschwater vrij, terwijl de zouten in Radox de onderhuidse kliertjes voeden en versterken, zoodat deze weer normaal kunnen werken. Wanneer U er nu voor zorgt, dat U altijd een beetje Radox in Uw waschwater doet, zullen Uw poriën nooit meer verstopt raken en zal Uw huid er dus altijd frisch en jeugdig blijven uitzien. Men zal U bewonderen om Uw prachtig teint en U vragen naar het geheim daarvan. Radox is verkrijgbaar bij alle apotheken en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

flink eindje Iowa in zijn, zullen we zien, dat we aan een anderen wagen komen. Deze kan er in Illinois wel mee door. Maar in Iowa wordt 't leelijker, met een nummerplaat van Illinois.”

Clara Bradley begon wild te huilen. „Was ik maar dood!” klaagde zij. „Als we nu de heele rest van ons leven krap moeten zitten, en als we aldoor rond moeten zwerven, om uit politiehonden te blijven, dan laat ik me net zoo lief direct maar pakken, Joseph.”

Maar Joseph Bradley werd hoe langer hoe zekerder van zijn zaak, naarmate zij vorderden. „Je kunt voor mijn part in angst zitten, als je 't maar zachtjes doet. Ik maak me heelemaal niet dik, zooals je ziet.”

„Je weet toch zeker, dat we totaal aan den grond zitten?”

„Heb ik me ooit door iemand in laten maken — heelemaal in laten maken, bedoel ik?”

Clara Bradley staakte haar luidruchtig beklag. „Eh... nee, maar...”

„Nou dan, zit dan niet te snuiven, maar vertrouw op mij. Ik haal je d'r uit, en we zullen heusch niet zonder geld zitten.”

„Joe — heb je... heb je...” Zijn vrouw kon haast geen adem halen van opwinden.

„Ik heb niet voor niemendal veertien dagen vrij met Jim z'n geld om kunnen springen. We zullen heusch niet blut raken, al moesten we ons verder ons heele leven gedekt houden. Wees nu maar stil en laat alles aan mij over. We zijn nog niet veilig en uit de voeten, zie je.”

Zij reden den heelen avond door. Om twaalf uur gaf Joseph Bradley Jerry order, bij een benzinepomp te stoppen; met de boodschap, dat hij op 't ergste rekenen kon, als hij een beweging dorst te maken.

Aan de garage vulde een knecht de tank, keek de olie na en vulde water bij. Steeds voelde Jerry den loop van Bradley's revolver, onder diens jas verborgen, tegen zijn ribben drukken.

„Houd je fatsoen maar,” zei Joseph één keer. „Dan heb je nog kans, om er levend af te komen. Maar als je eenmaal dood bent, blijf je een heelen tijd dood, knaap.”

Aan de grens van het volgende dorp gaf Joseph bevel om te stoppen. Hij gaf Clara de revolver. „Geef 'm zijn portie, als hij een vin verroert,” beval hij. „Ik ben over een minuut of tien terug.”

Hij was in tien minuten terug. Hij grijsde van voldoening, toen hij een paar nieuwe nummerplaten liet zien. „Als we dat nest door zijn, schroeven we deze er aan en gooien we de onze in een sloot.”

De volgende zesendertig uren waren een marteling voor Jerry. Zij reden bijna onafgebroken voort, dag en nacht. Van tijd tot tijd bleven zij op een zijweg staan, om Jerry wat slaap te geven, en hij viel steeds in slaap, voor hij de remmen goed aan had gezet.

Als ze hem wakker maakten, vertelde Bradley aan Jerry, dat hij twee of drie uur geslapen had, en ook een keer vier.

Hij wist, dat hij in zijn wakende uren den heelen staat Iowa door was ge-

reden, en toen Nebraska. Het lukte Joseph Bradley steeds, nummerborden te bemachtigen van den staat, waar zij door reden.

„Zoo loopen we 't minste in de gaten,” zei hij tegen Clara.

Clara was moe, zenuwachtig en prikkelbaar. „Ik kan gewoon niet verder,” zei ze meermalen. „Ik heb net een gevoel, of die kleeren aan me vast zitten geplakt. Ik heb ze nu al in geen twee dagen uit gehad. En ik kan me in die garages onmogelijk wasschen, Joe. Ik kan m'n gezicht niet schoon krijgen. En ik verga van den slaap.”

Joseph Bradley toonde geen medelijden en geen hartelijkheid. „Je krijgt slaap zat. Je hebt geslapen zoolang we in Nebraska waren.”

„Maar ik heb een gevoel, of ik wel dertig dagen en nachten door zou kunnen slapen, zonder éénmaal mijn oogen open te doen.”

Bradley lachte met triomfantelijk sarcasme. „Als we aankomen, kun je zoo veel slapen als je wilt. De kranten uit Chicago staan er natuurlijk vol van. We moeten ons gedekt houden. Misschien maanden lang.”

Clara Bradley maakte een vlug en zenuwachtig gebruik van haar zakdoek. „En 't is toch geen ophakkerij, dat je zoo goed in je geld zit? Heb je iets opzij kunnen houden?”

„Maak je maar geen zorg. Ik heb Jim een cheque laten teekenen om 't personeel te betalen, en ik heb 't meeste in mijn zak gestoken. Ik heb genoeg, om 't zoo lang uit te zingen als ik maar wil.”

En zou je nu je mond willen houden? Dat eeuwige gezaag en geklaag van je gaat me de keel uithangen. Ik heb ook m'n zenuwen. 't Is voor mij ook geen lolletje.”

„Waar gaan we heen?”

„Dat weet je wel.”

„Denver?”

„Ja.”

„Gewoon naar huis?”

„Natuurlijk niet. Daar zoeken ze ons 't eerste.”

„Waar dan heen?”

„Dat hoef ik je niet te zeggen, Clara; je weet 't best.”

Clara Bradley hield haar adem in. Zoo veel begreep Jerry wel: als zij vermoedde, waar haar man haar heen bracht, was zij 't niet met die keuze verre van eens.

„Joe, daar wil ik niet heen! Ik doe 't gewoon niet,” riep zij uit. „Ik laat me niet in die nare berghut opsluiten, waar je mijlen in 't rond geen mensch ziet. Ik vertrap 't!”

Joseph Bradley bleef koel. „Ook al goed — als je niet wilt, wil je niet, dus dan zullen we er geen woord meer over vuil maken. Je kunt uitstappen waar je wilt. Ik ga wel, omdat 't het allerbeste is. En afgelegen en stil en eenzaam is 't er — daarom wil ik er juist heen. Anders had ik 't gevalletje niet eens gekocht.”

We zijn daar van den heelen boel af. Je hebt 't over slapen. Hù! Ik heb zoo'n slaap, dat ik wel een jaar kan doorslapen, geloof ik. En ik eet nooit meer een broodje aan een toonbank.”

Wordt vervolgd.

Fout!

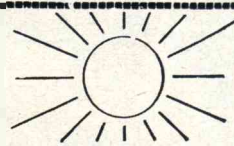
die levertraan-kwelling.

NIET alleen die weerzinwekkende smaak, maar ook vooral het feit, dat Scott's Emulsion oogenblikkelijk verteert, maakt het ten eerste gewenscht Uw kind dit product van Scott & Bowne te geven. Scott's Emulsion mist dien beruchten traansmaak en bevat bovendien een aantal versterkingsstoffen, die levertraan niet heeft, en waar het kinderlichaam toch niet buiten kan.

Scott's Emulsion is onmiddellijk verteerbaar.

Scott's Emulsion is totaal opneembaar, omdat het een „emulsie” is. Dit beteekent, dat de levertraan in Scott's Emulsion zoo fijn verdeeld is, dat ze onmiddellijk door het lichaam wordt opgenomen. Behalve de vitaminen A en D van levertraan bevat de roomachtige Scott's Emulsion phosphor voor hersenen en zenuwen en hypophosphieten van kalk en soda.* Koop vandaag nog bij Uw apotheker of drogist een flesch origineele Scott's Emulsion. Prijs fl. 1.05, groote flesch fl. 1.90.

★ **VOLGENS** het Kon. Meteorologisch Instituut te De Bilt telden de vacantiemaanden Juli en Augustus dit jaar 21 1/2 uren zonneshijn minder dan in 1935. Uw kinderen hebben hierdoor niet genoeg kracht in reserve. 1 Lepel Scott's Emulsion heeft dezelfde werking als 2 uur zomer-zonneshijn. Het maakt Uw kinderen bestand tegen kou en vocht.

Scott's Emulsion

HET door dokters aanbevolen versterkingsmiddel, met een meer dan 50-jarige reputatie.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62 1/2 per kwartaal of f 0.12 1/2 per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De gemeente Palembang (Ned.-Indië) heeft bij den aanleg van de rivierwaterleiding den watertoren, welke in het stadscentrum moest komen, gecombineerd met de eveneens noodige uitbreiding van het gemeentehuis. Op een belangrijk punt der stad is daardoor een merkwaardig doch karakteristiek bouwwerk ontstaan.

VARIA

De Imperial Airways heeft een aantal snelle motorbooten laten bouwen voor het vervoer van passagiers naar hare vliegbooten. Te Southampton werden vorige week met deze booten snelheidspreeven gehouden, waaraan borenstaande foto.

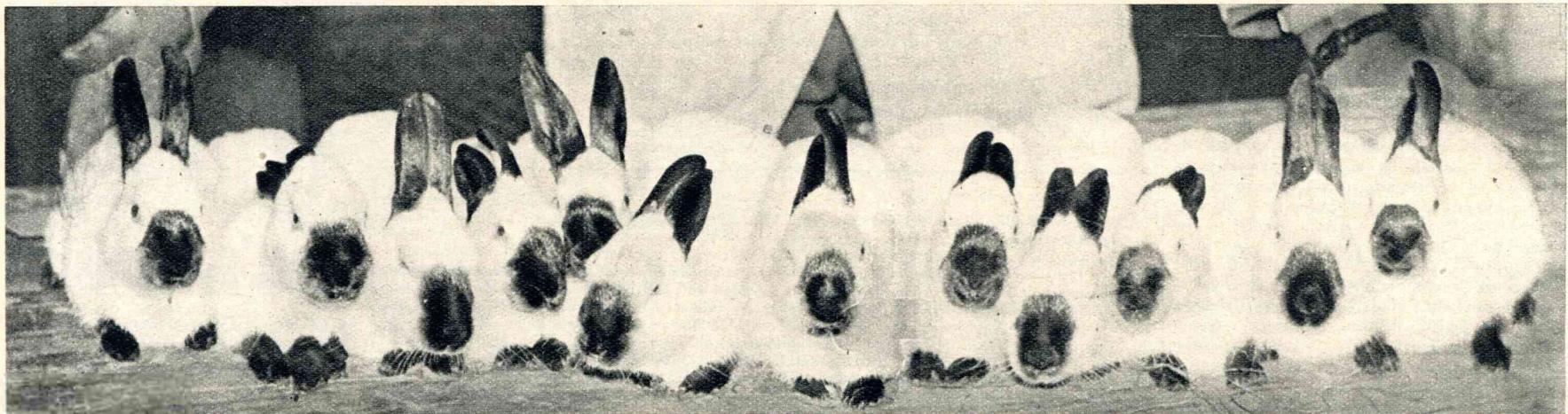

Een rijke Japanner heeft in de omgeving van Takasaki 'n standbeeld van Japans goedertierene godin laten bouwen. Het monument is 50 meter hoog en weegt 5.300.000 kg.

Voor de Agricultural Hall te Londen wordt over een afstand van eenige honderden meters een geheel metalen weg aangelegd. Arbeiders zijn bezig de metalen blokjes te plaatsen.

Onder: Een groep Himalaya-konijnen die op de groote pluimveeëntoonstelling in Crystal Palace te Londen de algemeene aandacht trokken.

DE MACHT VAN HET KLEINE

door Edward Curzon

Het was mijn oude vriend en compagnon John Hentley, die mij deze geschiedenis vertelde. Ik ontmoette hem onverwacht aan post Prince Earington aan het Groote Berenmeer — op een dag, toen het heimwee hem voor eenigen tijd vanuit het hooge Noorden naar de grens der menselijke beschaving teruggedreven had. Ik was ook slechts tijdelijk in Earington en sinds den dag — nu zeven jaar geleden — dat wij gezamenlijk de boorden van het Groote Berenmeer verlaten hadden, om elders ons geluk te beproeven, was hier alles onherkenbaar veranderd.

De wetenschap en de techniek hadden zich van de eertijds zoo stille oevers meester gemaakt. Zij daverden van het geweld van den arbeid, er waren mijnputten en vliegvelen in aanleg en daar, waar tien jaar geleden een uitgeputte goudzoeker zich met behulp van een armzalige schep voor den hongerdood trachtte te vrijwaren, raasden thans hypermoderne graafmachines. De wetenschap had de aanwezigheid van schier onuitputtelijke schatten aan kostbare mineralen in den bodem aangetoond en de mensch zou de mensch niet langer zijn geweest, als hij niet met alle machten en krachten, die hij kon mobiliseeren, zou hebben getracht, die schatten uit den woesten bodem op te graven.

Er lag diepe weemoed in het verdwijnen van al dat oude. Waar was de tijd gebleven, dat hier de wolf op den eland jaagde en men dagenlang tevergeefs kon zoeken naar een menselijk verblijf? Het leek, of die tijd slechts in onze droomen had bestaan en toch was die sensationele metamorphose van deze onafzienbare vlakten niet langer dan zeven jaar geleden pas aangevangen.

„Ja, er kan heel wat gebeuren in een paar jaren,” zei John Hentley, mijn gedachten onder woorden brengend. „Het lijkt allemaal zoo kort geleden. Dick Astor, die ongeveer op de plek, waar die tractor nu staat, bezweek aan koudvuur, toen hij drie dagen zonder hulp met bevroren voeten gelegen had; de moord op John Clune; de overval van dat wolvengebroed op den post — alle menschen! als de grond hier eens spreken kon, wat zou hij dan niet van een ellende kunnen verhalen...”

De gedachte was mij uit het hart gegrepen. De herinnering maakte ons stil. Ik noemde namen en John Hentley, die mij zeven jaar geleden niet had willen volgen naar de beschaafde wereld en links en rechts gezworven had, vertelde mij wat er van hen geworden was.

„Herinner je je Tom Norman nog?” vroeg hij plotseling.

Ik schoot eensklaps in den lach. „De macht van het kleine,” zei ik. „Daar had hij het altijd over. Hij was te gierig, om zelf tabak te koopen. Als hij het niet van een ander kreeg, rookte hij boomblad. Wat is er met hem?”

„Dood — letterlijk bezweken aan de macht van het kleine. Een zonderlinge geschiedenis, maar zeer leerzaam.”

Ik hoefde er niet bij John Hentley op aan te dringen, dat hij vertellen zou — ik kreeg de geschiedenis terstond te hooren.

„Misschien herinner je je nog, dat Tom Norman de streek hier verliet, om hoogerop aan het meer zijn fortuin te beproeven. Er ging een niet te controleren gerucht, dat op de Vossengronden aan den noordelijken oever sporen van wolfram gevonden waren en daar streek hij neer. Er stonden 'n stuk of tien hutten bij elkaar en de lui daar werkten voor gezamenlijke rekening. Tom moest daar echter niets van hebben. Hij zocht een terrein verderop, een eind bij hen vandaan, bouwde er een hut en ging voor-eigen rekening aan den gang.

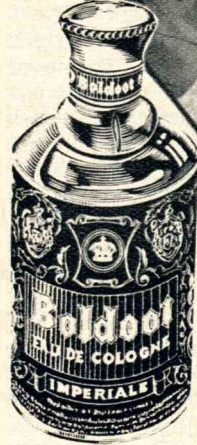
Op dat terrein ontsprong een wel met troebel water, waaraan een onaangename smaak zat. De eerste dagen haalde hij water aan het meer, zooals ook de anderen deden, maar weldra werd hem dat te kostbaar. Het was anderhalf uur tijdverlies heen en terug, begrijp je. De anderen waren bereidwillig genoeg, om hem te helpen en boden hem water uit het meer aan, mits hij bijdroeg in de vergoeding voor den man, die het haalde. Een puts water kwam hem dan op één cent te staan, maar elken dag twee cent uit te geven voor goed drinkwater, kon hij niet over zijn gierig gemoed verkrijgen. Hij hing dus zijn gewone vermaan op van de macht van het kleine en gebruikte het water uit de wel, waar omheen hij een put groef, dien hij behoorlijk afdekte.

Zooals ik reeds zei, zochten de lui daar naar wolfram. Maar wolfram zat er evenmin als goud of edelgesteente, waarvan sommige optimisten droomden. Na verloop van tijd keerden de meesten dan ook weer naar deze streken terug, waar toen juist die grootscheepsche exploitatie aangevangen was. Tom bleef achter en met hem drie anderen. Zij teerden hun laatste duiten in en waren al even onfortuinlijk als de honderden, die daar vóór hen reeds naar goud hadden gezocht.

De eerste winter brak aan en op een dag voelde Tom zich te ziek om op te staan. Hij had zich al maandenlang niet fit gevoeld, zei hij, maar hij had gedacht, dat hij er wel overheen zou komen. Er viel niets bijzonders aan hem te bespeuren en evenmin klaagde hij over pijn. Hij voelde zich alleen maar beroerd, doch zóó beroerd, dat hij niet meer op zijn beenen kon staan. Niemand wist er raad mee en omdat hij weigerde naar den post vervoerd te worden, bleef hij daar nog wekenlang liggen. Toen begreep hij op een dag, dat het mis met hem ging en verzocht hij, de politie van post Earington te willen waarschuwen. Een week later werd hij afgehaald met de slede en meer dood dan levend naar hier overgebracht.

Hij kreeg een plaats in de ziekenbarak, die hier kort tevoren door de ontginningsmaatschappij was ingericht en werd terstond door den dokter onder behandeling genomen. Vier dagen later stierf hij echter — aan een onbekende ziekte, zooals de dokter moest bekennen.

Het spreekt bijna vanzelf, dat de politie nieuwsgierig werd naar die onbekende ziekte. Zij steekt in deze streken nu eenmaal graag haar neus in alle zaken, die onverklaarbaar lijken en dus trok

IMPERIALE
in prijzen van
25 ct, 60 ct, f. l.,
1.20, 1.85, 2.20,
3.20 en hooger.

VERITABLE
in prijzen van
20 ct, 45 ct, 65 ct,
80 ct, f. l., 1.25,
1.30, 1.90 en
hooger

Haar liefste geschenk
is wel zoo'n sierlijke flacon met die heerlijke Eau de Cologne Boldoot.

Boldoot is om haar wonderlijk opwekkende kracht en haar verrukkelijk frisschen geur het Sint Nicolaasgeschenk, dat door iedereen met blijdschap wordt begroet.

In alle goede zaken vindt U thans een keurige collectie Boldootgeschenken. Sierlijke moderne flacons in luxe verpakkingen

Altijd een welkom cadeau

Eau de Cologne
Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Een slecht humeur

is meestal een teken van
Zwakte

Kinderen in hun groeitijd moeten veel en veel meer mineralen in hun voedsel krijgen dan volwassenen. Wanneer hierop niet gelet wordt, worden ze zwak en prikkelbaar. Geef Uw kind Kalzan en gij zult met vreugde bemerken, dat „lastige kinderen” meestal slechts verzwaakte kinderen zijn. Kalzan zal Uw kind weer kerngezond en — vroolijk maken.

KALZAN

HET CALCIUM NATRIUM VOEDSEL

voorkomt alle gevolgen van een tekort aan mineralen in het lichaam zooals: Prikkelbaarheid der zenuwen, bloedarmoede, tandbederf, huiduitslag, zwakte in groeiende kinderen, onregelmatigheden bij vrouwen, etc.

In alle Apotheken en Drogisterijen in poeder en tabletvorm à f 1.25 en f 2.25 per verpakking.

Slot op pag. 32

VAN KONINGSDOCHTERS EN HAAR VEELBEWOGEN LEVENSLLOT

Nog een portret uit de negentiger jaren van kroonprinses Stéphanie van België, later gravin Lónyay.

Kroonprins Rudolf maakt kennis met Marie Freiin van Vetsera, een zeventienjarige debutante in de Weensche aristocratische wereld.

Er zijn intusschen prinses Stéphanie geruchten ter oore gekomen, waarin de naam van een der buitenbezittingen van haar echtgenoot, het slot Mayerling, en die eener jonge, beeldschoone barones, zekere Marie Vetsera, worden genoemd. De laatste zou een Grieksche of zelfs een Amerikaansche vrouw zijn, wier moeder, na haar vermogen verbrast te hebben, een leven van schoonen schijn leidt in een paleis te Weenen.

Is het ijverzucht, welke Stéphanie bij het vernemen dier geruchten aangrijpt? Jaloezie? Of is het alleen gewonde ijdelheid? Of nog: is ze werkelijk bezorgd voor Rudolf, haar gemaal, voor zijn eer en zijn naam?

Zij waagt het, zonder een audiëntie te hebben aangevraagd, bij den keizer door te dringen. Zij vreest, dat Rudolf in handen is gevallen van vijanden, uitgeleverd aan gevaarlijke machten. Men fluistert zelfs, dat hij met plannen rondloopt, een staatsgreep te doen, misschien Hongarije van Oostenrijk wil losscheuren, en zich tot koning van Hongarije wil laten uitroepen. Maar hoe zal ze dit onbetamelijke nieuws meedeelen aan dezen ongevoeligen, fantasie-loozen grijsaard, die niets anders kent dan diplomatieke correctheid, dan stugge vormelijkheid?

Evenals ze als kind voor haar vader stond, vol angst en beven, staat ze nu voor den ouden monarch, en ze weet slechts enkele hulpeloze woorden te stamelen....

Rudolf.... ziek..... vrouwen....

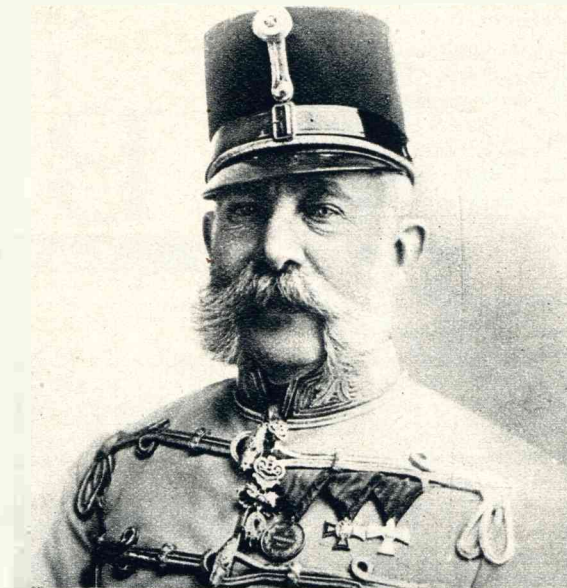
Geërgerd onderbreekt keizer Franz Joseph zijn schoondochter. Wat verbeeldt ze zich? Rudolf is zoo gezond als een visch, hoogstens wat overspannen. Al het overige is kletspraat....

Stéphanie kan gaan.

Op een bal bij den Duitschen gezant, den prins Reuss, ontmoet zij de kleine Vetsera, over wie men haar gesproken heeft. Ook deze is 'n achttienjarige: maar welk een verschil tusschen de Levantijnsche en Stéphanie!

Gedurende enkele seconden staan beide vrouwen zwijgend tegenover elkaar. Voor geen der hovelingen en diplomaten is, hetgeen zich hier afspeelt, een raadsel. En de kleine Vetsera, moedig als slechts een vrouw kan zijn, die zich bemind weet, wil het hoofd niet buigen voor een groot. Hoonend, uitdagend, vol verachting staart zij de kroonprinses aan. Dan trappelt ze tot tweemaal toe met de voeten op den vloer, als een ongebreideld, ongeduldig jong paard, totdat haar ontzette moeder haar haastig meetrekt buiten de zaal....

Het kan natuurlijk niet uitblijven, of ook keizer Franz Joseph komen geruchten ter oore, waarin de naam van de jeugdige Oostersche schoonheid wordt genoemd in verband met zijn zoon. De grijze monarch, die een dergelijke houding van den kroon-

Keizer Franz Joseph van Oostenrijk.

prins natuurlijk allerminst kan dulden, haast zich, tusschenbeide te komen. Opgewonden scènes tusschen vader en zoon blijven natuurlijk niet uit. Verwijten over en weer brengen slechts een telkens grootere verwijdering tusschen hen. Maar ondanks

Marie Vetsera, die met kroonprins Rudolf van Oostenrijk een gewelddadigen dood stierf in 1889.

alles heeft het gedurende eenigen tijd allen schijn ervan, dat de kroonprins zijn betrekkingen met Marie Vetsera zal opgeven.

Doch dan valt plotseling op dien gedenkwaardigen dertigsten Januari 1889, waarvan de geschiedschrijvers zeggen, dat hij eigenlijk de sterfday was der dubbel-monarchie, de verpletterende slag.

Terwijl Stéphanie bezig is zangles te nemen, betreedt de grootmeesteres gravin Rostiz-Rieneck de muziekkamer. De hofdame is zeer bleek, als ze Stéphanie verzoekt, de les te willen afbreken.

In den naastgelegen salon staan 'n oogenblik later de beide vrouwen tegenover elkaar. Met moeite stamelt de gravin enkele woorden, mompelt iets over slechte berichten uit Mayerling, een ongeluk....

Plotseling begrijpt Stéphanie alles....

„Hij is dood!” roept ze uit, en de stem, waarmee ze deze woorden spreekt, komt haar zelf vreemd voor.

De gravin kan niet anders dan bevestigend knikken. Als in een droom schrijdt de kroonprinses door de koele vertrekken van den Hofburg. Ze weet niet wat er met haar gebeurd is. Dan betreedt ze de kamer, waarin de keizer bleek, maar buitengewoon koel, onontroerd, in een leunstoel zit.

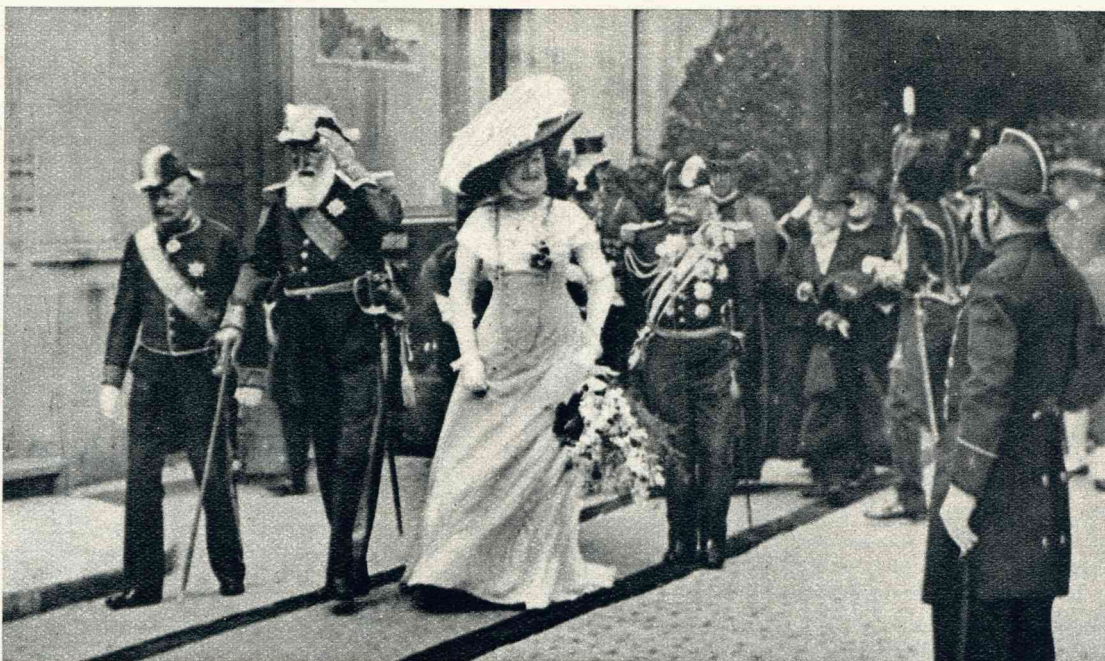
Zij ziet hem voorbij, hij is haar vreemd, er is niets in hem dat haar aantrekt, maar des te meer wordt ze aangegrepen door de gestalte der doodsbleeke vrouw, die met verstrakte trekken, met hoogopgericht hoofd naast hem staat: Elisabeth, de keizerin.

Dit oogenblik is als een terechtzitting.

De keizerin, de zwaar getroffen moeder, geeft haar, Stéphanie, de schuld.

Een oude foto van koning Leopold II van België, met zijn derde dochter, prinses Clémentine, in de dagen der koloniale feesten.

THERMOGÈNE

warmte-opwekkende

pijnstillende

watten

tegen

**HOEST,
KEELPIJN,
GRIEP, SPIT,
RHEUMATIEK,
STEKEN
IN DE
ZIJ,
ZENUWPIJNEN**

Thermogène ontwikkelt een weldadige warmte, die den bloedsomloop bevordert en onmiddellijk een eind maakt aan de congestie, die verkoudheid, pijn en stijfheid veroorzaakt. Leg een vel Thermogène op de pijnlijke plek en U kunt Uw dagelijksche bezigheden normaal blijven verrichten.

Doozen à 35 en 55 cent

Het THERMO-KURAS

Voor hen, die Thermogène gebruiken bij aandoeningen der luchtwegen, waarbij het niet noodig is het bed te houden, hebben wij het Thermo-Kuras vervaardigd. Het bestaat uit twee vellen onzer watten, die op hydrophile-gaas genaaid zijn, en is zoodanig gevormd, dat het rug en borst bedekt. Verstelbare banden en gespen maken het voor elke lichaamsgrootte geschikt. Voor hen, die zeer vatbaar zijn voor verkoudheid en bronchitis, is het Thermo-Kuras een onmisbaar kledingstuk en het doelmatigste middel ter voorkoming van alle ziekten, die door vocht en koude worden veroorzaakt.

THERMO-KURAS fl. 1,10

Verkrijgbaar
bij Apothekers
en Drogisten

"Thermo-Kuras"

Meedoogenloos, wreed slingert men haar den smaad in het gezicht, dien Rudolf haar heeft aangedaan.

Stéphanie is op dit oogenblik niet de weduwe, die troost vraagt, die troost mag eischen. Ze zal rekenschap moeten geven, men verlangt van haar een verklaring...

En Stéphanie gevoelt het als een verlichting, wanneer de deur opengaat, en barones Vetsera, de moeder der eveneens in dien verschrikkelijken nacht op Mayerling om het leven gekomen Levantijsche, verschijnt, eveneens ontboden om — en voor haar mag dit zoo vreemd niet lijken — rekenschap te geven van het gedrag van haar dochter.

En het hart breekt haar, wanneer men haar bij het verlaten van het vertrek den afscheidsbrief ter hand stelt, door haar gemaal in van waanzin getuigende koelbloedigheid geschreven.

Als weduwe van den kroonprins wordt ze nog eenzamer, totdat eindelijk de zon van het geluk ook voor haar doorbreekt.

Terwijl in de buitenwereld de dolzinnigste geruchten de ronde doen, is Stéphanie door alle hofkringen verlaten; men ziet in haar nog slechts de gevallen grootheid, de vrouw, die eens keizerin had moeten worden; de weduwe van den kroonprins... zoo hardvochtig is het leven. Ontzettende dagen zijn het voor haar, die alleen is. Totdat haar ouders dezen keer als redders in haar rampzalig bestaan verschijnen.

Haar vader, Leopold, die juist op dit oogenblik druk bezig is aan den opbouw van zijn koloniaal rijk, houdt zich urenlang met zijn dochter bezig, met wat gebeurd is, met wat er zal moeten gebeuren. Hij kiest openlijk partij voor zijn dochter. Slechts aan zijn invloed is het ten slotte te danken, dat bij de begrafenis de weduwe een niet al te ondergeschikte plaats wordt toegevoegd.

Hij zou Stéphanie mee kunnen nemen naar België, met haar dochter, maar daartegen rijzen allerlei bezwaren en bedenkingen.

De vrouw, die hij achterlaat, de kroonprinses-weduwe Stéphanie, is als een gebroken glas, dat geen klank meer geeft.

Ze is gedoemd te leven tusschen de kwaadgezinde hofcamarilla en Franz Joseph, die naar het schijnt langzamerhand toch tot de overtuiging is gekomen van de tekortkomingen, door zijn zoon jegens zijn schoondochter bedreven. Het leven van een schaduw, die er wel is, maar die men voorbijziet, waarop men niet langer acht slaat.

Maar met de jaren slijten de smarten, die een menschen bestaan zoo vaak verduisteren en raken wij gewoon aan zekere toestanden, waaraan nu een-

maal weinig te veranderen valt. Zoo ook voor Stéphanie; en reeds heeft zij het besluit genomen, om zich te schikken in haar levenslot, als zij in aanraking komt met een man, die hart en geest genoeg bezit om de scherven van een kapot geslagen geluk bij elkaar te rapen en er nog iets goeds van te maken.

Wanneer zij hem — graaf Elemer von Lönyay — met zijn Magyaarsch accent Duitsch of Fransch hoort spreken, wanneer hij haar vertelt van zijn landgoederen in Noordelijk Hongarije, in het land Theiss, van de eindelooze, goudgele vlakten, aan welker einder de bergketen der Karpaten uit den blauwen nevel oprijst, dan ontwaakt er iets in haar binnenste. Iets dat haar herinnert aan haar prille jeugd. En zij denkt aan haar moeder, voor den vleugel gezeten in zeldzame uren van ontroering en teederheid, en liederen zingend uit het verre geboorteland, dat zij nooit geheel vergeten kon.

De weg, haar door de staatsraison voorgeschreven, is tot het wel bittere einde toe afgelegd. Wat er overblijft, is een tastend zoeken naar het vluchtige geluk van oude melodieën, die verklonken...

Keizer Franz Joseph keurt goed, dat Elemer von Lönyay komt vragen om de hand zijner schoondochter. Om dit huwelijk tot een echtverbintenis tusschen gelijken te maken, verheft de keizer den graaf in den vorstenstand. We schrijven dan 1900.

Maar koning Leopold van België laat een onverbiddelijk neen hooren.

Wat bezielt den ouden monarch? Verafschuwt hij een morganatisch huwelijk? Wel niemand is minder dan hij daartoe geroepen. Is het een mésalliance? Immers neen! Mogelijk een voorwendsel om haar in zijn testament slechts het verplichte deel toe te kennen en niets meer... En ook haar moeder, Marie Henriette, die in haar slot te Spa langzaam uitdooft, wil van Stéphanie niets meer weten. Ze gunt haar dochter het geluk niet, dat haar zelf ook al niet overvloedig is ten deel gevallen.

Maar de tijd snelt heen: en ze sterven, Leopold, Marie Henriette, Elisabeth, keizer Franz Joseph. Ze slepen een wereld, een tijdperk met zich ten grave.

Wanneer men echter in Weenen vertoeft, en men wandelt op den Semmering, dan kan 't gebeuren, dat men u daar de vorstin Lönyay aanwijst. Een ernstige, maar gelukkige oude dame van zeventig, die in de veertig jaren van haar tweede, rustige, door geen stormen meer geteisterde huwelijk de gruwelijke banden, die haar aan het verleden bonden, geheel heeft kunnen vergeten, en wie aan de zijde van een liefhebbenden echtgenoot eindelijk het geluk ten deel viel, dat haar in de eerste helft van haar leven bleef onthouden.

Kroonprins Rudolf van Oostenrijk op zijn doodsbet.

Vreugde bereiden -

Elke moeder is gelukkig wanneer ze haar kinderen met vele mooie cadeaux kan verheugen. Hierbij mag natuurlijk een snoezig Bleyle-jurkje of een vlot Bleyle-pakje niet ontbreken. De voordeelige en practische Bleyle-artikelen zijn cadeaux, die altijd welkom zijn.

Bleyle

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victoriaalaa 1a, Wassenaar

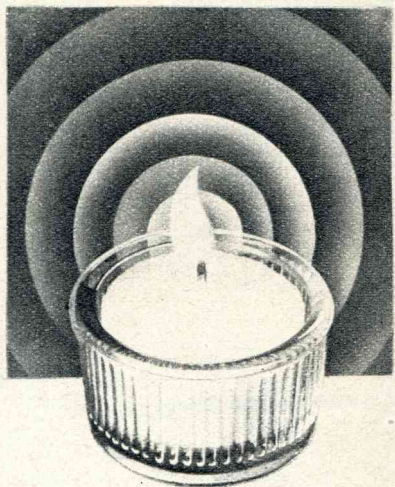
Duldt geen smet op Uw schoonheid!

Zorg voor een sterk en blinkend wit gebit. Laat PASTOL U daarbij helpen. Pastol is Nederlands veiligste tandmiddel... krast niet en verwijdt het gevaarlijke tandsteen door oplossing... de veiligste manier!

Doos 10 en 20 cts.
Tube 20 en 35 cts.

Nederlandsch Fabriek

't Is gezellig

zoo'n theelichtje. Het geeft sfeer. Maar let er op, dat U „Waxine“ theelichtjes van Verkade vraagt. Dat zijn de goede, die de thee op de juiste temperatuur houden.

VERKADE
theelicht
merk „WAXINE“

Deze St. Nicolaas
WIL IEDEREEN
Parker GESCHENKEN

VOOR hen die het nieuwste van het nieuwste willen hebben is de Parker Vacumatic Vulpen zonder rubberzak of zuigpomp, een exclusief model, dat al de inkt zichtbaar maakt en 102% meer inkt bevat. Voor hen die van kleuren houden is er de wereldberoemde Parker Duofold, geven en veertig maal verbeterd.

Vulpennen Fl. 22.50 — Fl. 7.25
Bijpassende Potlooden Fl. 6.50

koop nu 'n Parker, prijzen worden na 5 December verhoogd

Gebr. RIKKERS, N.V.
AMSTERDAM — ROTTERDAM — DEN HAAG
Parker's Gebruikersdienst, Prinsengracht 622,
bij de Vijzelstraat, Amsterdam, C.

DE MACHT VAN HET KLEINE

Slot van pag. 29

zij op een dag op onderzoek uit. Zij speurde wat rond in zijn hut, onder-vroeg de drie optimisten, die daar nog altijd zaten, en schonk ook haar aandacht aan het welwater. Even wijs als zij vertrokken was, keerde de patrouille hier terug.

Post Earington kon in die dagen prat gaan op de aanwezigheid van een heel legertje mineralogen en scheikundigen. Het kostte dus niet veel moeite, dat welwater eens te onderzoeken — Tom's geheimzinnige dood moest toch in ieder geval een oorzaak hebben. Ongeveer een week nadat de politie van haar onderzoek teruggekeerd was, ging hier eensklaps het gerucht, dat een paar van die geleerde heeren op weg waren naar Tom's graf. Ik was toevallig hier en hoorde er van in de „Green Tree“.

Met nog een paar anderen ging ik hen achterna naar het kerkhof, dat toen pas in aanleg was. Wij waren nog juist bijtijds, om getuige te kunnen zijn van wat er gebeurde.

Tom lag onder een grafheuveltje, zonder kist natuurlijk. Een van die heeren haalde een glazen koker uit zijn zak met loshangende goudblaadjes — als papier zoo dun. Zij hingen vrij van elkander, maar nauwelijks had hij het zonderlinge instrument boven het grafheuveltje gebracht, of de goudblaadjes vielen samen tot één geheel.

Ze zeiden iets in een vreemde taal tegen elkaar en schenen tamelijk opgewonden. Ze lieten echter niets los, hoewel wij ons zeer nieuwsgierig toonden. Een week later hoorden wij plotseling, dat er aan den noordelijken oever uranium ontdekt was door de mineralogen van de ontginningsmaatschappij. Uranium bevat het kostbare radium en het is dus te begrijpen, dat die ontdekking insloeg als een donderslag bij helderen

hemel. De drie lui, die daarginds zaten, waren er goed mee af, want de maatschappij kocht tegen een flinken prijs hun gronden op. Voor Tom Norman kwam de ontdekking echter te laat, om er van te kunnen profiteeren. Hij was dood en geen macht ter wereld riep hem meer in het leven.

Tom's geheimzinnige dood was daarmee echter nog niet voor ons opgehelderd. 't Duurde nog twee maanden, voor we het geheim ervan te weten kwamen. Op een dag kwam Dick Slade bij den dokter terecht voor een klein ongelukje.

„Dokter, ik moet u toch eens iets vragen,” zei hij, toen hij klaar was. „U hebt laatst eens onderzoek gedaan naar de oorzaak van Tom Norman's dood. Is het nu al bekend, waaraan hij gestorven is?”

„Ja zeker,” zei de dokter. „Hij heeft te veel water gedronken van de wel, die op zijn grond aanwezig was. Dat water heeft de mineralogen op het spoor gebracht van de ontdekking, dat daarginds radium in den grond zat. Het bevatte radium — natuurlijk in een uiterst minimale hoeveelheid. Elke puts een paar millioenste deelen van een gram — voor de waarde van slechts enkele centen. Maar de macht van het kleine is Tom Norman in dit geval noodlottig geworden. Een dertigduizendste deel van een gram is doodelijk voor den mensch en de aanwezigheid van die geringe hoeveelheid heeft men aan kunnen toonen in zijn lichaam, doordat de goudblaadjes elkander aantrokken, die boven zijn graf gehouden werden...”

John Hentley was aan het eind van zijn verhaal. „Zonderling,” besloot hij, „dat een man, wien de macht van het kleine altijd zoo voor oogen stond, nu juist door diezelfde macht om het leven moest komen...”

UIT HET JAVAANSCH E VOLKSLEVEN

door J. C. Lamster

Directeur van de afd. Volkenkunde van het
Koloniaal Instituut te Amsterdam

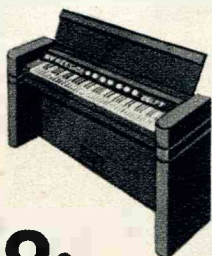
MODERNE KLEINE PIANO'S VLEUGELS EN HARMONIUMS

*zijn de beste geldbelegging
in waarde en genot*

en zelf musiceeren geeft de meeste voldoening. De toon van onzen **kleinen Gnom vleugel** met dubbelen zangbodem is verrassend. De vernuftig ingebouwde verlichting en het kleine model (128 cm.) maken het instrument tot een sieraad in elk salon en de prijs, **f 885.-**, is in verhouding tot de kwaliteit buitengewoon voordeelig. Onze moderne kleine piano's: Mannborg, Steinberg en Minstrelle, leveren wij reeds vanaf **f 330.-**. Bespeelde piano's, als nieuw, vanaf **f 200.-**. Harmoniums in dezelfde modellen als de kleine piano's in mat of glimmend mahonie of in eiken met wit metaal afgezet zijn iets apart en geven cachet aan het geheele interieur. Prijzen vanaf **f 175.-**. Bespeelde harmoniums **f 50.-**.

Vraagt eens aan. Wij zenden U gaarne catalogus van nieuwe en lijsten van voorraadige bespeelde instrumenten. Ons voordeelig huurkoopsysteem maakt de aanschaffing gemakkelijk.

N.V. HEES & Co.
PEPERSTRAAT 8-10 - DELFT

DEN HAAG
PRINSESTRAAT 36-38

HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

GOUDA
KLEIWEG 54

Het zijn wel zeer heterogene zaken, welke op de twee bijgaande gekleurde platen worden voorgesteld: het Javaansche winkeltje (de waroeng) en de Bataviasche barbie (de toekang tjokoer). Maar zij hebben toch gemeen, dat zij beide ons te midden van twee typische uitingen van het Javaansche volksleven brengen. Op Midden-Java zijn de waroengs kleine winkeltjes, liefst aan een grooten weg, waar de meest verschillende dagelijksche benodigdheden zijn te verkrijgen, alle eenvoudige artikelen van een bescheiden aard, maar waarvan de afwisseling en de gevarieerdheid minstens even groot zijn als in een Europeeschen kruidenierswinkel. En dat geldt niet alleen voor de artikelen, maar evenzeer, zoo niet meer, voor de ongelijksoortige grootheden, welke voor berguimten zijn ingericht: groote vierkante emballageblikken met Chineesche en Europeesche etiketten, oude petroleumblikken, oude kisten voor blikken melk, flesschen van

alle mogelijke vormen, ronde blikken gesloten met behulp van roestige deksels dan wel met proppen gedroogd pisangblad, manden en mandjes met en zonder deksels, pakken papier, goeni- (jute)zakken, zwaar beschadigde geëmailleerde pannen enz. Van eenige orde of regelmaat in de opberging is althans volgens westersche begrippen geen spoor te ontdekken. Alles staat in het wilde weg dicht tegen en op elkaar gepropt, en het is dan ook volkomen onbegrijpelijk, hoe de waroenghouder of houdster in dezen chaos met onfeilbare zekerheid en een gebaar van rustige overtuiging dadelijk te voorschijn weet te rommelen, wat gevraagd wordt.

En de keuze is waarlijk niet gering. Alleen reeds de veelsoortigheid van de specerijen, Chineesche vermicelli (mi), groente, wortels, knollen, uien e.d. voor de bereiding van de rijsttafel zou een Europeeschen groenteman tot volslagen wanhoop brengen. Maar bovendien mogen in een behoorlijke waroeng

evenmin ontbreken de honderd en een andere ingrediënten voor de inlandsche keuken, zooals tamarinde, trasi (een scherp riekende paté van fijn gewreven vischjes en garnalen), kroepoek, gedroogde garnalen, zoutevisch, troeboek (gezouten vischkuit), waarvan verschillende nog hun speciale eischen stellen voor de manier van opbergen in blikken, flesschen, bussen en bladeren. Een even groote afwisseling toont tenslotte de overige voorraad van de waroeng: verschillende soorten gebakjes van boonenmeel, cassavemeel en palmsuiker, tamarindekoekjes, stukjes suikerriet, suiker, zout, olie, petroleum, ingrediënten voor het sirih kauwen, fijn gekorven tabak, inlandsche sigaretten, huishoudelijke artikelen als lucifers, spiegeltjes, keukenlepels, touw, kleurig kinderspeelgoed van inlandsch maaksel, enz.

In de meeste waroengs bestaat evenals in de eetwaroengs op den pasar gelegenheid om voor een paar centen den inwendigen mensch te versterken met een bordje rijst, wat bijspijzen en een kopje wèdang (warme drank: koffie, thee, aftreksel van gember met suiker, e.d.). Vele bezoekers maken het slechts kort, leggen een cent of een halven cent op de toonbank en vragen een kopje wèdang, een glas limonade, *tjèndol*, *tjahoe* met *selasé* of een andere inlandsche verfrissching. Anderen weer, die hun morgenmaal hebben uitgesteld, komen tot hoogere uitgaven, bestellen wat rijst met bijspijzen, grabbelen wat in het geldzakje, dat op den lendengordel is bevestigd, tellen drie centen neer voor de rijst met sajoer, en vervolgens nog een of tweemaal een cent voor enkele sambalans en andere bijspijzen.

De meestal gulle en vriendelijke waroenghoudster, die met een minimum winst tevreden is, en dan ook precies weet tot hoever zij gaan kan met onder 'n bedrijvig gebaar zooveel mogelijk op te scheppen, zonder dat haar winst in het gedrang komt, bedient haar gemoedelijke, tevreden klanten: vrachtkoelies, pasargangers, karvevoerders, met dezelfde onbewogenheid, om het even of er één of tien gasten geholpen moeten worden. Intusschen kan zij nog den tijd vinden om haar klanten met een enkel woord op de hoogte te brengen van de laatste nieuwtjes en de schommelingen in de pasarprijzen, en te luisteren naar het gekeuvel van de bezoekers. Dat de waroeng voor marskramers, karvevoerders en andere inlandsche reizigers een goedkoope en gewilde gelegenheid is voor nachtlgies is begrijpelijk.

In den Soendanees van West- en den Madoerees van Oost-Java zit iets meer handelsgeest dan in den bewoner van Midden-Java. De waroenghouder van dit laatste gebied laat in den regel den verkoop van overigens gewilde import-artikelen, zooals ijzerwaren, aardewerk, lampen, katoenen stoffen, timmermans- en smidsgereedschap aan Chineezers, Baweanners en Maleiers over. In West- en Oost-Java echter wordt de inventaris van de Soendaneesche en Madoereesche waroengs meestal nog met deze artikelen uitgebreid.

Een over geheel Java verspreid type van waroeng is het tijdelijke afdakje, dat als eetwinkeltje dienst doet, maar onbewoond is. Een lommerrijk hoekje onder een tamarinde, djohar- of kanari-boom, liefst aan den kant van een grooten verkeersweg, een schamel hutje, een paar primitieve bankjes en stoeltjes en een toonbank vluchtig uit bamboe in elkaar gezet, een bakoel (mand) met gekookte rijst en tal van aarden schaaltes en kommetjes, gevuld met sambalans, sajoeran, ikan en andere bijspijzen en de eetwaroeng is compleet. Borden zijn niet noodig, want die worden gemaakt van een dubbel gevouwen breede strook pisangblad; en een in de lengte gevouwen smal reepje van hetzelfde blad dient als lepel.

Veel meer dan de waroeng heeft het bedrijf van den *toekang tjokoer*, den barbier, in de groote plaatsen zich op het Westen georiënteerd. Wel is waar behelpt de *tani*, de landbouwer, in het binnenland zich nog met zijn *tjoepitan*, het pincetje, waarmede hij zich de schaarsche baardhaartjes uittrekt; en anderen, die zelfs geen *tjoepitan* er op nahouden, weten ook handig te ageeren met twee centen, waarmede zij dezelfde knijp- en trekevolaties uitvoeren; maar in de grootere plaatsen, en hier en daar langs de groote verkeerswegen hebben reeds geruimen tijd geleden scheermes, kwast en scheerzeep en tondeuse bij den inlandschen barbier hun intrede gedaan.

BIJ DEN BARBIER TE BATAVIA

Maar hoe westersch geëquipeerd ook, de barbierswinkel, het atelier heeft zijn oude primitiefheid behouden. De geheele winkel bestaat uit een stukje vrije lucht in de schaduw van een grooten pajoeng, of van den een of anderen lommerrijke boom. Een paar tabouretjes en een paar handdoeken voor de klanten, een miniatuurtafeltje voor het gereedschap en de winkel is gereed.

Voor het minimale bedrag van enkele luttele centen ondergaat de klant een bewerking, waarbij het geheele hoofd een beurt krijgt: haarknippen, scheren, het bijwerken van de wenkbrauwen en het verwijderen van hinderlijke haartjes uit neus en ooren. En tegen den avond, als zijn dagtaak is afgelopen, pakt de barbier zijn gereedschap en meubilair tot 'n ongelooflijk klein pakje bij elkaar, en wandelt met zijn geheele atelier onder den arm huiswaarts.

De twee gekleurde platen op deze pagina zijn genomen naar oorspronkelijke aquarellen van G. S. Fernhout. De firma Droste te Haarlem stond ze welwillend aan onze redactie ter reproductie af. Het zijn twee plaatjes uit het mooie album Java II, dat door dezelfde firma wordt uitgegeven en door denzelfden schilder rijk is verlicht; de tekst ervan is geschreven door den heer J. C. Lamster.

EEN JAVAANSCH WINKELTJE

het desondanks niet aan vroolijke momentjes ontbreekt.

De verwachtingen, welke van deze film bestaan, zijn tamelijk hoog gespannen, en dat, terwijl toch slechts weinigen de hoofdrolvertolkers zullen kennen, met uitzondering dan van Irene Dunne, Betty Furness en heel misschien Robert Taylor. Weliswaar zijn ze geen van allen splinternieuw op het witte doek, maar hun bekendheid is werkelijk toch niet bijster algemeen.

Nee — het boeiende en hevig bekoorlijke van deze film schuilt dan ook voornamelijk in de voortreffelijkheid van het liefdesverhaal, dat van het begin tot het einde door één groote, allesoverheersende liefde wordt geleid. En voor dit genre heeft het groote publiek altijd nog een extra-zwakke plek in zijn binnenste.

Het noodlottige ongeluk is geschied. De schrik en de val hebben bij de jonge vrouw absolute blindheid veroorzaakt. (Irene Dunne en Robert Taylor.)

DOODE OOGEN

(*Magnificent Obsession*)

Een spelerslijst van meer dan 40 personen, terwijl de voornaamste actrice, Irene Dunne, niet minder dan 38 verschillende japonnen draagt, dat alles wijst wel eenigszins op een filmverhaal, dat rijk is aan afwisselende tafereelen. Het geheel werd door Universal gemaakt naar een roman van Lloyd C. Douglas en zal in Nederland worden uitgebracht door Croeze-Bosman.

Als een man zich schuldig voelt aan het ongeluk van een knappe jonge vrouw, waarop hij werkelijk verliefd is, wat moet hij dan doen?

Natuurlijk al het mogelijke in het werk stellen om dat ongeluk weer goed te maken. In het onderhavige geval is het echter bijna uitgesloten, omdat zij blind is geworden ten gevolge van een door hem veroorzaakt auto-ongeluk. Voor hem blijft practisch niets anders over dan de knapste oogen-professoren te consulteren. Die beschouwen het geval echter als hopeloos, zoodat hij met al zijn goede bedoelingen zoo goed als machteloos is. De liefde weet echter de grootste moeilijkheden te overwinnen, vooral, wanneer „geld geen rol speelt”, en zoo zien we dan ook hier, dat dezelfde jonge man als het ware bezeten wordt van het idee haar te helpen en zich daar-

voor alle moeite wil getroosten. Dat gelukt hem inderdaad en het resultaat c.q. de belooning is tevens het einde van deze dramatische speelfilm, waarin

Een kostelijk momentje uit de film „Doodde Oogen”: een nachtelijke ontmoeting in het hotel tusschen dr. Kurk en mr. Plezier.

Als de tros wordt losgesmeten vaart ieder zijn bestemming tegemoet, doch hoe weinigen vinden aan het einde van de reis datgene, wat zij verwacht hadden. Ook Helen Hudson (Irene Dunne), die de knapste Europeesche professoren ging raadplegen, moest zonder hoop naar haar vaderland terugkeeren.

DE HUILERIGE VISCHVROUW

Slot van pag. 5

„Als je me verraaft, ben jij er ook bij,” dreigde Glencannon.

„Als ze mij snappen, ga jij er ook aan,” antwoordde McFidd.

Toen zwegen zij beiden. Zij maskeerden hun lichten. Glencannon ging terug naar de machinekamer, zonder pak. En een halve minuut later kwam McFidd den tunnel uit, zonder blikken.

„Ik krijg hem wel,” bromde Glencannon.

„Wacht maar,” dacht McFidd.

De douane-beambten waren aan boord, en zij keken vluchtig de hut van McFidd rond.

„Wilt u eens goed zoeken, of ik geen opium heb?” vroeg McFidd.

Hij kreeg een verwonderden blik.

„Ik wil geen kameraad verraden,” ging McFidd voort, „maar zeker iemand wil me belasteren. Hij wil beweren, dat ik twaalf blikken opium wil smokkelen. En ik heb m'n heele leven zoo opgepast, dat ik mijn vingers niet brandde. Dus zoekt u maar goed, anders stuurt ie u straks tòch weer hier naar toe. Of hij zegt, dat ik ze in den tunnel gestopt heb, tot u weg bent.”

„Wie?” vroeg de douane.

„Nou ja,” zei McFidd. „Zoekt u maar eerst, of u hier wat vindt... of in den tunnel.”

De douane-beambten zochten de hut door, en toen zij daar niets gevonden hadden, namen zij de volgende hut, die van Glencannon. Zij begonnen met de gewone vraag, of de tweede stuurman iets aan te geven had.

„Nee,” zei Glencannon, „niets. Misschien wil deze of gene u wijsmaken, dat ik sjaals aan boord heb, want die heb ik in Shanghai gekocht, maar ik heb ze weer verkocht ook. Dus u doet me een plezier, als u goed zoekt. En misschien wil deze of gene u wijsmaken, dat ik een pak met sjaals in den tunnel gestopt heb, dus zoekt u daar óók maar. Dan zult u zien, dat ik geen smokkelaar ben, want ik heb veel te veel eerbied voor de wet en ik ga altijd recht door zee. Als u wat anders vindt in den tunnel, is 't mijn schuld niet.”

Zij zochten de hut van Glencannon door, en vonden niets; en zij kropen heen en weer door den tunnel, en vonden niets; terwijl Glencannon met weemoed dacht aan het pakje sjaals, dat door de Theems terug werd gesleept naar het Oosten, maar aanstonds troost vond in de gedachte aan het gezicht van McFidd, als de blikken opium boven werden gebracht.

De tolbeambten echter kwamen met leeg handen boven. En leeg waren hun handen nog, nadat zij Glencannon en McFidd, toen die aan wal gingen, stevig hadden betast. Zij keken elkaar aan, en haalden de schouders op, en McFidd keek Glencannon aan, en Glencannon keek McFidd aan, en zij liepen beiden een eindje de kade op in tegengestelde richting, en bleven toen staan.

Er ging een kwartier voorbij. De eerste machinist stond, en liep heen en weer, en hij wou Glencannon niet uit het oog verliezen. Maar Glencannon deed óók niets dan stilstaan en kleine eindjes lopen, en zoo duurde 't voort tot zij beiden Ferguson zagen aankomen. Toen traden zij op elkaar en op Ferguson toe.

„Misschien kun jij een boodschap voor ons doen, Ferguson,” zei Glencannon. „We willen...”

Zij begrepen beiden, dat dit de oplossing was. Geen van tweeën wou den

ander het eerst bij Laura laten komen, geen van beiden wou den ander uit het oog verliezen — en toch moesten zij weten, hoe Laura's keuze was gevallen. Wat konden zij dan beter doen, dan een onpartijdigen derde afvaardigen — een derde, die nauwelijks meer ingelicht hoefde te worden? Want Ferguson had al geplaagd, als zij beiden afkeer voor visch betuigden, dat zij de vischvrouw liever hadden. En Ferguson kon niet de derde hond zijn, die hard met het been wegliep; want Ferguson was getrouwd....

Met spinnijdige aangezichten zaten de medeminnaars te wachten, aan weerszijden van een café-tafel. Glencannon hoopte, dat hij de uitgelezene was, zooal niet, omdat Laura hem zoo onmisbaar leek, dan toch om de voldoening, McFidd te vernederen. En McFidd was wel haast zeker, dat hij de verkorene zijn zou, en twijfelde, of hij het prettig vond, want aan Laura's keuze zaten Laura's tranen vast, en Laura's visch.

Zij zaten langen tijd te wachten, en zij keken nooit naar elkaar, maar steeds naar de deur. Nu en dan gaf één van beiden den kastelein een wenk, om lafenis te vinden voor 't branden van zijn hart en 't jagen van zijn adem.

Ferguson kwam eindelijk en vroeg eerst een glas.

„Nou,” zei hij toen, „ik heb 'r gevonden. Maar in 't kraampje zit een ander. Laura heeft tegenwoordig twaalf visch-salons, en ze zit zelf in een kantoortje de duiten binnen te graaien. Enfin, ik kwam 't kantoortje in en deed de complimenten van jullie en ik zei, dat jullie een van tweeën aan wouwen komen en of ze maar zeggen wou wie er komen moest, zooals we afgesproken hadden, en wat denk je dat ze deed?”

„Ze begon te huilen,” zei Glencannon, met de kalme zekerheid van een ooggetuige.

„Nee, ze drukte op een belletje, en toen kwam d'r een klein bleek ventje binnen met 'n zwart pak en slobkousen aan, en ze zei: Hennery, zei ze, je weet toch wel die twee vrienden, waar ik je over verteld heb? Nou, zei Hennery, of ik 't weet! Die zijn terug, zei Laura, en toen keek ze mij aan en ze zei: Meneer Ferguson, mag ik u voorstellen meneer Woolstocking; meneer Woolstocking is mijn bedrijfsleider, zei ze, en behalve één keer, dat we gekibbeld hebben, is meneer Woolstocking altijd mijn trouwe vriend en compagnon geweest, zolang ik in de visch ben, zei ze, en nu gaan we overmorgen trouwen, en nu wouwen we die twee zeelui zoo graag als getuigen hebben, zei ze, want die hebben ons weer tot elkaar gebracht, toen we kibbelden...”

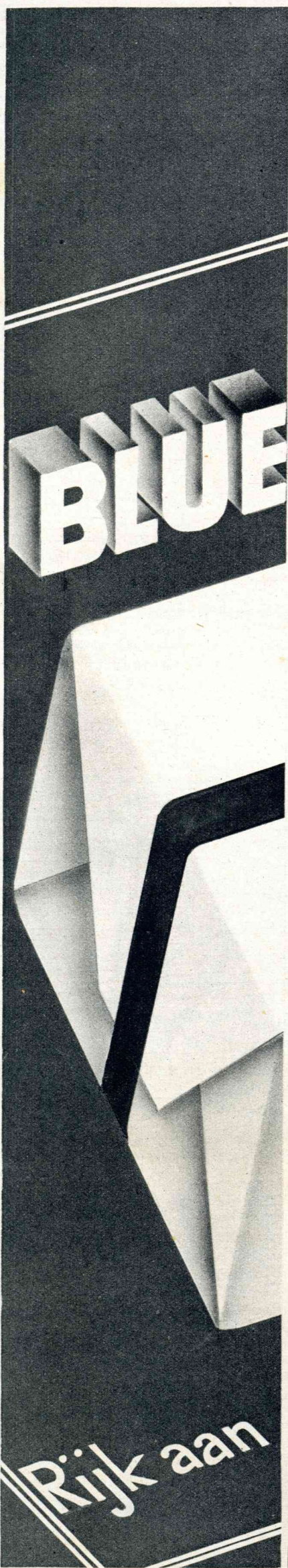
„Getuigen?” riep Glencannon.

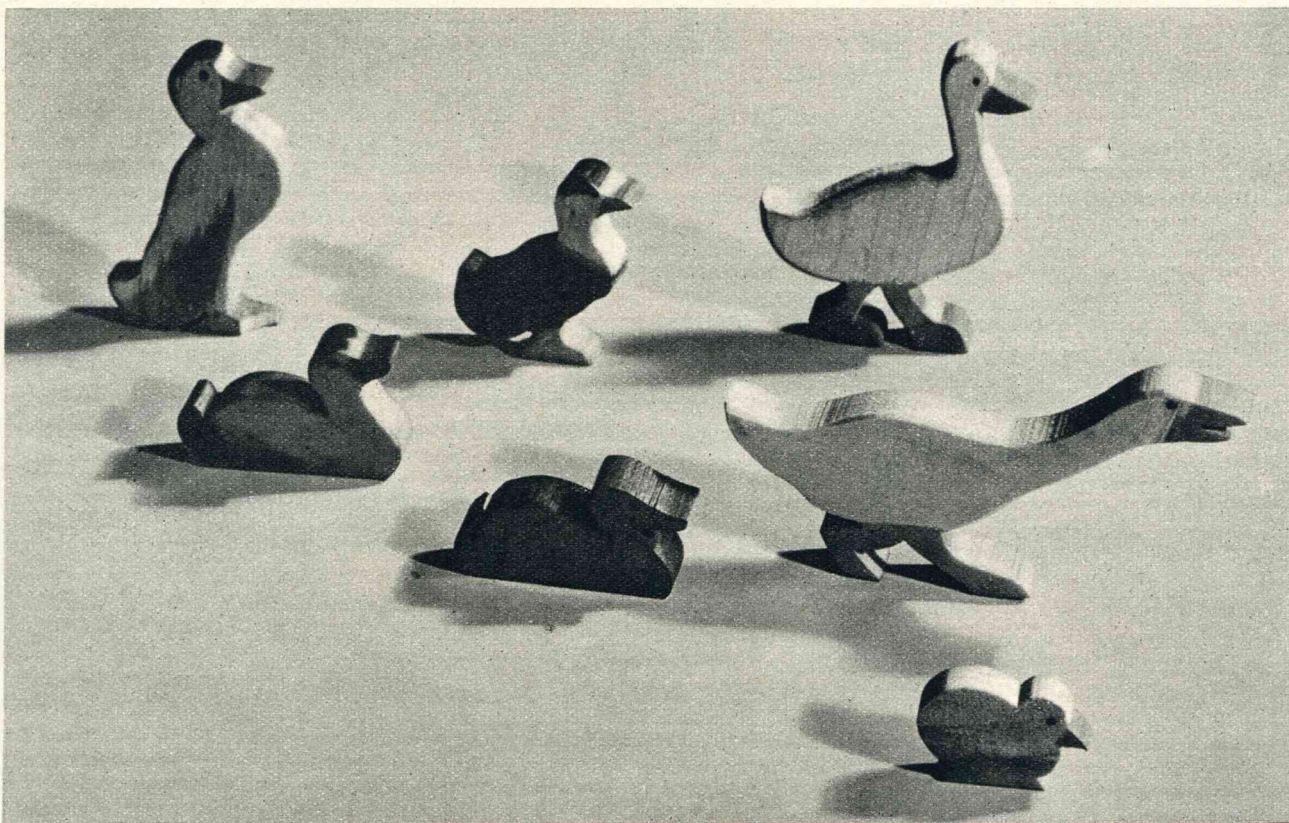
McFidd haalde zijn schroefsleutel uit zijn zak en legde hem naast zijn glas. „En toen?” vroeg hij.

„Ja hoor! zei die Hennery en hij lachte over zijn ooren heen, ik wil die twee heeren graag als getuigen hebben, en zegt u maar tegen ze, dat alles vergeten en vergeten is, niet schat? zei hij, en hij keek haar aan, en zij keek hem aan met twee schelvischoogen, en toen ik wegging, zat hij op haar schoot, en zij...”

„Zij huilde!” riep McFidd er heesch tusschenin.

„Huilen?” smaalde Ferguson. „Ze huilde heelemaal niet. Ze zat zich krom te lachen!”

DAT MAKEN WE NOG VOOR ST. NICOLAAS

Ondanks alle goede voornemens om „dit jaar nu toch eens vroeg te beginnen”, zullen de zaken, ruim een week voor het Sint-Nicolaasfeest, toch wel weer zóó staan, dat er haast-je-rep-je nog van alles moet worden gekocht en gemaakt! Want natuurlijk blijft niemand graag achter op surpriseavond, en een zelfgemaakt cadeautje is niet alleen voordelig, het valt in den regel ook erg in den smaak. Ook en vooral voor kinderen kan men allerlei aardige geschenkjjes uitstekend zelf vervaardigen. Ze hoeven niet veel te kosten, want, nietwaar, een kinderhand is gauw gevuld, en met wat fantasie valt er van alles te bedenken.

We hebben b.v. een stukje triplex of multiplex over. Waarom zouden we daarvan niet een paar aardige speelgoeddiertjes voor de kinderen zagen? De afgebeelde eendenfamilie b.v. is alleraardigst en vraagt maar heel weinig werk. Eerst wordt de teekening, vooral de omtrek, al dan niet met behulp van calqueerpapier op het hout overgebracht, waarna het bewuste eendje of gansje netjes wordt uitgezaagd — een werkje, dat ook menige jongen of meisje wel kan verrichten. Het aardigste werk komt nu nog en bestaat hierin, dat het beest aan beide kanten in frissche kleuren beschilderd wordt, waarbij we natuurlijk onze fantasie min of meer den vrijen loop kunnen laten. Behalve de afgebeelde dierfiguren kunnen nog allerlei andere beesten worden uitgezaagd. In prentenboeken en dergelijke vinden we misschien wel aardige ideeën. De grootte der

dieren kan naar eigen keus genomen worden. Wel zouden we aanraden, ze niet te groot te nemen, daar ze klein ongetwijfeld het beste voldoen. Het hangt trouwens ook af van de dikte van het hout dat we gebruiken.

Een echt aardig damescadeautje vormen de bij elkaar passende zakdoeken- en handschoenen-sachets, die beide van gebloemde chintz gemaakt zijn. Dit materiaal is niet alleen fleurig, het is ook stevig en hangt niet gauw stof aan. We hebben 'n rechthoekigen lap noodig, waarvan een korte zijde in een punt uitloopt, voor den overslag. Is de lap precies op maat geknipt, dan nemen we een even groot stuk voering, b.v. satinet, leggen dat er op, en stikken nu het geheel in ruiten door en wel met zijden garen in bijpassende kleur. Het sacht kan dan verder heel gemakkelijk in elkaar worden gezet en met niet te dik koord in bijpassende kleur worden afgewerkt. Een aardige knoop dient als sluiting. De afmetingen der beide sachets kan iedereen gemakkelijk zelf vinden. Het is ook alweer min of meer een kwestie van persoonlijke smaak.

Tenslotte een prullenmandje en 'n schrijfmaph, die zoowel voor een heer als dame dienst kunnen doen. Het prullenmandje bestaat uit vier zijkanten van karton, en een vierkanten bodem van hetzelfde materiaal, die alle met een fleurig papiertje worden beplakt. Aan den binnenkant kan 'n effen papiertje komen. Ook de schrijfmaph be-

staat uit karton, dat met hetzelfde fleurige papier wordt beplakt. Wat den rug betreft, we kunnen eenvoudig het karton buigen, ofwel twee afzonderlijke deelen nemen en deze verbinden met een stevigen reep linnen. Ook de binnenkant wordt netjes afgewerkt met een aardig papiertje. Een gekleurd koord kan nog als versiering worden aangebracht.

WAT ZULLEN WIJ ETEN ?

- Zondag:** Knolselderijsoep.
Blinde vinken.
Schorseneeren.
Aardappelen.
Appelmoes.
- Maandag:** Hutspot met klapstuk.
Broodschotel m. appelmoes.
- Dinsdag:** Varkensschijf.
Roodekool.
Aardappelen.
Dikke rijstebrij.
- Woensdag:** Koud vleesch.
Andijvie.
Aardappelen.
Rijstkoekjes.
Fruit.
- Donderdag:** Gebraden ribstuk.
Gestoofde selderijknol.
Aardappelen.
Custard.
- Vrijdag:** Tomatensoep.
Gebakken bokking.
Gestoofde bieten.
Aardappelen.
- Zaterdag:** Gekookt spek.
Zuurkool.
Aardappelpuree.
Gestoofde peren.

ALS HET HEERLIJK AVONDJE GEKOMEN IS....

Dan zal het bij groot zoowel als klein bijzonder in den smaak vallen, wanneer de huisvrouw met iets extra's voor den dag komt.

Speculaas, pepernoten, borstplaat en marsepein, het zijn allemaal lekkernijen, die onafscheidelijk aan den St. Nicolaasavond verbonden zijn.

Al deze heerlijkheden zelf maken is niet zoo'n groote kunst, het is maar even een kwestie van aanpakken en een nauwkeurig opvolgen der recepten, die wij hier laten volgen.

SPECULAAS

1 pond meel, 250 gram bruine basterdsniker, 125 gram amandelen, 200 gram boter, 1 ei, 30 gram speculaaskruiden (die bij den drogist verkrijgbaar zijn). In plaats van speculaaskruiden kan men ook nemen van elke kruidenij: $\frac{1}{2}$ theelepel gemalen foelie, piment, gemberpoeder, gemalen kruidnagelen, kaneel, nootmuskaat. Tevens een beetje zout.

Leg de amandelen een paar minuten in kokend water, pel ze en hak ze in kleine stukjes. Zeef het meel en leg er de boter in. Hak de boter in kleine stukjes door het meel en voeg er dan de suiker bij. Doe er nu alle overige ingrediënten bij en kneed het deeg op een koele plaats met koele handen door elkaar. Laat het deeg een nacht staan en rol het den volgenden dag uit. Druk het dan in speculaasvormen, die tevoren met flink wat bloem zijn bestrooid.

Snijd het overblijvende deeg er met een scherp mes zoo goed mogelijk af en keer de vormen om. Willen de koekjes er niet goed uit, dan flink even op den vorm kloppen. Leg de speculaasjes op een met boter besmeerd bakblik en bak ze in den oven gedurende 15 minuten lichtbruin en gaar.

PEPERNOTEN

300 gram meel, 175 gram suiker, 2 eieren, een mespuntje witte peper, een mespuntje gemalen kruidnagelen, een mespuntje kaneel, wat zout.

Zeef het meel met de kruiden. Roer de eierdooiers met de suiker, totdat de massa volkomen glad en schuimig wit geworden is. Klop het eiwit stijf en vermeng dit met de eierdooiers, daarna met het meel en de kruiden.

Maak van het deeg een dunne rol ter dikte van uw pink en snij hier kleine stukjes af. Zet deze op een met boter besmeerd en met meel bestrooid bakblik en bak de pepernoten gedurende 7 à 10 minuten in een tamelijk warmen oven totdat ze lichtbruin en hard zijn.

BORSTPLAAT

Neem voor borstplaat op 3 lepels water, melk of room, 100 gram suiker.

Doe deze massa in een steelpan en roer met een houten lepel zoo lang tot de borstplaat kookt. Roer dan nog tot het suikerstroopje een draad trekt.

Dit probeeren we door den houten lepel hoog op te halen. Er moet dan iets van het suikerstroopje aan blijven hangen. Nadat het stroopje kookt, ongeveer 5 minuten laten doorkoken. Dan van het vuur een paar druppels van een of andere essence erdoor roeren, b.v. sinaasappel-, ananas-, kersen- of frambozenessence.

Zorg, dat de borstplaatvormen met boter besmeerd op een met boter bestreken vetvrij papier staan en giet er onmiddellijk, wanneer het stroopje

de vereischte dikte heeft verkregen, het mengsel in. Dit werkje moet zoo vlug mogelijk gebeuren, anders wordt de suiker weer te stijf. Is ze toch hard, dan weer op het vuur zetten. Bij gebrek aan borstplaatvormen kunnen we ook met boter besmeerde deksels van cacaobussen gebruiken. In plaats van een of andere essence kan men ook wat zeer sterke koffie of droge cacaopoeder door het mengsel roeren. In dit geval echter koffie of cacaopoeder meteen mee laten koken.

Men rekent op 100 gram suiker 1 eetlepel cacao of 1 eetlepel koffie-extract. Wanneer we in plaats van water of melk, koffieroom gebruiken, wordt de borstplaat fijner en zachter.

MARSEPEIN

250 gram zoete amandelen, 5 bittere amandelen, 250 gram poedersuiker, 2 eetlepels oranjebloesemwater of rozenwater (bij den drogist verkrijgbaar), 1 eiwit.

Maal de amandelen, nadat ze in heet water geweekt, daarna gepeld en goed gedroogd zijn, door een amandelmolen. Voeg er dan de suiker bij en maal de massa nog 2 of 3 keer opnieuw door den molen.

Kneed er vervolgens het rozenwater en het even losgeklopte eiwit doorheen en maak van de massa een stevigen bal. Laat dezen een nacht op een koele plaats met een vochtigen doek erover rusten en maak er den volgenden dag allerlei aardige figuren van. Voor een worst van marsepein b.v. maakt men van twee kleuren marsepein (wit en rood of wit en bruin) kleine rolletjes. Leg om en om wat van de rolletjes, die even dik of ook ongelijk van dikte kunnen zijn, op een stuk van het uitgeholde marsepein. Rol dit stuk, dat ook weer wit of gekleurd kan zijn, om de rolletjes heen en plak de kanten met een weinig water of eiwit vast, indien dit noodig mocht zijn.

Snij nu de worst aan weerszijden schuin af, het resultaat zal verrassend zijn. Ook allerlei andere vormen, b.v. van peentjes, kunnen we aan het marsepein geven. Kleine aardappeltjes maken we door van het marsepein balletjes te vormen, deze even hier en daar in te prikken en ze door wat kaneel te rollen.

De kleuren, die we aan het marsepein willen geven, kunnen we verkrijgen door er wat essence of cacaopoeder doorheen te roeren. Koffie-extract is hier verboden waar, omdat het deeg dan veel te slap wordt!

Willen we het marsepein een bruin tintje geven, dan kunnen we de figuren met een gloeiende breinaald bewerken.

EEN NUTTIGE WENK

Om waschleeren handschoenen bij het drogen in model te houden, steken we eenvoudig na het wasschen in iederen vinger een gewoon waschpennetje.

5 DECEMBER

Met een doos Old-Cottage Zeep of zo'n typischen groenen Lavender Water zult U haar écht verrassen. De geerde vrouw heeft een begripelijke voorkeur voor alle Grossmith's Toilet-artikelen, in 't bijzonder om hun onvolprezen Lavender-parfum.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Water en Zeep

Nieuwe kleding geeft steeds vreugde.

De mooie, zuiver wollen

Kübler Kleeding

geeft als geschenk dubbele vreugde.

Catalogus gratis. Zoo noodig worden adressen waar Kübler-kleding verkrijgbaar is gaarne verstrekt door de hoofdvertegenwoordiging Fa. G. H. TE KORTSCHOT, Winterswijk. Tel. No. 191

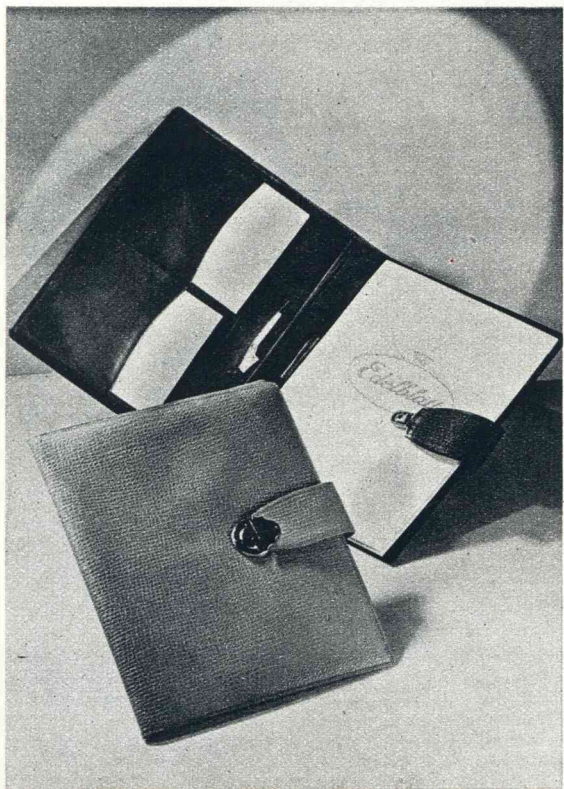
Nu de vaste waschtabel meer en meer terrein wint, wordt ook de toilettabel, die noodig is om de verschillende toilet-artikelen 'n plaatsje te geven, steeds meer populair. Toilet-garnituren in alle prijs-klassen maken dat iedereen zich zoo'n gezellig geheel kan aanschaffen.

Practisch is de nieuwe strooier voor zout en peper, waarvan de verschillende afdeelingen naar willekeur afgesloten kunnen worden.

Handschoenen zijn de laatste jaren tot luxe-artikel geworden en vormen 'n welkom geschenk voor de vrouw met niet al te ruim kleedgeld.

WAT EEN VROUWENHART KAN BEKOREN

De laatste dagen voor Sinterklaas zijn een beproeving voor de heeren der schepping, die op het allerlaatste nippertje nog achter geschenken voor hun vrouwelijke dierbaren moeten aandraven. En hoe meer ze zien in lokkende étalages, des te moeilijker is de keus, des te grooter ook de kans, dat ze juist het verkeerde kiezen.

Het verstandigst doet de vrouw, die zorgt voor een uitgebreide verlanglijst, waarop het nuttige met het aangename vereenigd is. Maar hoeveel al dan niet uitgesproken wenschen gedurende den loop van het jaar ook gevormd zijn, de feestdagen zijn nog niet in het verschiet, of men staat met den mond vol tanden. Vandaar deze geïllustreerde verlanglijst, die toch allicht wel iets zal bevatten, dat in den smaak valt of althans een ideetje geeft. O ja, 't is waar: het zijn bijna allemaal voorwerpen, die het bezit van een eenigszins ruime beurs veronderstellen — maar een huisvrouw, die onder eenvoudige omstandigheden leeft, heeft altijd wel zooveel nuttige dingen noodig, dat het samenstellen van een uitvoerig verlanglijstje haar weinig moeilijkheden oplevert!

'n Practische schrijffmap voorkomt dat op 'n gegeven moment papier, kaarten en postzegels zoek zijn en biedt ook gelegenheid om nog niet beantwoorde correspondentie veilig te bewaren.

De ware tooneel-liefhebster, die zich noch loge noch fauteuil kan permitteeren, volgt toch erg graag de wisselende mimiek van de acteurs en zal een handige kleine binocle met keurig étui zeer zeker waardeeren.

JAPONNEN VOOR DAGELIJSCH GEBRUIK

70a. Japon van twee kleuren stof, hals met kraagje, rug en voorpanden gegarneerd met punten. Benodigde stof: voor rok 1.20 m. à 140 cm. breed; voor taille 2 m. à 90 cm. breed.

71a. Japon van tweed, mouw met plooien, opgeknipte hals met bies van effen stof, gladde rok. Benodigde stof: 2.60 m. à 140 cm. breed.

72a. Japon van effen stof, schouder- en rugstuk, lange mouw, plooien in den zijnaad van den rok. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE
MATEN 40, 42, 44, 46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modaalbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

70a

71a

72a

NUTTIGE WENKEN

Behalve met een stalen of rubber borsteltje, een speciale vloeistof of poeder, kunnen we onze peau-de-suède schoentjes mooi houden, door ze zoo nu en dan boven den damp van kokend water te houden. De geplette deelen zien er dan weer zoo goed als nieuw uit.

Een klacht van veel huisvrouwen is, dat de ramen in de keuken bij het koken zoo aanslaan. Dit kan worden voorkomen, door de ramen aan den binnenkant af te wrijven met een lapje dat in glycerine is gedoopt. Natuurlijk mag het aan te brengen laagje glycerine slechts heel dun zijn.

Gepolijste meubels, die er vuil en groezelig uitzien, kunnen we opknappen door ze met behulp van een zeemleeren lap af te nemen met water, waarin een flinke hoeveelheid azijn is gedaan.

Aan een oud gummi-schortje zitten altijd nog wel enkele goede gedeelten, die prachtig kunnen worden gebruikt voor verschillende doeleinden, bijvoorbeeld voor zeiltje in een kinderbedje, slabbetje, tafelmatten enz.

Vlekken, ontstaan in badkuip of waschtafel door het voortdurend druppelen van heet water, verdwijnen vaak door ze met zout te bedekken, er dan wat citroensap op te druppelen en alles er zoo een half uur op te laten zitten. Dan flink borstelen met water.

Wanneer we bij het poetsen van zilver poeder gebruiken, kunnen we dat in plaats van met water uitstekend

aanmaken met olijfolie. De glans zal veel blijvender zijn.

ONDER 'T VRAAGTEEKEN

M. S. te Roggel: Voor de derde en naar wij hopen de laatste maal drukken wij hierbij het recept af voor het waterdicht maken van regenjassen, in de hoop, dat u en alle andere abonné's, die belang bij de zaak hebben, het recept nu goed zullen bewaren!

We nemen twee emmers warm water en lossen in den eenen twee pond aluin op, in den anderen twee pond loodazijn. Dan mengen we beide vloeistoffen in een kom of teil (geen zinken) dooreen en laten alles een halven dag rustig staan. Er scheidt zich dan een hoeveelheid loodoxyde af, die neerslaat. Deze ligt dan op den bodem van den emmer en moet erin blijven. De vloeistof gieten we er langzaam en voorzichtig af, zoodat geen bezinksel meegaat, want dat geeft vlekken. De regenjas, die we zoo noodig tevoren hebben gewasschen, maken we nu opnieuw nat in lauw water en leggen ze nu in de vloeistof, hoogstens 24 uur. Af en toe keeren we de jas om. Wanneer ze er uit gehaald wordt, mag ze niet worden gewrongen, maar moet direct worden opgehangen om te drogen, liefst in de buitenlucht. Voor het dragen even netjes oppersien.

Mevr. W. C. S. te Den Helder.

Uw verzoek is genoteerd, maar u zult nog wel eenigen tijd geduld moeten hebben, want er staan nog zooveel aanvragen op ons lijstje!

Een blik in de Scherk-tabel

SCHERK
PARIS - NEW YORK

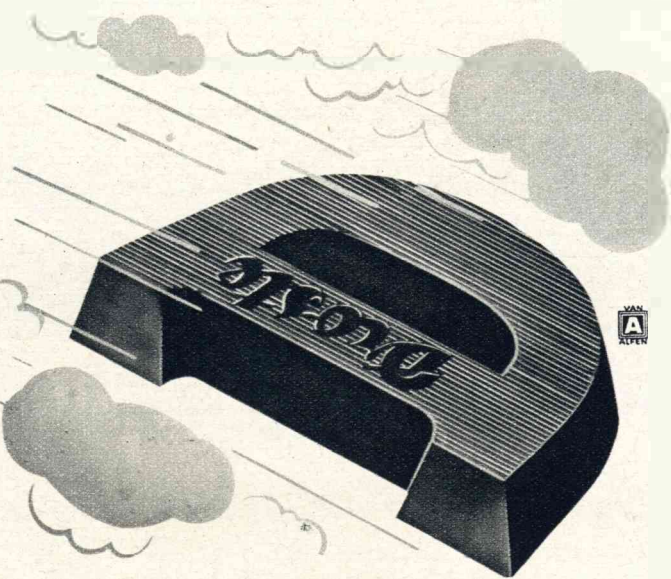
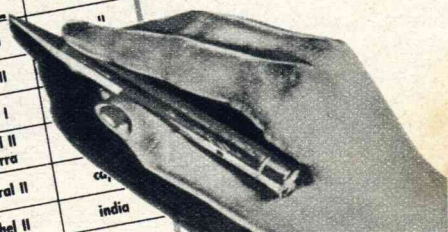
zegt het reeds: bij blauwe oogen, blond haar en een levendige teint behoort Mystikum poeder natural I en een weinig corail! Doch dit is slechts een voorbeeld. Want blond, bruin, zwart of rossig: Mystikum poeder en Mystikum compact, gekozen volgens de Scherk-tabel, bij Uw haar, oogen en teint passend, geven de harmonische vervolmaking van Uw schoonheid en het gewichtigste: Uw persoonlijke noot • Zendt U Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-tabel • Mystikum Poeder 0.50, 0.95, 1.50. Mystikum Compact 0.60. Een mooi gevormde roode mond met Scherk

Lippenstift. Trisena - Creme maakt de huid wonderlijk mat. Probeert U het eens!

Teint	Poeder- en Compactkleuren	Rouge
Kleur der oogen		
blond	bleek	natural I blonde rouge
tblond	tamelijk frisch	rachel I orange
ntblond	lichtbruin	natural II clivia
ddelblond	mat, bleek	natural I corail
iddelblond	frisch	natural II india
lonkerblond	frisch	rachel I rouge I of blonde rouge
donkerblond	bleek	natural I india
donkerblond	licht mat	natural I corail
donkerblond	licht bruin	natural II
lichtbruin	bruin	natural II
middelbruin	bruin, grijs	rachel I
donkerbruin	bruin	rachel II of terra
	bruin	natural II
	bijna kleurloos	rachel II india

Mystikum poeder

voor toilettafel en poederdoosje
MYSTIKUM COMPACT
Poeder en rouge in vasten vorm

Zie ginds komt de D (die van Droste) weer aan!

Een Sinterklaas zonder Droste-letters is geen Sinterklaas. In den winkel zijn die letters het eerst uitverkocht; wacht daarom met Uw inkoop niet tot het allerlaatst. Let ook eens op die mooie doozen Droste Bonbons!

De prijzen zijn dit jaar:

ca. 250 gram 70 cent ca. 150 gram 42 cent ca. 75 gram 22 cent

ALTIJD WELKOM!

Droste

Spaart plaatjes voor onze albums.

Verkeerde
Zuinigheid!

Leest
bij goede
verlichting.

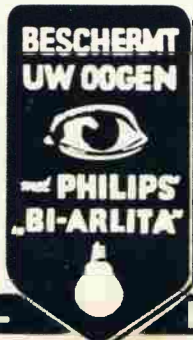
'n Krant kan gevaarlijk en ongevaarlijk zijn!

Gevaarlijk wordt iedere krant, wanneer zij gelezen wordt bij te weinig licht. Langzaam maar zeker treedt dan oogverzwakking op. En hoofdpijn.

Het verschil tusschen goede en slechte verlichting is een kwestie van nog geen cent per avond aan electrischen stroom. Een Philips' „Bi-Arlita“-lamp van 150 dekalumen geeft voor 1 à 2 cent aan stroomverbruik 'n

heel en avond helder licht, berekend naar de meest-gebruikelijke stroomtarieven.

★ Treffende feiten vindt U in ons boekje „Van het Wondere Zien“. Vraagt het onverwijld aan! Het is gratis - en uiterst belangrijk voor de oogen van Uzelf en Uw gezin.

PHILIPS
„BI-ARLITA“

N.V. PHILIPS' GLOEI-

LAMPENFABRIEKEN, EINDHOVEN